

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

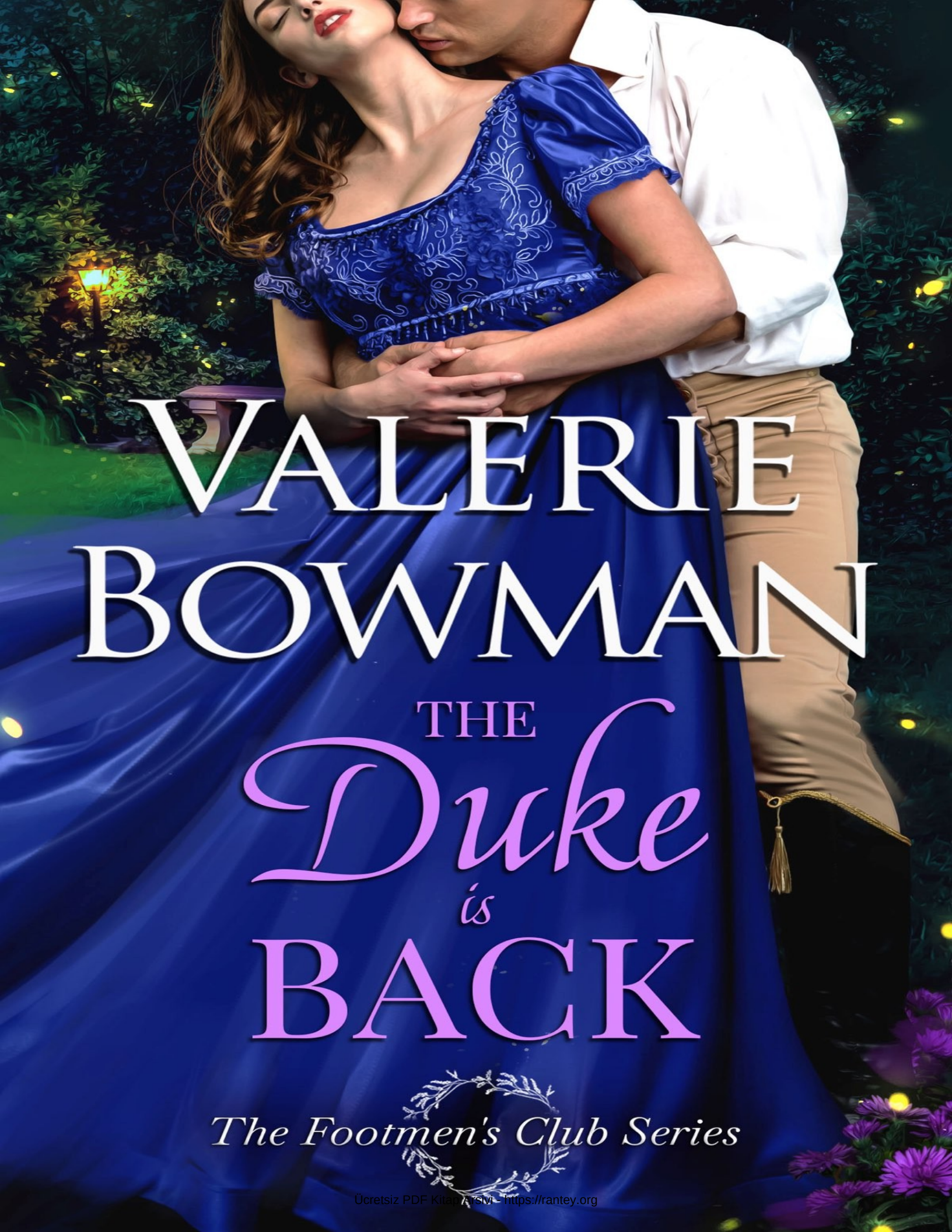
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

VALERIE BOWMAN

THE
Duke
is
BACK

The Footmen's Club Series

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

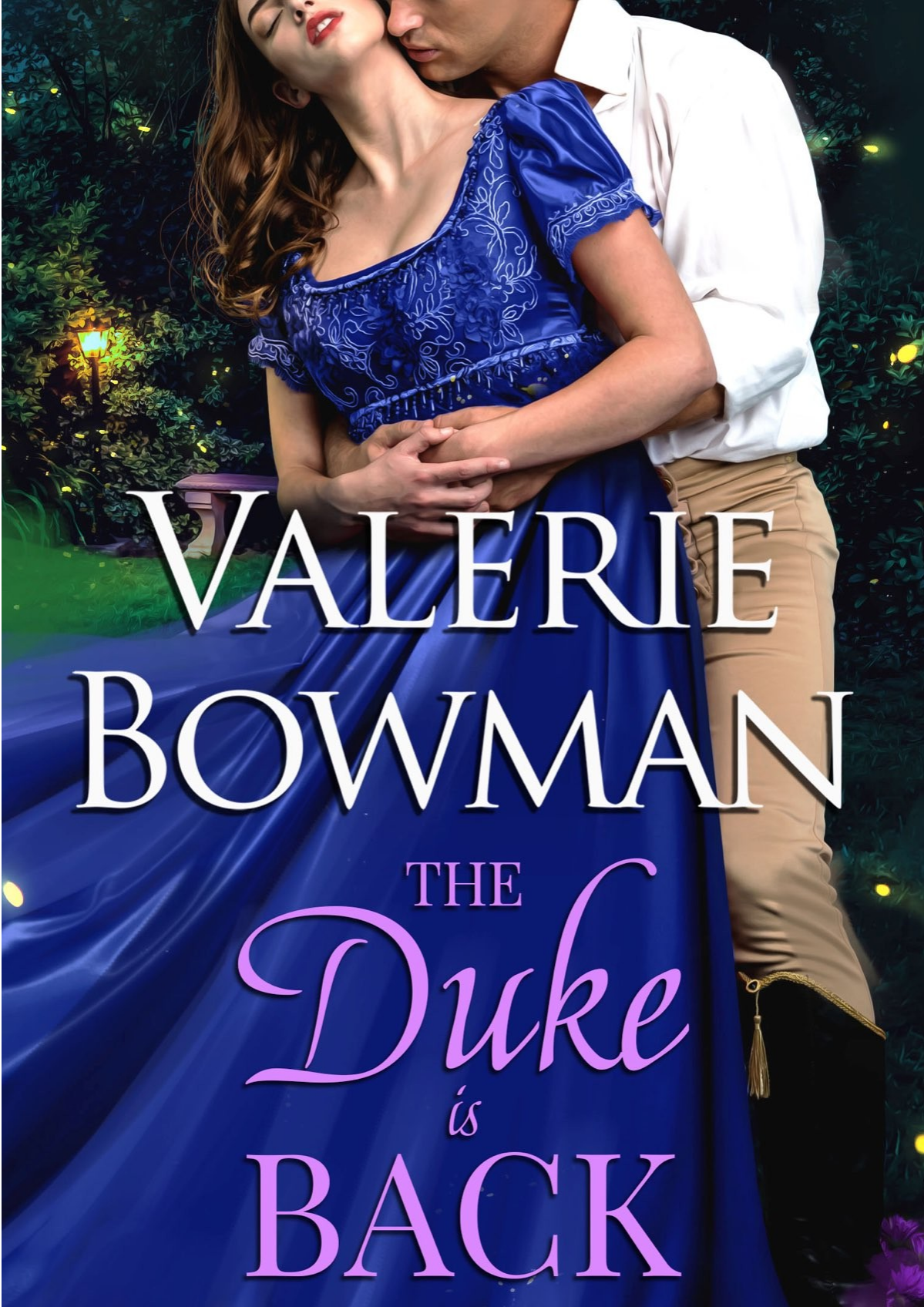
Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

DÜK GERİ DÖNDÜ

FOOTMEN'S CLUB SERİSİ

VALERIE BOWMAN

JUNE THIRD ENTERPRISES, LLC

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler, kuruluşlar veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

The Duke is Back, telif hakkı © 2022 June Third Enterprises, LLC'ye aittir.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Basılı baskı ISBN: 978-1-7368417-5-4 Dijital

baskı ISBN: 978-1-7368417-4-7

Kitap Kapağı Tasarımı © Lyndsey Llewellyn at Llewellyn Designs.

*Canım sevgilim Sophie Hand için.
Sadece senin için kötü bir üvey anne
kitabı.*

Geleceğinde bir düğün var.

Bayan Sophie Payton nişanlı olabilir ama aşık *değil*. Kalbini fetheden tek erkek, bir yıl önce öldürülen bir asker olan Phillip Grayson'dır. Ancak üvey annesi Sophie'nin Phillip'in kuzeni, yeni Harlowe Dükü ile evlenmesine karar verdiğiğinde, Sophie'nin bunu reddedecek hali yoktur.

Geçmişinde bir cenaze var.

Herkes Phillip Grayson'ın Avrupa'nın savaş meydanlarında bir kahraman olarak öldüğünü sanıyor ama o hâlâ hayatta. Son bir yılını iyileşerek geçirirken

Arkadaşının malikanesinde gizlice mezar yaraları aldı, kardeşi öldürüldü, kuzeni dük unvanını devraldı ve sevdiği kadın -her gece rüyasında gördüğü kadın- görünüşe göre onsuz hayatına devam etti.

Ama dük geri döndü.

Phillip, kardeşinin unvanını geri almak ve onu öldürenlere bunu ödetmek için Londra'ya dönmüştür. Sophie'nin ona nasıl ihanet etmiş olabileceğini anlayamaz; Sophie de onun öldüğüne inanmasına izin verdiği için onu affedemez. Yine de ikisi de aralarındaki çekimin her zamankinden daha sıcak olduğunu inkâr edemez. Hiçbir şey görüldüğü gibi değildir ama belki de gerçek onları kurtarabilir... tabii önce onları öldürmezse.

İÇİNDEKİLER

Yazarın Notu

Birinci Bölüm

İkinci Bölüm

Üçüncü Bölüm

Dördüncü Bölüm

Beşinci Bölüm

Altıncı Bölüm

Yedinci Bölüm

Sekizinci Bölüm

Dokuzuncu Bölüm

Onuncu Bölüm

Onbirinci Bölüm

Oniki Bölüm

Onüçüncü Bölüm

Ondördüncü

Bölüm Onbeşinci

Bölüm Onaltı

Bölüm Onyedinci

Bölüm Onsekizinci

Bölüm

Ondokuzuncu .

Bölüm Yirmi

Bölüm Yirmi Bir

Yirmi İki Bölüm

Yirmi Üç Bölüm

Yirmi Dört Bölüm

Yirmi Beş Bölüm

Yirmi Altı Bölüm

Yirmi Yedi Bölüm

Yirmi Sekiz Bölüm

Yirmi Dokuz Bölüm

Otuz Bölüm Otuz Bir

Bölüm Otuz İki Bölüm

Otuz Üç Bölüm Otuz

Dört Bölüm

Ayrıca Valerie Bowman
Yazar Hakkında
İletişimde Kalalım

YAZARIN NOTU

Dük Geri Döndü Footmen's Club serisinin altıncı kitabıdır. Eğer diğer kitapları okuduysanız, zaman çizelgesinin doğrusal olmadığını biliyorsunuzdur. İlk üç kitaptan sonra diğerlerini hikayeleri anlatmak istediğim sıraya göre yazdım. Bu yüzden... zaman çizelgesine biraz ışık tutmak için, umarım aşağıdakiler yardımcı olur. UYARI: SPOILER! Eğer diğer kitapları henüz okumadıysanız, birinci bölüme atlamak isteyebilirsiniz.

Ekim 1813

Clayton ve Theodora aşklarını yaşıyorlardı (kırık bacak ve her şey) ve Phillip Clayton'ın evinde iyileşiyordu. Phillip 1813 yazından beri Clayton'la birlikteydi.

Bu hikâye 4. kitap olan *Bir Atı Kurtar*, *Bir Vikonta Bin*'de anlatılmaktadır.

1814 Baharı

Bu kitap, 6. kitap, *Dük Geri Döndü*, Clayton ve Theodora evlendikten sonraki ilkbaharda geçiyor. Diğer kahramanların hizmetçi gibi davrandığı ev partisinden önce. Bu süre zarfında Worthington Dükü Fransa'da vurulduktan sonra evinde iyileşmekte ve Julianna'dan uzak durmaktadır. Bell henüz Marianne ile tanışmamıştır ve Kendall da

Frances. Bidassoa haini henüz Bell'in radarında değil. Ve gerçek Harlowe Dükü sezon için Londra'ya dönmek üzeredir.

1814 Yaz Sonu - 1815 Sonbaharı

Kendall, Bell ve Worth'un hizmetçi gibi davrandıkları meşhur ev partisi. Bu hikayeler 1-3 kitaplarında anlatılmaktadır: *Uşak ve Ben* (Kendall), *Dük Sağdıç Gibi Görünüyor* (Worth) ve *Beni Seven Uşak* (Bell).

1815 İlkbaharı

1-3. kitaplardaki üç çift evlenir ve Annabelle (Bell'in kız kardeşi) ile David (Marianne'nin erkek kardeşi) bir araya gelir. Bu hikaye 5. kitap *Earl Dersleri*'nde anlatılmaktadır.

BİRİNCİ BÖLÜM

Londra, Mayıs 1814

Phillip Grayson bir baloya gidiyordu, hem de sıradan bir baloya değil, tüm katılımcıların onun öldüğüne inandığı bir baloya. Lüks bir binanın içinde oturuyordu.

Arkadaşı Vikont Clayton'ın arabası Cranberry'lerin evinin önünde durdu. Sezon başlayalı henüz iki hafta olmuştu ama bu Phillip'in katıldığı ilk etkinlikti. Aslında bu, üç yıldan uzun bir süredir katıldığı tek sosyal etkinlik olacaktı. Pencereden dışarı, Cranberry'lerin ön kapısına doğru ilerleyen şık giyimli parti müdavimlerine baktı.

Phillip zor yutkundu. Çok fazla insan vardı. Balo salonunda daha da fazla olacaktı. Neredeyse bir yıldır hiç kalabalıkta bulunmamıştı. Sonuncusu da güzel giyinmiş, kahkahalar atan ve şampanyalarını yudumlayan partililerle dolu değildi. Ondan çok uzaktı. İspanya'da bir savaş alanındaydı. Vatandaşlarının çığlıkları kulaklarında çınlarken, barut kokusu burnunu yakarken, kanı toprağa karışırken ve etrafındaki dünya kararırken, dolu toprağın üzerinde ölmek üzere yatmıştı.

Phillip çenesini sıktı. Bu tür düşünceler bu gece ona yardımcı olmayacaktı. Odaklanmalıydı. Bu ana hazırlanmak için *aylarını* harcamıştı. Ve hazırды. Hazırды. Tüm zekâsına ihtiyacı vardı. Nasıl olacağını bilemezdi.

Herkes gerçek Harlowe Dükü'nün hayatta ve (görünüşte) iyi olduğunun kanıtlanmasına tepki gösterecekti.

"Hazır mısınız?" Clayton'ın karısı Thea, karşı koltuktan ona cesaret verici bir gülümseme vererek sordu. Koyu renk saçları ve meraklı gri gözleriyle Thea güzel olduğu kadar kibardı da.

Phillip başıyla onayladı. "Bu gece ikiniz de yanımda olduğunuz için minnettarım." Phillip ve Clayton çocukluklarından beri arkadaş olsalar da, Phillip ve Thea, Clayton geçen yıl yaralarından kurtulurken yakınlaştımlardı. Thea, Clayton'ın savaştan sonra kıtadan Londra'ya döndükten sonra açık artırmada satın aldığı atı Alabaster'la onu yeniden tanıştırmıştı.

"Merak etme," dedi Clayton. "Beni takip et."

Bir uşak arabanın kapısını açtı ve Vikont önce inerek leydisine yardım etmek için döndü. Phillip de onu takip etti ve bir eliyle beyaz gömleğinin önünü ve siyah yeleğini düzelitti. Böyle güzel bir gece kıyafeti giymeyeli uzun zaman olmuştı. Clayton Malikânesi'nde çok daha rahat giyinirdi ve ondan önce de orduda yüzbaşı olarak yıllarca üniforma giymişti.

"Buraya dönmeyi hiç beklemiyordum," dedi derin bir nefes alıp sanki bir hayaletmiş gibi şehir evine bakarken.

"Cranberry'lerin evi mi?" Thea kaşları hafifçe çatılmış bir halde sordu.

"Londra," diye açıkladı Phillip. Nefesini dışarı verdi ve Clayton'a yolu göstermesini işaret etti. "Gidelim mi?"

Phillip'in aklından yüzlerce olası senaryo geçerken Clayton ön kapıya doğru ilerlemeye başladı. Herkes onun gelişine nasıl tepki verecekti? Son aylarda kendini hazırlamak için her senaryonun üzerinden geçmişti ama bu gece yine de sinirleri tepesine çıkıyordu. Onları bastırmalıydı. Bu akşamki performansında onların yeri yoktu. Geçen yılın büyük bir bölümünü Clayton'ın Devon'daki malikânesinde, Londra'dan ve toplumdan uzakta, hem fiziksel hem de zihinsel olarak iyileşerek geçirmişti.

Savaşta onu Alabaster'dan düşüren ve neredeyse canını alan kurşunlar. Bu geceyi aylardır planlıyordu. Toplumda hak ettiği yeri almanın zamanı gelmişti.

Yaraları çabucak iyileşmişti ama en büyük acıyı birkaç ay sonra, Clayton ona ağabeyi Malcolm'un öldüğünü söyleyecek kadar güçlendiğinde yaşamıştı. Sadece bu da değil, Clayton'ın yakın arkadaşı Bellingham Markisi'nin -İçişleri Bakanlığı için çalışan bir casus- Malcolm'un öldürüldüğüne inanmak için sebepleri vardı.

Bugüne kadar Phillip'in hayatta olduğunu bilen tek kişiler Clayton, Thea, arkadaşları arasında Bell olarak bilinen Bellingham ve Bell'in İçişleri Bakanlığı'ndaki amiri General Grimaldi'ydi. Grimaldi nihayet bu öğleden sonra Phillip'in annesine sessizce haber vermesine izin vermişti. Zavallı kadın bunca zaman iki oğlunun da -tek çocuklarının- öldüğüne inanmıştı.

Clayton ona nedenini söylemeden Phillip'in annesinden bugün erken saatlerde kendisini şehirdeki evinde ziyaret etmesini istemişti. Phillip Clayton'ın salonunun kapısından içeri girdiğinde annesinin yüzündeki ifade Phillip'i neredeyse ağlatacaktı. Phillip ona sarılmak için koşarken, anne kanepeye yığılıp kalmıştı. "Özür dilerim anne. Sana şimdiye kadar söyleyemedim."

Neyse ki annem fazla soru sormamış ve Phillip'in dönüş haberini bu gece Sosyete'ye açıklayana kadar gizli tutmayı kabul etmişti. Öğleden sonra saf bir sevinçle ona sarılmış ve sanki otuz yaşına yaklaşmış bir adam değil de hâlâ bir çocukmuş gibi saçlarını düzeltmişti. Bu anı Phillip'i gülümsetti.

Tepkisini bu kadar önemseydiği sadece bir kişi daha vardı. Ve o da büyük olasılıkla şu anda Cranberry'lerin balo salonunda duruyordu. Bu düşünce içinde hem bir farkındalık hem de bir endişe hissi uyandırdı.

Phillip derin bir nefes daha aldı. Neden Grimaldi ve Bell bu işi yapmanın yolunun bu olduğunu düşünmüşlerdi? Oh, evet. Sürpriz unsuru. Onlar

bu gece balo salonunda bazı konukların tepkilerini izlemek üzere birkaç ajan görevlendirmişti. Malcolm'un ölmesini istemek için sebepleri olabilecek konuklar.

Phillip, Clayton ve Thea, arabalar arkalarından daha fazla misafir bırakmaya devam ederken, şehir evinin merdivenlerinden yukarı doğru ilerlediler. Neyse ki henüz kimse Phillip'i fark etmemiş görünüyordu. Şapka ve palto giymişti ve gölgelerle örtülmüştü. Ama önce eve, sonra da balo salonuna girmesi sadece birkaç dakika alacaktı. Dış giysilerini çıkaracak ve uşak adını söyleyecekti. Ve sonra...

Muhtemelen kıyamet kopacaktı.

Phillip yutkundu ve bakışlarını Clayton'ın sırtında tuttu. Arkadaşından daha iyi bir adam yoktu. Clayton ve Thea, Phillip'in bu geceyi tek parça halinde atlatmasını sağlayacaklardı.

Ön kapıda bir uşak onları içeri aldı ve Phillip'e ikinci bir bakış bile atmadı. Phillip rahat bir nefes aldı. Pelerinlerini, eldivenlerini ve şapkalarını çıkardıktan sonra üçü büyük merdivenlerden balo salonuna çıktılar. Devasa odanın oymalı çift kapısının önünde durakladılar.

"Hazır mısınız?" Clayton bu kez Phillip'e cesaret verici bir sırtışıla "Hazır mısınız?" diye sordu.

Phillip çenesini kaldırdı ve omuzlarını dikleştirdi. "Beklediğim gibi."

Thea ona hızlı bir gülümseme verdi ve dirseğini güven verici bir şekilde sıktı. "Muhteşem olacaksın," dedi. "Ve biz de her adımında yanında olacağız."

Clayton çift kapıyı iterek açtı. Uşak girişin hemen içinde duruyordu. Clayton eğilip uşağın kulağına fısıldarken, Phillip bakışlarını doğrudan önündeki kalabalık balo salonunu oluşturan ışık ve ses bulanıklığına dikti. Gürültülü, parlak ve insanlarla doluydu. Boğazı düğümlenmeye başladı. Ama Forrester'ın - iyileşmesine yardım eden adamın - ona yapmasını söylediği şeyi yaptı. Her seferinde tek bir ana, tek bir nefese konsantre oldu. *Nefes aldı. Nefes verdi. Üç. İki. Bir.*

Kâhya, "Lord ve Leydi Clayton ve... *Harlowe Dükü*," diye mırıldandı. Adamın sesi net ve güçlüydü ama kesinlikle hem bir duraksama hem de unvanına bir vurgu vardı. Phillip'in çenesi sıkıştı. *Nefes al. Nefes ver.*

Cilalı parke zemine çarpan bir toplu iğne gürültü çıkarabilirdi. Konuşmalar kesildi. Müzik durdu. Balo salonundaki tüm gözler üçüne çevrildi.

İsmiyle uyumlu koyu kırmızı etekleriyle Leydi Cranberry, karşılama sırasındaki yerinden onlara doğru koşarak geldi.

"Higgins, yanılıyor olmalısın," dedi, sözlerini uşağa yönelterek. "Bu olamaz-" Dönüp üçlüye baktı ve yüzü bir anda bembeyaz oldu. "Y... Majesteleri," diye nefes alarak yüzük dolu elini boğazına götürdü.

Phillip kadına gülümsedi ve başını ona doğru eğdi. Onu uzun zamandır görmemişti ama en son Londra'daki bir baloya gittiği zamanki haliyle neredeyse aynı görünüyordu. "Leydi Cranberry," diye mırıldandı.

Histerik bir kahkaha ile derin bir hıçkırık arasında bir ses çıkaran kadının ağzından, "Sizin..." demeyi başaramadan önce garip bir ses çıktı. Boğazını temizledi ve başını hafifçe salladı. "Hoş geldiniz, *Majesteleri*. Hoş geldiniz. Hoş geldiniz." Derin bir reverans yaptı.

Zavallı, telaşlı kadın balo salonundakilere döndü ve kendi gözleriyle doğruladığı bir şeyi teyit edercesine seslendi: "Harlowe Dükü *Phillip Grayson* burada. Lütfen devam edin."

Herkes aynı anda konuştu ve hepsi onun hakkında konuşuyor, ona bakıyorlardı.

Nefes al. Nefes ver.

Phillip, Clayton ve Thea'ya başıyla onay verdi. Arkadaşlarının onun için endişelendiğini biliyordu. Ama Phillip bunu bekliyordu. Hazırlıklıydı. Artık saklanmayacaktı. Kardeşinin intikamını *alacaktı*.

Küçük grupları balo salonuna henüz birkaç adım atmıştı ki, safir gece elbisesi giymiş siyah saçlı genç bir kadın salonun ortasındaki kümeden ayrılıp onlara doğru geldi. Phillip onun gelişini izledi. Yürüyüşü tanıdıktı. Kıvrık koyu kahverengi saçları ve daha da koyu gözleri de tanıdıktı. Tam karşısında durana kadar amansızca ona doğru ilerledi. İşte o an gelmişti. Neredeyse bir yıldır hem beklediği hem de korktuğu an.

Onun yüzünü aradı. Gözlerinden yaşlar süzülüyordu ama başka bir şey daha vardı. Orada da belirgin bir öfke parıltıyordu. Güzel yüz hatları sertleşerek taştan bir maskeye dönüşmüştü. "Phillip?" diye nefes aldı. Bu isim bir suçlama gibi gelmişti.

Onun sesini göğsüne saplanmış bir bıçak gibi hissetti. Üç yıldır duymamıştı. Bunca zamandır sadece mektupları vardı. Savaş sırasında kaybettiği mektuplar. Alabaster'ın sırtından vurulup ölüme terk edildiğinde kalbinin yanında olan hariç hepsi.

Artık yaşlanmıştı, biraz fazla zayıflamıştı. Hüzün, gözlerinin köşelerindeki küçük çizgilere kazınmıştı. Ama yine de ona bakmak fiziksel olarak acı veriyordu. O kadar güzeldi ki.

Son üç yıl boyunca bu anı defalarca hayal etmişti ama hiç böyle olmamıştı. Ve şimdi böyle olması gerektiği için pişmanlık duyuyordu. Hem de çok pişman olmuştu.

SOPHIE DERİN, titrek bir nefes aldı. Phillip, uzun zamandır sevdiği adam, neredeyse son bir yıldır öldüğüne inandığı adam, karşısında canlı bir şekilde duruyordu.

Sertçe yutkundu ve gözlerinin arkasını yakan yaşların akmasını engellemeye çalıştı.

"Gerçekten sensin," dedi, artık yüzündeki küçük çizgileri, gözlerinin tanıdık zümrüt rengini, dudağının hemen altındaki küçük yara izini görebilecek kadar ona yakındı. Ve onun kokusunu da alabiliyordu. Aynı tanıdık sabun ve sandal ağacı kokusu hafızasını bambaşka bir zamana ve mekâna geri götürmekle tehdit ediyordu. Şimdi bir asır önceymiş gibi gelen bir zaman ve mekâna.

Tam o sırada, arkalarından gök gürültüsünü andıran bir ses duyuldu. Sophie sıçradı ve ayaklarının dibinde gümüş bir tepsi dolusu şampanya kadehi parçalanmış bir uşak görmek için döndü. Bu korkunç gürültü, zamanı bir an için durdurmuştu. Sophie tekrar Phillip'e döndüğünde, adamın gözleri parlıyordu ve sanki hiç görmüyormuş gibi dümdüz önüne bakıyordu.

"Phillip?" Kalbinde çarpışan tüm acı ve öfkeyle onun adını tekrar söyledi. Ona ulaşmak istedi. Onu tokatlamak istedi.

Ona bakmadı bile. Sanki transa geçmiş gibi balo salonunun uzak ucuna bakmaya devam ederken alnında boncuk boncuk terler birikmişti. Yanındaki genç ve güzel kadın -Lady Clayton'dı, değil mi? "Her şey yolunda Phillip."

Sophie çenesini sıktı. *İyi miydi?* Leydi Clayton, Sophie'nin varlığıyla bir şekilde Phillip'i rahatlatmaya mı çalışıyordu?

Yüzünü tekrar aradı. Adam hâlâ ona bakmıyordu. İçine buz gibi bir korku sızdı. Demek böyle olacaktı? Phillip onu görmezden gelmeye niyetli miydi? Öyle olsun. Onu terk etmişti. Bunca ay boyunca öldüğüne inanmasına izin vermişti. Ve şimdi kolunda başka bir kadının eli varken ona doğru bakıyordu.

Sophie'nin eli, onun yakışıklı suratına bir tokat atmak için kaşınıyordu. Ondandır ilgisizliği dışında bir tepki almak için her şeyi yapardı. Ama hayır. Tiyatroya ve sıradan şiddete tenezzül etmeyecekti. O bundan daha iyiydi. Onu bir kez kaybetmekten kurtulmuştu zaten. Bunu tekrar yapabilirdi.

Sophie tüm gücünü toplayarak nefesini içine çekti, hemen topuklarının üzerinde döndü, çenesini kaldırdı ve uzaklaştı. Phillip Grayson onu görmezden gelmeye niyetliyse, birbirleri için hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi davranmaya niyetliyse... Tanrı adına, o da aynısını yapardı.

İKİNCİ BÖLÜM

Sophie uzaklaştı. Ama üvey annesine ve uşak Harlowe Dükü'nün adını söylediğinde birlikte durduğu diğerlerine geri dönmedi. Hugh'u görmeyi umarak şöyle bir baktı. neden Lord ve Leydi Clayton adında insanlarla geldiğini.

Sophie balo salonundan çıkıp koridordan aşağı indi ve neyse ki boş olan kadınlar tuvaletine girdi. Hâlâ titriyordu, bir elini ortasına bastırdı, hesaplarını dökebileceğinden oldukça emindi.

Hiçbir şey onu, Hugh'nun değil de *Phillip*'in orada durduğunu gördüğünde ortasına inen bir tekme gibi çarpan saf şoka hazırlayamazdı. Kusursuz boyu, parlayan sarı saçları ve parlak yeşil gözleriyle Phillip. Phillip, yıllardır aşık olduğu ve son on bir aydır *öldüğüne* inandığı adamdı. Bu gece onu ilk gördüğünde Sophie, onu tokatlamak istemekle kolları tutmayana kadar ona sarılmak arasında kalmıştı. İkisi de uygun değildi.

Bunca zamandır neredeydi? Ve neden, neden, hayatta ve iyi olduğuna dair bir haber göndermemişti? Kadının bir parçası -umutlu, aptal bir parçası- onu gördüğü anda kollarına atılıp kendini ilan edeceğine inanmak istemişti.

Bunun yerine, neredeyse tam tersini yapmıştı. Sanki orada değilmiş gibi yanından geçip gitmişti. Adını söylediğinde cevap bile vermemişti.

Aslında ona tek kelime bile etmemiştir. Onun bir sahtekâr olduğunu düşünebilirdi ama öyle olmadığını ruhunun her zerresiyle biliyordu. Onun yüzünü çok iyi tanıyordu. Hiç şüphesi yoktu. Orada duran kesinlikle Phillip Grayson'dı. Ama görünüşe göre o artık üç yıldır tanıdığı adam değildi.

Sophie bakışlarını kaldırdı ve aynada kendine baktı. En azından ağlamamıştı. Bu onu biraz olsun rahatlatmıştı. Tanrı biliyordu ki, tüm bu süre boyunca gözlerinde yaşlar dalgalanmıştı. Bacaklarının nasıl olup da dik duracak gücü bulabildiğine dair hiçbir fikri yoktu. Şimdi sanki yere eriyip ince halının üzerinde bir su birikintisi oluşturacakmış gibi hissediyordu. Derin bir nefes aldı. Aynı düşünceler bir kez daha kafasının içinde dönüp duruyordu. Phillip'in burada ne işi vardı? Ve bunca zamandır neredeydi? Ve kutsal olan her şey adına neden öldüğüne inanmasına izin vermişti?

Sorular Sophie'nin zihninde birbirini kovalayıp duruyordu. Şimdi düşününce, muhtemelen ona bu sorulardan herhangi birini sormalıydı. Ama artık çok geçti. Ve davranışlarına bakılırsa, onun da cevap vermeyeceğinden şüpheleniyordu. Onun karşısında bir aptal gibi durmuş, hiç gelmeyecek bir onay bekliyordu.

Onu tokatlamalıydı. Son bir yıldır ona yaşattığı cehennemden sonra en azından bunu hak etmişti. Ama ona vurmak uygunsuz olurdu. Tedbirsizce. Yanlış olurdu.

Parmağının ucunu ısırarak aynadan uzaklaştı. Oh, canım. *Düşün*. Adının Leydi Cranberry'nin ağzından çıktığını duyduğundan beri ilk kez, Sophie'nin zihninde korkunç farkındalıklar dolaşıyordu. Phillip'e tokat atmamış olabilirdi ama balo salonundakilere nasıl görünmüştü? Kapıdan içeri girer girmez ona doğru koştu ve doğrudan kesik aldı. Phillip'in ilk kuzeni olan Hugh Grayson'la nişanlandığı daha bu sabah gazetelerde ilan edilmişti. Bütün *tonlarca* dedikodusu yapılacaktı.

Phillip'le evlenmeye devam edip etmeyeceğini merak ediyordu. *gerçek* dük, görünüşe göre geri dönmüştü.

Nişanı *umurunda* değildi elbette. Phillip'in kıtada öldürüldüğü haberini aldığı o korkunç aylardan beri hiçbir şeyi umursamamıştı. Üvey annesi Valentina bir koca bulması için ısrar ederken, o yılı kimseye bir şey söyleyemeden sevdiği adam için sessizce yas tutarak geçirmişti. Hem de öyle sıradan bir koca değil. Valentina her zaman, "Bir gün düşes olacaksın Sophia," derdi. İki hafta önce babamla Hugh'un nişan anlaşmasını imzaladıklarını açıkladığında yüzünde muzaffer bir gülümseme vardı. Elbette Sophie, nişanı bu kadar çabuk ilan etmeye niyetli olduklarını anlamamıştı. Ona danışmamışlardı bile. Bu sabahki gazetede çıkması tam bir sürpriz olmuştu. Dudaklarını küçük bir gülümsemeyle bükmekten kendini alamadı. *Sevgili* üvey annesinin dileği artık gerçekleşmeyecek gibi görünüyordu. Valentina'nın Hugh'yla evlenmesini isteyeceğinden ciddi olarak şüpheliydi, çünkü adamın unvansızlığa geri döneceği belliydi.

Aklıma geldi de... Hugh *neredeydi*? Bu gece gelmeyi planlıyordu ya da son konuşmalarında öyle demişti. Kuzeninin son dokuz aydır kendisine ait olan unvanı almak için ölümden döndüğünü biliyor muydu? Eğer bilseydi, kesinlikle ona söylerdi. Ya da en azından Valentina'ya söylerdi. Söylemez miydi?

Sophie derin bir nefes daha almak için kendini zorladı. Yapmak istediği son şey oraya geri dönmek ve partiye katılanlarla yüzleşmekti. Herhangi biriyle. Hugh değil, *eğer* geldiyse. Valentina değil. Az önce en iyi dileklerini sunmayı bitirmiş olan ama şimdi gözlerinde acıma duygusuyla ona bakacak olan *tonun* hanımları da. Ve kesinlikle Phillip de değil. En azından Phillip.

Kendini duvardan itti ve omuzlarını dikleştirdi. Sadece bir korkak gecenin geri kalanında bu odada saklanmaya devam ederdi. Ve o korkak değildi. Balo salonuna dönmek zorundaydı yoksa dedikodular

kontrol edilemezdi. Yanaklarını çimdikledi ve korkunç beyazlıklarından bir parça pembenin geri gelmesine neden oldu.

İstirahat odasının kapısına doğru döndü, tam o sırada kapı açıldı ve üvey annesi hızla içeri girdi. Valentina'nın kan kırmızısı elbisesi iri göğüslerini zar zor örtüyordu. Siyah saçları tepesinde toplanmış ve babasının parasının yetmeyeceği elmas bir taçla tutturulmuştu. Valentina'nın gümüş yeşili gözleri yarıklara kadar kısılmıştı. "İşte buradasın, Sophia. Tanrıya şükür seni buldum." Valentina'nın söylediği her şey ya bir mırıltı ya da bir tıslama gibiydi.

Sophie çenesini sıktı. "Ben de tam geri geliyordum." Üvey annesiyle hiçbir zaman hoş bir karşılaşma yaşamamıştı ve bu tür etkileşimlerin şimdi de başlamayacağına inanmak için her türlü nedeni vardı. Kadının, Phillip Grayson'a neden yaklaştığını öğrenmek istediğine şüphe yoktu.

Aynanın karşısına geçip de onu tam olarak kullanmadan geçecek biri olmayan Valentina, *şalvardan* kendine baktı ve dudaklarını büzdü. Parmak uçlarını siyah bir kaşının üzerinde gezdirdi ve başını iki yana çevirdi, hiç şüphesiz kendi güzelliğine hayran kalmıştı. Ve hiç şüphe yoktu. Valentina güzeldi. Beş yirmi yaşındaydı ve Sophie'den sadece beş yaş büyüktü. Sophie sekiz yaşından beri dul olan babasının da beş yıl önce kadının güzelliği karşısında başı dönmüştü. *Huyu* kesinlikle imrenilecek bir şey değildi.

Valentina kendini seyretmeyi bitirdikten sonra nihayet, "Bütün balo salonu çalkalanıyor," dedi. "Phillip Grayson'ın burada ne işi var?" diye neredeyse tükürüyordu.

Sophie kaşlarını çattı. "Bilmediğimden eminim," diye sessizce cevap verdi. İşte. Bu kadarı doğrudu. Uzun zaman önce Valentina'ya mümkün olduğunca az şey anlatmayı tercih etmişti. Kadın genellikle Sophie'nin sözlerini ona karşı kullanmanın bir yolunu bulurdu. Sophie ve Phillip'in, Valentina üç yıl önce orduyla birlikte Kıta'ya gitmeden önce evlenme planlarını açıklamamış olmalarının birçok nedeninden biri de buydu.

Valentina dönüp Sophie'ye baktı ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.

Kara kaşlarını kedi gibi bir gözün üzerine kaldırdı. "Ona ne söyledin?"

"Hiçbir şey," diye yanıtladı Sophie. "Beni görmezden geldi." İşte. Bu doğrudu ve Valentina'ya eleştirecek çok az şey veriyordu.

Valentina'nın gözlerinde öfke parladı. "Ona doğruca cehenneme gitmesini söyleseydin seni suçlamazdım. Adam az önce evliliğinize dair planlarımıza ciddi bir kramp soktu."

Sophie'nin kaşları birbirine çarptı. Valentina her zamanki gibi sadece kendisi için endişeleniyordu. Sophie artık düğün olacak bir adamla nişanlı değilse, Valentina'nın da ünlü Harlowe ismiyle bir bağı kalmayacaktı. Ama üvey annesinin sözleri Sophie'nin boğazında bir yumru oluşmasına neden oldu. Şimdiye kadar aklına gelmemişti ama dedikoducular da Valentina'nın düşündüklerinin aynısını düşüneceklerdi. Sophie'nin Phillip'le yüzleştiğini, çünkü Phillip'in durup dururken gelip düşes olma şansını elinden aldığını. En yakındaki duvara yaslandı, duvardan aşağı kaymak ve döşeme tahtalarının arasında kaybolmak istiyordu.

Valentina kollarını göğsünde kavuşturup gözlerini bir kez daha kısarak, "Lord Hillsdale ile konuşmalıyım," diye devam etti.

"Lord Hillsdale'in bununla ne ilgisi var?" Sophie kaşlarını çatarak cevap verdi. Gerçi bu kez aklına gerçekten yararlı bir düşünce gelmişti... Valentina'nın varsayımı uygundu. Eğer kadın Sophie'nin Phillip'e sadece nişanını bozduğu için kızgın olduğuna inanıyorsa, bu en azından Valentina'nın çok fazla soru sormasını engelleyecekti.

Valentina omuz silkti. "Hillsdale Parlamento'da unvan ve soy konusunda otoritedir. O ne yapılacağını bilir."

Sophie başını salladı, kaşları hâlâ çatıktı. "Yetkili o olabilir ama yapabileceği pek bir şey olduğundan emin değilim. Phillip Grayson Harlowe'un gerçek Dükü... ve belli ki hâlâ hayatta."

Valentina, Sophie'nin mantığını reddediyormuş gibi zarif, beyaz eldivenli elini havada salladı. "Bunun *bir* çaresi olmalı."

Sophie'nin kaşları çatıldı. Aman Tanrım. Valentina hiç mantıklı konuşmuyordu. Üvey kızının artık bir düşes olmayacağını öğrenmenin şoku beynini allak bullak etmiş olmalıydı. Sophie lacivert eteklerini kaldırdı. "Ben dışarı çıkıyorum. Eğer çok uzun süre uzak kalırsam, dedikodular daha da artar." "Elbette. Tabii ki. Gidelim," diye cevap verdi Valentina, eteklerini kaldırarak.

Sophie'yi odadan takip et.

Sophie omuzlarını dikleştirdi ve kapıyı açmadan önce derin bir nefes aldı. Phillip geri dönmüştü. En iyi rüyası ve en kötü kâbusu, gerçekte olduğuna hâlâ tam olarak inanmadığı korkunç bir deneyime dönüşmüştü. Koridora doğru ilk güçlü adımını attı. Balo salonuna geri dönecek ve yüzüne karşı bir şey söylemeye cesaret edecekti.

Phillip Grayson da dahil.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Phillip fısıltılarla dolu balo salonunda dolaştı, eskiden tanıdığı insanlara gülümseyip başını salladı -şimdi ona mezardan kalkmış bir hayaletmiş gibi bakan insanlara. Thea daha önce çok değerliydi, koluna dokunmuş ve balo salonundaki gürültülü çarpışmayı duyduktan sonra onu saran dehşetten geri çekmişti.

Beklenmedik sesler bazen ona bunu yapıyor, onu savaş alanına geri fırlatıyor ve donup kalmasına, konuşamamasına neden oluyordu.

Ne yazık ki, Sophie'nin kendisinden uzaklaştığını görmek için tam zamanında aklı başına gelmişti.

Thea ona tam olarak ne olduğunu çabucak anlatmıştı ve Phillip, döndükten sonraki ilk buluşmalarında geçmişinin hayaletlerinin ona musallat olmasından büyük pişmanlık duymuştu. Ama Sophie bu yüzden daha iyisini hak etmiyor muydu? Yine de onunla özel olarak konuşmalıydı. Durumu düzeltmek zorundaydı. Bunu asla düzeltemezdi.

Thea onu gerçeğe döndürdükten sonra Phillip yüzüne bir gülümseme yerleştirmiş, geçici dalgınlığı ve Sophie ile kısa karşılaşması hiç olmamış gibi davranmıştı. Onların tarzı buydu, değil mi? Soğukkanlılığını korumak, devam etmek. Doğduğu günden beri duygularını saklamakta ustaydı.

"Peki, Majesteleri. Bize o genç bayanın kim olduğunu ve neden ayağınıza basmak ister gibi göründüğünü söyleyecek misiniz?" Phillip çift ile birlikte odanın içinde dolaşırken Thea onun yanından sordu.

"Evet, Harlowe. *Bunun* ne hakkında olduğunu açıklamak ister misin?" Clayton kaşlarını kaldırarak ekledi.

Phillip alnını ovuşturdu. Arkadaşlarına bir açıklama yapmaktan kaçınamazdı. Aslında Thea'nın bunu sormasının bu kadar uzun sürmesi onu şaşırtmıştı. Olayın hemen ardından hem Lord hem de Leydi Clayton'ın yüzlerinde de gülümseme eksik olmamıştı. Phillip'in arkadaşlarına konuya en az dikkat çekmenin en iyi yolunun hiçbir şey olmamış gibi davranmak olduğunu açıklamasına gerek yoktu. Garip olsa da.

Phillip içini çekti ve sadece Clayton ve Thea'nın duyabileceği şekilde nefesinin altından konuştu. "Arayan Bayan Sophia Payton'dı ve eğer bana tokat atmış olsaydı, bunu hak etmiş olurum."

"Ah, Sophie'ydi o," diye yanıtladı Thea bilerek. "Tahmin edebilirdim."

Phillip arkadaşlarının cevaplarından başka bir şey duymadı. Bir adam ona çarptı. *Çok yakından*. Oda dönmeye başladı. Phillip başını kaldırıp göz kamaştıran avizelere, sonra da yere baktı ve etrafındaki ayakkabı ve terlik yığınlarını gördü. O gece ikinci kez alnında boncuk boncuk ter birikti. Oda üzerine kapandı.

Thea tekrar koluna dokunarak onu o ana geri çekti. *Nefes al. Nefes ver*. Kendini her saniyeye konsantre olmaya zorladı. *Üç. İki. İki. Bir*.

Phillip tam kontrolü yeniden ele geçirmişken, tamamen koyu kahverengi giyinmiş orta yaşlı bir adam kalabalığın arasından sıyrılarak yanlarına geldi. Adam krem rengi bir mendille alnını sildi ve Phillip'e şaşkınlık ve dehşet karışımı bir ifadeyle baktı. Phillip dudaklarını birbirine bastırdı. Böyle bakışlara alışmış olması gerektiğini düşündü.

Clayton adamın önünde eğildi. "İyi akşamlar Lord Vining. Sizi Harlowe Dükü ile tanıştırebilir miyim?"

Vining derhal Phillip'in önünde eğildi.

"Majesteleri," diye devam etti Clayton. "Vikont Vining'i takdim edebilir miyim?"

Phillip, Vining'e başını salladı. Clayton herkesi tanırdı. Adam mükemmel bir politikacıydı. Bu arada Phillip'in Lord Vining'le ilgili hiçbir anısı yoktu. "Siz... siz Phillip Grayson mısınız?" Lord Vining ıslak alnını mendiliyle silmeye devam ederken sordu. Bu bir soru olarak söylenmişti, Ama Phillip içgüdüsel olarak adamın onun kim olduğunu zaten bildiğini fark etti. Phillip adamın kırmızı yüzünü inceleyerek, "Öyleyim," diye cevap verdi.

"Biz, şey, biz sizin... Şey, bu oldukça garip ama..." Lord Vining tedirgin bir şekilde etrafına bakındı.

"Öldüğümü sandınız," diye cevap verdi Phillip, yüzü alacalı bulacalı olan ve Phillip'in sağlığı konusunda endişelenmeye başladığı adama sakince gülümseyerek.

"Şey, evet," dedi adam, mendili iki elinin arasında sıkıca tutarak.

Phillip başını salladı. "Düşmanım beni savaş alanında yok edememiş olsa da, haberlerin eve ulaşmadığının oldukça farkındayım."

Clayton gülümsemesini gizlemeye çalıştı.

Hâlâ kıpkırmızı olan Lord Vining sözlerine şöyle devam etti: "Sizin... sanırım kuzeninizin... bu unvanı talep ettiğinin farkında mısınız?"

"Evet." Phillip başını salladı. "İlk kuzenim, Hugh. Gayet *iyi biliyorum*."

Tam o sırada Vining'in yanında başka bir adam belirdi. Elini Vikont'un omzuna koydu ve sıvazladı. "İyi akşamlar majesteleri," dedi yumuşak bir sesle ve Phillip'i selamladı. "Sizi tekrar görmek bir zevk. Hem de hiç *beklemediğim* kadar büyük bir zevk." Adam uzun boylu ve saçsızdı, yüzünde kibirli bir gülümseme vardı. Tekrar eğildi. "Lord Hillsdale," dedi tanıştırma amacıyla.

Phillip cevap olarak başını salladı. "Memnun oldum Lord Hillsdale."

Clayton boğazını temizledi ve Phillip'e fısıldadı: "Hillsdale, Parlamento'da unvan ve miras konularıyla ilgilenen adamdır."

"Demek unvanımı kuzenime devretmemden sorumlu kişi *sizsiniz*?" Phillip sıkı bir gülümsemeyle Lord Hillsdale'e hitaben sordu.

"Olur böyle hatalar majesteleri," diye cevap verdi Hillsdale yumuşak bir sesle ve alaycı bir tavır takındı.

Phillip yaşlı adama dikkatle baktı. Biraz göbekliydi. Sakalında kırlar vardı. Fazla arkadaş canlısıydı. Phillip, Malcolm'la yıllar boyunca yaptığı sohbetlerden, insanın dük olduktan sonra seçebileceği bir sürü yeni arkadaş adayı olduğunu biliyordu. Hillsdale ona sosyal bir tırmanıcı gibi gelmişti.

"Biz... Biz... Bunu halletmeliyiz," diye ekledi Lord Vining, hâlâ kızarmış ve ıslak çenesinin altını kuruluyordu.

"Her şeyin zamanı var," dedi Hillsdale, Phillip'e hitap ederken sinsi sırıtışı genişliyordu. "Merak etmeyin. Gelecek hafta bir not göndereceğim ve sen de bunu görüşmek üzere Whitehall'a geleceksin."

Clayton bir adım öne çıktı. "Evet, o zamana kadar Majestelerine Harlowe Dükü olarak hitap etmeye devam edeceğiz. Phillip'i çocukluğundan beri tanırım ve kimliğine kefil olabilirim. O gerçek düktür."

"Elbette, elbette," diye yanıtladı Hillsdale. "Konunun özüne ineceğiz." Konuyu kapatır gibi elini havada salladı.

"Bu oldukça sıra dışı," diye ekledi Lord Vining, kravatını sanki onu boğacakmış gibi çekiştirerek. "Gerçekten de oldukça sıra dışı."

Phillip yüzünü tamamen boş tutarak, "Olağandışı olan," diye cevap verdi, "kuzenimin, ağabeyimin ölümünden hemen sonra, *benimkini* doğrulamadan önce unvanı talep etmesi."

Lord Vining sesli bir şekilde yutkundu. Boncuk gözleri yaşardı. "Gazetelerde ilan edildi. *Morales de Toro* savaşında ölmüşsünüz."

"Vining, bu kadar yeter," diye sertçe araya girdi Lord Hillsdale, kısa boylu adama kaşlarını çatarak. "Terbiyen nerede senin? Ekselanslarını şehre dönüşlerinde uygun bir şekilde karşılamalıyız. Bir içki ister misiniz, *Majesteleri*?"

Phillip, Hillsdale'in sözlerini tamamen görmezden geldi. Kaşlarını kaldırdı ve doğrudan Lord Vining'e hitap etti. "Gördüğünüz gibi *Morales de Toro*'da ölmedim lordum," diye cevap verdi, yüzünde belli belirsiz bir gülümseme vardı, "gazeteler ne yazarsa yazsın." *Hmm*. Bu düşündüğünden daha eğlenceliydi. Elbette Phillip hâlâ tüm balo salonunun ellerinin, yelpazelerinin ve mendillerinin arkasından onun hakkında konuştuğu gerçeğinden hoşlanmıyordu ve eninde sonunda Sophie'yle tekrar yüzleşmek zorunda kalacaktı ama bu palavracıyı kızdırmak oyalamaktan başka bir işe yaramıyordu.

"Şey, evet. Elbette. Bunu şimdi anlayabiliyorum," dedi Lord Vining boğuk bir sesle. "Hillsdale'in de dediği gibi, bunu daha sonra halledeceğiz."

Clayton adama sıkıca gülümseyerek, "Kulağa mükemmel bir plan gibi geliyor," diye cevap verdi.

"İçki ne olacak? Size bir şey getireyim mi?" Lord Hillsdale yine teklif etti, kibirli gülümsemesi hâlâ yerindeydi.

"Hayır, teşekkür ederim lordum," diye yanıtladı Phillip. "Şimdi, ikiniz de bize izin verirsiniz. Arkadaşlarım ve ben tur atmaya gidiyoruz."

Hillsdale kenara çekilip Phillip'in rotasını kendisinden uzaklaştırmak istercesine bir kolunu uzatarak, "Elbette, elbette," diye cevap verdi.

Phillip, Clayton ve Thea, Vining ve Hillsdale'in yanından geçip biraz yürüdükten sonra balo salonunun ortasında durdular. Tüm şirket hâlâ onlara bakıyordu, Phillip kendini yeni ortaya çıkmış bir meydandaki heykel gibi hissetti. Yüce Tanrım. Bu daha ne kadar sürecekti? *Tona* uzun uzun bakmayı borçlu olduğunu düşündü. Grimaldi ve Bell'e göre, herkesin onun gerçekten o olduğunu görmesi önemliydi. Canlı ve iyi durumda.

"Vining tam bir dangalak," dedi Clayton, eğleniyormuş gibi yaparken nefesinin altından. Neyse ki diğer partililerin hiçbirisi

Onlara yaklaşmaya cesaret edemediler, bu yüzden duyulmadan konuşmak için oldukça gvendediler.

Phillip bu açıklama karşısında başını salladı. "Varlığım karşısında oldukça şaşırmış görünüyordu."

Thea sinsi bir gülümsemeyle, "O mendili parçalara ayıracak sandım," diye ekledi.

"Peki ya Hillsdale?" Phillip sordu.

Clayton kaşlarını kaldırdı. Vikont, "Dediğim gibi, unvanların uygun bir şekilde miras kalmasını sağlamak onun görevi," diye cevap verdi. "Bu hata yüzünden görevden alınıp alınmayacağını merak ettiğine şüphe yok. Kendisinden daha prestijli bir unvana sahip olan herkese yalakalık yapmasıyla ünlü olduğundan bahsetmiyorum bile. Eminim sizinle hızlı arkadaş olmak istiyordur."

Phillip kıkırdamak zorunda kaldı. "Bu, onunla neden daha önce tanıştığımı hatırlamadığımı açıklıyor, ben sadece ikinci bir oğulken, ama mezardan dönen ilk asilzade olmam mümkün değil."

Clayton sırtarak, "Kesinlikle hayır," diye cevap verdi. "Ama muhtemelen Hillsdale'in gözetimindeki ilk kişi sensin. Önümüzdeki hafta ilk iş olarak bu konuyu görüşmek üzere seni çağıracak. Hatırladığım kadarıyla kuzeninin unvanı almasında büyük rol oynamıştı. Mümkün olduğunca az tantanayla bu işi bir an önce bitirmek isteyecektir."

"Güzel. Ben de yle. Ziyaretini dört gözle bekliyorum," diye yanıtladı Phillip. "Umarım yanında Vining'i getirmez. Adam terden halıların üzerinde bir su birikintisine dönüşecek Clayton."

Thea gülerek, "Evet, bu tatsız sonuçtan kaçınalım," diye ekledi.

Phillip etrafına bakındı. Balo salonunu çok dikkatli bir gözle incelememeye çalışıyordu. Ama Sophie nereye gitmişti? Baloyu terk mi etmişti? Eğer gittiye onu suçlayamazdı. Ama kaçmak ona göre değildi. Sophie inatçı ve cesurdu. Ama kazadan hemen önce Sophie'nin gözlerinde gördüğü yaşların dengesini bozduğunu düşünmemişti. Ona bir açıklama borçluydu. Ne kadar tatmin edici olmasa da.

Clayton bir sonraki duraklarını bulmak için balo salonuna göz gezdirirken, "Sanırım tur atmaya devam etmeliyiz," dedi.

Phillip sert bir sesle, "Hayır, aslında," diye cevap verdi. "Bayan Payton'la yalnız konuşmam gerekiyor ve yardımınıza ihtiyacım var."

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Tüm balo salonunun gözleri onun üzerindeydi. Sophie, her hareketini dikkatle izlediğini hissedebiliyordu. Balo salonuna geri dönerken tüm konuşmalar kesilmişti. Sophie başını dik tuttu ve titrek bacaklarıyla yürümeye devam etti, çünkü her grup onu fark etmiş ve sessizliğe gömülmüştü.

küçük setleri.

Oraya vardıklarında Sophie, Valentina'nın arkadaşlarının konuşmalarını dinliyormuş gibi yaparken yüzünde sahte bir hoşnutluk ifadesi vardı, ama neyse ki Phillip hakkında *konusulmuyordu*. Onunla ilgili olsaydı, balo salonundaki herkes neden gittiğini tahmin etse bile, mazeretlerini bildirip gitmek zorunda kalacaktı.

Sophie bakışlarının balo salonunda gezinmesine engel olamadı. Phillip'i hiçbir yerde bulamamıştı. Phillip neredeydi? Çoktan gitmiş olamazdı, değil mi?

Yanında Valentina'nın huzursuzluğunu hissedebiliyordu. Üvey annesi uzaklaşmıştı ve şimdi de Lord Hillsdale'in dikkatini çekmek için elinden geleni yapıyordu, her ne kadar adam odanın diğer ucunda başkalarıyla birlikte bir grup halinde dursa da. Valentina açıkça onunla özel olarak konuşmak istiyordu ama Lord Hillsdale onun kolunu salladığını fark etmemişti. Sophie üvey annesinin aptalca maskaralıklarına gülerdi, eğer bu olay onu hâlâ

kendi sınırları titriyordu. Phillip neredeydi? Peki ya Hugh neredeydi? Şimdiye kadar gelmiş olmalıydı.

Valentina nihayet Lord Hillsdale'i yalnız bıraktığında çeyrek saat geçmişti. Sophie, üvey annesinin sıkıcı arkadaşlarına kayıtsızca gülümseyerek etrafına garip garip bakmak zorunda kalırken, Valentina onu kalabalığın arasından çekip çıkarmak zorunda kalmıştı. Normalde Sophie'nin dans kartı dolu olurdu ama bu gece *kimse* ondan dans etmesini istememişti. Anlaşılan onu izlemek, onunla dans etmekten daha eğlenceliydi.

"Bayan Payton?" diye parlak bir kadın sesi geldi ve Sophie'nin düşüncelerini böldü.

Sophie döndüğünde Leydi Clayton'ın arkasında durduğunu gördü. Leydi Clayton siyah saçları ve gri gözleriyle çok güzeldi ve güzel vücudunu tamamlayan muhteşem, yüksek belli, lavanta rengi bir elbise giymişti.

"Leydi Clayton?" Sophia reverans yaparak cevap verdi ve kadın tarafından kendisine hitap edilmesine biraz şaşırdı. Leydi Clayton ondan ne isteyebilirdi ki? Daha önce hiç konuşmamışlardı. Üstelik kadın Phillip'le birlikte gelmişti ve bu da Sophie'nin içini dehşete düşürmüştü.

Leydi Clayton yüzünde dostça bir gülümsemeyle, "Benimle birlikte odada bir tur atarsınız diye umuyordum," dedi.

Sophie'nin kafasında uyarı zilleri çaldı. Leydi Clayton'la odanın etrafında bir tur atmanın hiçbir yararı olmayacaktı. Sophie bunu biliyordu ama yine de, sadece bir an sonra, hayır demek için yeterli bir bahane bulamadığı gerçeğine dayanarak kendini kabul ederken buldu.

Biraz daha yaşlı olan kadın, Sophie'nin koluna girdi ve onu uzaklaştırdı. Geniş odanın çevresinden ayrılmadılar, Sophie ise karşılaştıkları herkesi sanki hiç var olmamışlar gibi süzme oyunu oynadı. Onların gözlerindeki kınamayı görmek istemiyordu. Ya da bakışlarındaki merakı.

"Benimle yürüdüğünüz için teşekkür ederim," diye başladı Leydi Clayton.

"Bu Phillip'le ilgili, değil mi?" Sophie sordu. Hiçbir zaman anlamsız konuşmaları seven biri olmamıştı. Doğrudan konuya girmeyi tercih ederdi.

Leydi Clayton hem gülümsemeye hem de yürümeye devam ederek, "Evet.

Evet, yle."

"Peki o zaman. Bana tam olarak ne söylemek istediğinizi söyleyebilirsiniz.

Bu şekilde olmasını tercih ederim," diye cevap verdi Sophie, kalbi göğsünde kt küt atıyordu.

Leydi Clayton göz ucuyla Sophie'ye baktı ve dikkatli gülümsemesi dostça bir sırıtışa dönüştü. "Senden hoşlandım. Sadede gelen ge hanımlara her zaman hayranlık duymuşumdur. Ben de bunu tercih ederim."

Sophie, "Devam et," diye ısrar etti, hâlâ her an hesap verecekmiş gibi hissediyordu. Leydi Clayton'ın ne diyeceğini merak ederek bu belirsizliğe dayanamıyordu.

Leydi Clayton derin bir nefes aldı. "Phillip'in nerede olduğu, neler yaşadığı ve-" hakkında bilmediğiniz çok şey var.

Sophie çenesini sıktı. "Tam tersine, Phillip'in nerede olduğu hakkında *hiçbir şey* bilmiyorum," diye açıkladı.

Leydi Clayton başını salladı. "Evet, aslında sizinle yalnız konuşmayı çok istiyor ve ben de bunu kabul edip etmeyeceğinizi sormaya geldim."

"Yalnız mı?" *Phillip'le yalnız* mı? Sophie'nin kafasında daha fazla alarm zili çaldı. "Yalnızken nasıl konuşacağız?"

Leydi Clayton bakışlarını ileriye dikti ve dudaklarına hoş bir gülümseme yerleştirdi. "Yarım saat kadar önce kocam Dk'e Lord Cranberry'nin bilardo salonuna kadar eşlik etti. şu anda bile diğer beyefendilerle birlikte oyun oynuyorlar."

"Ve?" Sophie kaşlarını çatarak sordu. Bilardo oynamanın Phillip'le baş başa konuşmalarıyla ne ilgisi vardı?

"Oyun bittiğinde," diye devam etti Leydi Clayton sakince, "Phillip alt kattaki kuzey salonuna gitmeyi planlıyor. Orası boş. Ya da birkaç dakika önce yleydi."

Sophie nefesini içine çekti. Çabucak anlamaya başlamıştı. Leydi Clayton onu almaya gelmişti. "Anlıyorum. Phillip'le orada buluşmamı mı istiyorsunuz?"

Bir kez daha başını salladı. "Görülme ihtimaline karşı ben de seninle geleceğim. Annene biraz temiz havaya ihtiyacın olduğunu söylemen yeterli."

Sophie, köşedeki saksı palmiyesinin yanında Lord Hillsdale'le el jestleriyle dolu bir sohbeta dalmış olan Valentina'ya baktı. Sophie alçak sesle, "O benim *üvey annem*," diye cevap verdi.

"Ah, anlıyorum," diye cevap verdi Leydi Clayton.

Sophie, yürümeye devam ederken birkaç dakika boyunca Vikontes'in sözlerini düşündü. Leydi Clayton'ın teklifini neden kabul etmeyi düşündüğünden emin değildi ama düşünüyordu. Aslında düşünmekten de öteydi. Gitmeye çoktan karar vermişti. Aynen böyle. Gitmek zorundaydı. Elinde değildi. Phillip daha önce onu görmezden gelmişti ve şimdi de onunla yalnız konuşmak mı istiyordu? Neden? Son bir saat içinde ne değişmişti? Ve daha da önemlisi, adam her şeyi düzeltmek için ne söyleyebilirdi? Tanrı aşkına, onun *öldüğüne* inanmasına izin vermişti.

Sophie, "Şimdi gidersem, Valentina'nın fark etmeyeceğine inanıyorum," diye cevap verdiğini duydu.

"Mükemmel," diye cevap verdi Leydi Clayton. "Konuşmamız bitmiş gibi kalabalığın arasına karışacağım. Ben orkestranın yanındaki yan kapıdan çıkacağım. Sen ana kapıdan çık. Birkaç dakika içinde merdivenlerin başında buluşuruz."

Sophie başını salladı ve Leydi Clayton kolunu bırakıp uzaklaşırken zorlukla yutkundü. Valentina'ya hızlı bir bakış atan Sophie, üvey annesinin hâlâ Lord Hillsdale ile meşgul olduğunu anladı. Ya şimdi ya da asla. Sophie eteklerini kaldırdı ve doğruca kapıya yöneldi. İnsanlar onu izliyor olacaktı. Ve nereye gittiğini merak ediyorlardı. Ama hiçbiri onu takip edecek kadar cesur olmayacaktı... umuyordu.

Kapıdan aceleyle çıkarken, Leydi Clayton'ın sözleri Sophie'nin zihninde tekrar canlandı. Leydi'nin sözünü kesmişti ama "Phillip'in yaşadıkları hakkında bilmediğin çok şey var," gibi bir şey söylemişti. Bu garip bir kelime seçimiydi. Leydi Clayton bununla ne demek istemiş olabilirdi ki? Ayrıca Phillip zor bir dönemden geçmişse, Sophie de geçmişti. Sevdği adamın *öldüğüne* inanmak zorunda bırakılmıştı. Yine de merak etmekten kendini alamıyordu... ne yaşamıştı? Sophie bu tür düşüncelerden arınmak için başını salladı. Phillip'e sempati duymak, tam da onu tekrar görmek üzereyken hissetmek isteyeceği son şeydi.

Söz verdiği gibi, Sophie dakikalar sonra geldiğinde Leydi Clayton merdivenin başında duruyordu.

Leydi Clayton merdivenlere doğru dönmeden önce, "Geldiğiniz için teşekkür ederim," dedi. İkili sessizce salona doğru ilerledi ve heybetli çift kapının önünde durdu. Sophie duraklayarak elini bir kez daha ortasına bastırdı. Bu gece hesaplaşma ihtimali hâlâ vardı ve Phillip'i tekrar görmek bunun nedeni olabilirdi. Neden kızgın olduğunu hatırlamalıydı, yoksa birkaç dakika içinde kendini onun ayaklarının dibinde bir su birikintisinin içinde bulacaktı.

Leydi Clayton kapıyı iterek açtığı anda Phillip odanın en ucunda durmuş, karanlık pencerelerden dışarı bakıyordu. Masaların üzerine yerleştirilmiş birkaç mum, Sophie'nin onun şeklini seçmesine yetecek kadar etrafı aydınlatıyordu. Uzun boylu, sarışın ve o kadar yakışıklıydı ki dizlerinin bağı çözülürdü. Kalbi göğsünde burkuldu. Onu tekrar görmek tatlı bir ıstıraptı.

Phillip savaşa gitmeden önceki geceye dair bir anı zihninde canlandı. Onu en son gördüğü zaman. Milton'ların evinin balkonunda duruyorlardı. Arkalarındaki balo salonunda bir balo tüm hızıyla devam ediyordu. Bir esinti, yeşil gözlerinin üzerine düşen çapkın saç tutamını kaldırmış ve o gece ona sonsuza dek söz vermişti. Kız da

aptal olduğu belliydi. Ama artık daha yaşı ve akıllıydı. Artık aptal değildi.

Phillip ona döndü. "Sophie," diye nefes aldı.

Tutunacak bir şeyi olmasını dileyerek nefesini tuttu. Bir çapa. Bir çapaya ihtiyacı vardı. Adını onun dudaklarında duymak onu neredeyse mahvediyordu. Neden ona daha önce böyle bakmamıştı? Ya da ona hiç bakmadı? Kollarını göğsünün üzerinde sıkıca kavuşturdu ve yüzündeki ifadenin ona tokat atmaktan başka bir şey istemediğini göstermesini umarak yüzüne dik dik bakmaya zorladı. Belki de bunu bir yumruk haline bile getirebilirdi.

Kapı arkasından kapandı ve Sophie korkunç bir an için Leydi Clayton'ın onları yalnız bırakmak istediğini anladı. Neredeyse paniğe kapılan Sophie geri adım attı ve kapıyı yırtarak açtı. "Benimle kalmalısınız, Leydi Clayton," dedi, olması gerekenden çok daha tiz bir sesle. "Söz vermişsiniz. Adab-ı muaşeret adına."

Bahanelere bakılırsa, bu özellikle saçmaydı. Sophie adabı zerre kadar önemseseydi, Cranberry'lerin balosunun ortasında yeni dönen dükle asla yüzleşmezdi. Ama panik, istediğini elde etmek için ona her şeyi söyleten acımasız bir efendiydi ve şu anda istediği şey, Phillip ne söyleyecekse söylerken odada başka birinin olmasıydı. Onu tokatlaması, öpmesi ya da çizmelerinin üzerinde erimesi ihtimali, odada başka biri varken büyük ölçüde azalıyordu.

Phillip'in Sophie'nin gözünden kaçmayan kısa bir baş sallamasından sonra, Leydi Clayton hemen itaat etti. Vikontes salona geri döndü ve kapıyı kapattı, muhtemelen başka birinin girmeye çalışmadığından emin olmak için düğmeleri bir araya getirip arkasında tuttu.

"Elbisen... çok güzel görünüyorsun," diye başladı Phillip. Hayal mi görüyordu yoksa sesi titriyor muydu? *Bu* beklenmedik bir şeydi. Ve Phillip'in sesi... neredeyse utangaçtı. Biraz kendinden emin değildi. Bu da onun yapacağı bir şey değildi ama yine de bunu çok sevimli buldu. Şu anda istenmeyen bir sevimlilikti ama yine de sevimliydi.

"Teşekkür ederim," diye cevap verdi, kibar bir refleksle. Bunu gerçekten yapıyor muydu? Gerçekten burada durmuş yine Phillip'le mi konuşuyordu? Uzun zamandır her gece rüyasında gördüğü adamla mı? Bu gerçek miydi yoksa bir ateş rüyası mıydı?

"Thea daha önce ayağıma basmak ister gibi göründüğünü söyledi. Öyle mi?" diye sordu, dudaklarının kenarı, kalbini yerinden oynatan, çok tanıdık bir yarım gülümsemeyle yukarı doğru çekildi.

Konuşmak için ağzını açtı ama doğru şeyi söyleyeceğine güvenemediği için tekrar kapattı. Geçen yıl boyunca dikkatli olmak zorunda kalmıştı. Gerçekten ne hissettiğini söylemeden konuşmayı öğrenmek zorunda kalmıştı. O savaş alanında Phillip'le birlikte ölmüş gibi hissettiğinde yaşıyormuş gibi davranmayı öğrenmek zorunda kalmıştı. Ama o ölmemişti, değil mi? Şimdi burada durmuş, ona ayağına basmak isteyip istemediğini soruyordu. Tüm gerçekliği bir top atışı kadar kısa bir sürede alt üst olmuştu.

"Eğer yapsaydın, bu benim hak ettiğimden başka bir şey olmazdı," diye devam etti Phillip, ondan sadece bir adım uzakta durarak.

"Çok daha kötüsünü hak ediyorsun," diye cevap verdi Sophie, sesine hüznün sızması için elinden geleni yaparak. Öfke. Bu gece sadece öfke. Ama onun kokusunu alabiliyordu. Onun tanıdık parfümünün kokusu çenesini sıkmasına ve gözlerinin yeniden yaşarmasına neden oldu.

"Fazla vaktimiz yok," dedi. "Şimdiden ikimizi de arayan bir sürü insan olduğuna şüphe yok."

Çenesini kaldırdı. İşte oradaydı. Hatırladığı o kendinden emin, kontrollü Phillip vardı. Ama bir an için savunmasız kalmıştı ve bunu asla unutmayacaktı. "Peki. Ne söylemen gerekiyorsa söyle," diye karşılık verdi, onun tempolu ses tonuna uyararak.

Phillip dikkatini tekrar Sophie'ye çevirmeden önce Leydi Clayton'a baktı. Bakışları Sophie'yle buluştu ve onu tuttu. "Özür dilerim Sophia," diye fısıldadı, ama Sophie'nin hıçkırığa hıçkırığa ağlamasına neden olacak bir içtenlikle. "Ben de *bunu* söylemek istiyorum."

"Ne için üzgünsün?" Kelimeleri dudaklarından zorla geçirdi.

Kaşlarını kaldırdı ve ona açıkça "*belli değil mi?*" diyen bir bakış attı.

Öfkesi kabaran Sophie omuzlarını dikleştirdi. Basit bir "Özür dilerim," cümlesiyle kurtulmasına izin verirse lanetlenecekti. Adamın kendini açıklaması gerekiyordu. Hem de hemen. Ona Sophia dediğinden bahsetmeye bile gerek yoktu. Neden? Daha önce ona hep Sophie derdi. Neden bu kadar resmi davranıyordu?

Derin bir nefes çekerken burun delikleri alevlendi. "Bana söyleyeceğın tek şey bu mu?" Sesi keskindi.

Yüzü bir maskeye dönüşmüştü. "Sana bir özür borçluyum. Sana bir tane verdim."

Üzüntünün tüm izleri kaybolmuştu. Kızgın öfke gözlerinin önünde parladı. Bu konuda nasıl bu kadar soğukkanlı olabiliyordu? Onu buraya *bunun* için mi çağırmıştı? Yeterince iyi değil. Yakınında bile değildi. "Elbette bana bir özür borçlusun. Ama geçen yıl neden *ölü* numarası yaptığına dair bir açıklama da beklerdim," diye karşılık verdi.

Phillip omuzlarını dikleştirdi ve bir eliyle ceketinin önünü düzelitti. "Bunu size söyleyemem." Sesi ciddi ama kararlıydı.

"Kabul edilemez," dedi sakın bir sesle ama burun delikleri hâlâ alev alevdi. "Lütfen Sophie," diye fısıldadı.

Bir de Sophie vardı. En azından ona bunu vermişti. Bu, tanıdık kokusuyla birleştiğinde, aklı başında olduğunu bilmesini sağılayan tek iki şeydi. Ne de olsa o Phillip'ti, bir sahtekâr değil. Bunu kendi adını bildiğı kadar kesin olarak biliyordu. Kıvrırcık saçlarından bir tutamın omzuna sıçramasını umursamadan başını geriye attı. "Lütfen, ne? Bunu düzeltmek için ne söyleyebilirsiniz?" Sophie, Leydi Clayton'a baktı. Vekil kapı görevlisi iki ayağının üzerinde rahatsız bir şekilde kıpırdandı ve terliklerine baktı, belli ki başka bir yerde olmayı diliyordu.

Phillip de Leydi Clayton'a baktı. Arkadaşının bunu duymasından utanıyor muydu? Güzel!

Leydi Clayton fazla hevesli bir sesle, "Gidebilirim," dedi.

Sophie, "Hayır, Leydi Clayton," diye cevap verdi. "*Majestelerinin* anlatacağı tuhaf hikâyeye bir tanık istiyorum."

"Ah, canım." Leydi Clayton tekrar ayaklarına baktı ve dudağını ısırarak topuklarının üzerinde ileri geri sallandı.

"Sorun yok, Thea. Kal," diye ekledi Phillip. Yani Leydi Clayton'la ilk isim bazında mı tanışıyordu? *Bu* ilginçti. Anlaşılan onun ölmediğini biliyordu.

"Ah, ama önce," dedi Sophie, sesinden ironi damlıyordu. "Leydi Clayton'a ayrıntıları anlatalım. Bilmesi gereken şeyleri. Yoksa bunu çoktan yaptınız mı?"

Leydi Clayton başını kaldırıp baktı. Yüzü pembeleşti ve sanki koşarak odadan çıkmak ister gibi bir hali vardı.

Phillip sessizce, "Hayır, tabii ki hayır," diye cevap verdi.

Sophie onun için üzülemezdi. Bunu hak etmişti. Yaptığı hatalar yüzünden arkadaşının önünde utanmayı hak etmişti. Yaptıklarının hesabını şimdi ve burada vermeyi hak etmişti. Sophie kollarını göğsünün üzerinde daha da sıkı kavuşturdu ve Phillip'in etrafında geniş bir daire çizerek yürüdü.

"Üç yıl önceydi," diye başladı Sophie. "Daha yeni çıkmıştım. Bu siyah muhafıza sıırıslıklam aşık oldum." Çenesini Phillip'e doğru çevirdi.

Leydi Clayton başını salladı ve boğazını temizledi.

"Ben de senin için teklif ettim," diye ekledi Phillip aynı sessizlikle.

Leydi Clayton'ın gözleri bir an için büyüdü. Anlaşılan Leydi Clayton'a onlardan bahsetmeme konusunda doğruyu söylüyordu. En azından her şeyi değil.

Sophie parmağıyla havayı işaret ederek, "Hayır, hayır, yapmadın," diye açıkladı. "*Neredeyse* benim için teklif ediyordun."

Phillip başını salladı.

Leydi Clayton'ın gözleri normal boyutlarına geri döndü.

"Savaştan döner dönmez bana teklifte *bulunacağını* söylemiştin. *Eğer* Savaştan döndün," diye devam etti Sophie.

"Evet," diye izin verdi Phillip. "Bu doğru."

Sophie'nin boğazı, dökülmemiş öfke ve üzüntü gözyaşlarıyla doldu. "Ve sana neredeyse her gün yazdım."

"Evet." Çenesi sıkılmıştı. Güzeldi. Onu etkilemişti. Etkilediğini biliyordu.

"Ve sen de bana mektup yazarak sonsuz aşkını ilan ettin. Değil mi?" İyi hissettirdi. Tüm bunları yüksek sesle söylemek. Phillip'le şu anda ne yaşıyor olursa olsun. Birlikte geçirdikleri geçmişin gerçekliğini asla ortadan kaldıramazdı. O her zaman bu kadarına sahip olacaktı.

"Yaptım," diye izin verdi Phillip.

Sophie gözlerinden süzülen yaşlarla savaştı. Kazanacaktı, patlatacaktı. Kazanacaktı. Ya da denerken ölecekti. "Ve işte *buradasınız, Majesteleri,*" diye alay etti. "Yoksa bu unvan resmi olarak size ait değil mi?"

"Henüz değil," diye cevap verdi odun gibi. "Daha yeni döndüm." Ona yalvaran bir bakış atan Leydi Clayton'a tekrar baktı ve Sophie, Vikontes'in tam olarak ne bildiğini merak etti. Ama önemli değildi. Sophie bu konuşmayı bitirmek üzereydi. Bunca ay yaşıyormuş gibi davrandıktan sonra, yeniden bir şeyler hissetmek muhteşem bir duyguydu. Bu öfke bile olsa. Ve bir şeyler hissettiği sürece, söyleyeceklerini söylemeye niyetliydi.

Sophie Phillip'in etrafında yürümeyi bıraktı ve eldivenli ellerini kalçalarına dayadı. "İşte buradasın. Beni buraya sözünü yerine getirmek için mi çağırdın? Şimdi de bana mı teklif ediyorsun?"

Phillip'in başı yana kaydı ve gözleri zümrüt gibi sert olan bakışlarını onunkilerle buluşturdu. "Bu sabahki gazeteyi gördüm. Görünüşe göre çok geç kalmışım."

BEŞİNCİ BÖLÜM

P Hillip ter içinde yataktan fırladı. Savaştan beri tam bir gece uykusu çekmemişti. Uykuya d a l d ı ğ ı n d a silah sesleri ve çığlıklar duyuyor, kan ve barut kokusu alıyor, adamların ve atların çığlıklarını işitiyordu. Her şeyi hatırlıyordu. Asla görmemesi gereken şeyleri. Hiç kimsenin görmemesi gereken şeyler. Anılar gecelerine musallat oluyordu. Bu gece diğerlerinden farklıdır.

Yönünü bulması birkaç dakika sürdü. *Üç. İki. Bir.* Clayton'ın Londra'daki evinin karanlık ve serin yatak odasında güvendeydi. Kıtada değildi. Savaşta değildi. Nefes alış verişi nihayet düzene girdi ve yorganı itip ayağa kalktı ve aşağıdaki Londra caddesine bakmak için pencereye doğru yürüdü. Bir dönüm noktası görmek, gerçekten güvende olduğunu fark etmek her zaman yardımcı olurdu.

Londra şimdi tamamen farklı bir şehir gibi görünüyordu. Artık yıllarının çoğunu geçirdiği yer değildi. Buraya son gelişinde şımartılmış bir asilzadeydi, bir dükün çocuğuydu. Balolara ve partilere katılmış, en iyi kulüplerde ağırlanmıştı. Şimdi kendini bir yabancı gibi hissediyordu. Kimseyle paylaşamayacağı korkunç bir sırrı bilen biri gibi.

Babasının sözleri kafasında çınlarken ensesini ovuşturdu. "Majestelerinin ordusunda bir subay olacaksın Phillip. Bu iş için

ikinci bir oğul." Babası her zaman her şeyin nasıl görüldüğüyle meşgul olmuştu. Görünüş ve itibar onun için her şeydi. Phillip bir akademisyen olmak istemişti. Avrupa'ya gitmek ve farklı toprakların tarihini, mimarisini ve kültürünü incelemek istemişti. Ama bunu babasına söylemeye teşebbüs bile etmemişti. Eski dük, ikinci oğlunun bir savaş kahramanından başka bir şey olmasını asla kabul etmezdi. Görev her şeyden daha önemliydi. İnanmak için yetiştirildiği şey bu değil miydi?

Ve Phillip görevini yapmıştı. Neredeyse hayatına mal oluyordu. Neredeyse akıl sağlığına mal oluyordu. Ona mal olmuştu... Phillip, Sophie'yle ilgili düşünceleri bir kenara itti.

Babam değerli unvanına ne olduğunu bilmekten nefret ederdi. Malcolm ölmekle kalmamış, kuzen Hugh (babamın tek erkek kardeşinin tek oğlu) Harlowe Dükü olmuştu. Babam Hugh'dan nefret ederdi. Yaşlı adam mezarında ters dönüyor olmalıydı.

Phillip bir asker olarak görevini yapmıştı ve şimdi geri döndüğüne göre bir başka önemli görevi daha yerine getirecekti... Harlowe unvanına ve topraklarına onur ve haysiyetin yeniden kazandırıldığını görecekti. Dük olarak hak ettiği yeri alacaktı. Ama önce kardeşine tam olarak ne olduğunu öğrenecekti. Hiçbir şey bundan daha önemli değildi. Unvanı hemen geri kazanmak değil. Ya da eski aşkına neden ona ölmediğini söyleyemediğini açıklamak.

Ve bunun iyi bir nedeni vardı. Başlarda iyileşiyordu, yazamayacak kadar hastaydı, hiçbir şey yapamayacak kadar hastaydı. Kan enfeksiyonu yüzünden neredeyse ölüyordu. Sonra, nihayet kendini yeniden insan gibi hissetmeye başladığında, Malcolm'un öldüğünü öğrenmişti. Ve Bell kararlıydı. Malcolm'un cinayetinin arkasında kimin olduğunu öğrenene kadar *herkes* şüpheliydi. *Kimse* Phillip'in hayatta olduğunu bilemezdi.

Phillip hayatını Bell'e borçluydu. Marki, yaralı Phillip'i gemiden indirerek Kıta'ya götüren kişi olmuştu.

Clayton'ın malikânesine, kimse onun hayatta olduğunu öğrenmeden önce, ona huzur içinde iyileşmesi için en iyi şansı vermek amacıyla gitmişti. Bell geçen yıl Clayton'ın malikânesine bir dizi ziyarette bulunmuş ve Sophie'nin de cinayete karışmış olabileceğine dair bir dizi teori üretmişti. Görünüşe göre Sophie, adam Londra'ya geldikten ve unvanı aldıktan kısa bir süre sonra sık sık Kuzen Hugh'un yanında görülmüştü.

Phillip, Sophie'nin olaya karıştığı fikrini gülünç bularak geçiştirmişti. Bir cemiyet yemeğinde tanıştığı sevimli, sıra dışı kız, yetişkin bir adamın öldürülmesine katılmak şöyle dursun, bir sineği bile incitecek kapasitede değildi. Phillip bunu *biliyordu*. Ama Sophie'nin düşüncesiz biri olduğunu ve istemeden de olsa yanlış kişiye hayatta olduğunu söyleyip her şeyi mahvedebileceğini de biliyordu. Ya da onu ziyaret etmeye kalkışacak ve sırrı ortaya çıkacaktı. Hayır. Malcolm'un katili parmaklıklar ardına girene kadar onu karanlıkta tutmak en iyisiydi. Bir gün Sophie'ye bunun hesabını vermek zorunda kalacağını çok iyi bilerek bu kararı vermişti.

Phillip pencereden uzaklaşıp yatak odasındaki küçük masaya doğru ilerledi. Bir çekmeceyi açtı ve kirli, kan lekeli bir mektup çıkardı. Sophie'nin son mektubu, neredeyse ölmek üzere olduğu anda kalbine yakın tuttuğu mektup. Bazı karanlık günleri atlatmasını sağlamıştı.

İyileştikten sonra ona da yazmıştı. Ona hayatta olduğunu söylemek için yazmıştı. Ama mektubu hiç postalamamıştı. Bunun yerine mektubu Clayton'ın malikanesindeki bir kutuda kilit altında tutmuş, bir gün geri dönüp onu aldattığını anladığında yüzündeki ifadeyi görmek zorunda kalacağı gerçeğiyle işkence çekmişti.

Phillip mektubu çekmeceye geri koydu ve pencereye doğru ilerledi. Ön kolunu duvara dayadı ve alnını soğuk cama dayadı. Derin bir inilti çıkardı. Hesaplaşma anı dün geceydi. Sophie hiç bu kadar güzel görünmemişti. Ya da daha kızgın. Ve onu daha önce hiç kızgın görmemişti. Onu salonda gördüğünde, bakışlarını ondan güçlkle ayırabilmişti. Sophie'nin bu gece için ısrar etmesi onu hayal kırıklığına uğratmıştı.

Thea'yı odada tutuyordu ama tartışmaya hakkı yoktu. Dikkate alınması gereken sadece adab-ı muaşeret değil, Sophie'nin onunla yalnız kalmak istemediği de açıktı ve bu kararı vermeye hakkı vardı.

Bell, iki gün önce Sophie'nin Hugh ile nişanlanmasının bu sabah gazetede ilan edileceğini söyledikten sonra Phillip kendini fiziksel olarak hasta hissetmişti. Hugh, Bell'in Malcolm cinayetine karışmış olabileceğinden şüphelendiği kişiler listesinde üst sıralardaydı ve bu da Sophie'nin Markiz'e daha da şüpheli görünmesine neden oluyordu. Ama Phillip'in hiç şüphesi yoktu. Sophie'den değil. Asla Sophie. Hugh ile nişanlanmasının iyi bir açıklaması olmalıydı. Phillip dün gece ona sormaya niyetlenmişti. Ama zaman kalmamıştı, çünkü Sophie kendi sorusunu sormuştu: "Şimdi bana mı teklif ediyorsun?"

Kızgın olduğu için onunla alay ediyordu. Soruyu sorarken gözlerindeki acıyı görebiliyordu. Verdiği cevap sessiz ve acımasızdı, kendi kalbindeki tüm acı ve öfkeyle doluydu. Kelimelerin ağzından çıkmasına engel olamamıştı. "Görünüşe göre çok geç kaldım."

Yüzü düşmüştü ve boğazındaki yumruyu yuttuğunu görmüştü. Gözlerinde hâlâ titreyen yaşlarla arkasını dönmüş ve odadan koşarak çıkmıştı. Thea onu takip ederken, Phillip nefesinin altından küfretmişti. Söylediği çok kötü bir şeydi ve o da bunu biliyordu. Hiçbir mazereti yoktu. Ve şimdi verecek cevabı da yoktu.

Lanet olsun. Neden Hugh ile nişanlanmıştı? Neden Hugh? Phillip taşınmasını anlayabilirdi, ne de olsa onun öldüğünü düşünüyordu.

-Ama *neden Hugh*? Phillip, Bell'in haklı olduğuna, Sophie'nin kardeşinin ölümüyle bir şekilde bağlantılı olduğuna inanmayı reddetti. Ama bu Bell'in onu ikna etmeye çalışmasına engel olmamıştı. Aynı konuşmayı en az yarım düzine kez yapmışlardı.

Bell, "Bayan Payton belli ki düşes olmak için bir fırsat gördü ve bunu değerlendirdi," diyordu.

Phillip her zaman, "Bu hiç mantıklı değil," diye karşı çıkardı. "Onun için söz verdiğimde dük değildim. Malcolm oldukça hayatta ve iyiydi."

"Tabii..." Bell, her ikisinin de onun dile getirmeyi reddettiği şeyi anladıklarını bilerek, cümlenin dağılmasına izin vererek cevap verdi. Sophie başından beri Malcolm'u öldürmeyi planlıyor olabilirdi.

Phillip'e göre bu gülünç olmanın da ötesinde bir şeydi. Genellikle Marki ile bu konu hakkında bir daha konuşmayı reddederek fırlayıp giderdi. Yine de konunun bir kez daha gündeme gelmesi an meselesiydi.

"Sophie," diye fısıldadı Phillip nefesinin altından. "Bize ne oldu böyle?" Beyninde bir anı canlandı. Sophie'yle Remington'ların akşam yemeğinde tanıştığı gecenin anısı. Biraz huzur bulmak için gittiği verandada, sade beyaz bir elbise ve ona uygun terlikler giymiş, asi siyah saçlarına papatyalar dolanmış, hevesle konuşan, ona bir dizi uygunsuz soru soran ve tüm bunlar olurken karşılaştığı en mutlu, en parlak ruha sahip gibi görünen genç ve güzel bir kadın bulmuştu. Ve gerçekçi, soğukkanlı bir ruha sahip olduğu için, onun ışığına, neşesine, dünyaya karmaşık olmayan bakış açısına hemen kapılmıştı. O kadar kaygısız olabilmeyi diledi.

Phillip'in o güne kadar tanık olduğu en hoş ve garip reveransla kendini tanıttıktan sonra, gülümsemesini gizlemek için elinden geleni yapıyordu ki, kadın başını yana eğerek, "Neden buradasın? Partiler umurunda değil mi?"

"Onlardan iğreniyorum," diye cevap vermişti kasvetli bir şekilde. Kadın gerçekten merakla gözlerini kırıştırdı.

"Neden?"

Omuz silktilti. "Çok fazla insan var. Çok fazla gürültü."

"Şey," diye cevap verdi sevimli bir omuz silkme hareketiyle, "gürültü konusunda sana tamamen katılıyorum. İçerisi cehennem gibi bir gürültü. Ama toplara bayılıyorum. Bu kadar saçmalığı bir arada başka nerede bulabilirsin ki? Yani, Leydi Cranberry'nin kafasında bir sürü tüy var. Tüyler! Birden fazla! Aptal bir kuşa benziyor. Ve oradaki *herkes* kendini

Çooooook ciddiym," diye devam etti, sesini alçaltarak ve kelimelerini uzatarak. "Az önce Lord Holt'un herkese Yunanistan'dan getirdiği bir taştan bahsetmesinden kaçtım. Bir taş! Düşünebiliyor musunuz?" diye devam etti parlak bir gülümsemeyle.

Phillip ona döndü, gözleri kısılmıştı. "Ne tür bir kaya?"

"Oh, hayır!" Sahte bir sıkıntı gösterisiyle elinin tersini alnına götürdü. "Lütfen bana rock *meraklısı* olduğunu söyleme. Taşlar hakkında uzun uzun konuşmayı seviyorsan korkarım arkadaş olamayız."

Adam buna kahkahalarla gülmüştü ve kadın da ona karşı pişmanlık duymadan sırtıtmıştı.

"Yani gülünçlük... Bir baloya katılmanın nedeni *bu*, öyle mi?" diye cüret etmişti.

Sophie omuz silkti. "Bu ve her zaman var olan skandal olasılığı. Açıkçası ben gülünç olanı tercih ederim."

Phillip bir kez daha gülmüş, çoğu zaman son derece sıkıcı bulduğu dünyalarına böylesine benzersiz bir şekilde bakan genç kadından tamamen büyülenmişti.

O gecenin ilerleyen saatlerinde, balodan eve dönerken, ne kadar nadir güldüğünü -aslında *en son* ne zaman güldüğünü bile hatırlamıyordu- ve baloların ne kadar gülünç olduğunu hiç düşünmediğini fark etmişti. Bayan Sophia Payton haklıydı. Ve çok hoş biriydi.

Parlak ışıklı balo salonuna geri dönmeden önce, onunla asla taşlar hakkında konuşmayacağına söz vermesi koşuluyla hızlı arkadaş olmaları gerektiğini duyurmuştu. O da hemen kabul etmişti.

Sonraki birkaç ay boyunca, kendini her kalabalıkta onu ararken buldu. Katıldıkları her etkinlikte birlikte daha fazla zaman geçiriyorlardı. Sezon boyunca alışılmadık arkadaşlıklarını sürdürdüler ve Phillip, Kıta'ya -savaşagitmek üzere ayrılmadan hemen önce, hiç denemeden ona umutsuzca aşık olduğunu fark etti.

O gece Milton'ların balkonunda tek dizinin üzerine çöküp kendini ilan etmek istemişti. Ama bunun bencillik olacağını biliyordu. Sophie genç ve güzel bir kadındı. Hayatta kalıp kalamayacağını bilmiyordu. Ondan kendisini beklemesini isteyemezdi. Bu kadar genç yaşta onun için yas tutmasını isteyemezdi. Ama eğer beklerse, döner dönmez ona teklifte bulunacağına dair ona söz vermişti. Bu üç yıl önceydi.

Ve şimdi Sophie, Hugh ile nişanlıydı. Nişanlı olduğu için onu suçlayamazdı. Onun öldüğünü sanmıştı. Phillip bir elini önce saçlarında, sonra da yüzünde gezdirdi. Bir zamanlar çok umut verici ve masum olan aşkları nasıl olmuştu da bu gece Cranberry'lerin salonunda yaptıkları garip buluşmaya ve Sophie'nin gözyaşları içinde odadan kaçmasına dönüşmüştü? Hugh'a aşık *mydi*? Phillip'in kalbi buna inanmayı reddediyordu. Hugh tembel, kaba, hoyrat ve kibirliydi. Sophie'nin onu kendisi için seçmiş olmasına imkân yoktu. Ama her şey hâlâ çok belirsizdi. Yine de bildiği bir şey vardı. Kardeşinin ölümüyle ilgili gerçeği mümkün olduğunca çabuk öğrenmeliydi.

Bu da ilk işinin Malcolm'un ölümünü araştırmak için Bell'le birlikte çalışmak olacağı anlamına geliyordu. Phillip'in henüz cevaplarını bilmediği pek çok soru vardı. Ama kesin olarak bildiği bir şey vardı... Kardeşinin ölümüne karışan ve Sophie'ye zarar verebilecek *herkes* bunun bedelini ödeyecekti.

ALTINCI BÖLÜM

“Valentina, lütfen otur. Halıda bir delik açıyorsun,” dedi Sophie, üvey annesi son kez oturduğu koltuğun önünden geçerken.

O sabah yüzüncü kez. Üçü birlikte babamın altın salonundaydılar; Valentina gazeteyi okumayı henüz bitirmiş ve tiksintiyle homurdanarak babama vermişti.

Babam koltukta oturmuş Cemiyet sayfalarını inceliyor, Valentina ise gözleri kısılmış ve yüzünde ekşi bir ifadeyle onun önünde bir ileri bir geri yürümeye devam ediyordu. Sophie'ye sorarsanız, volta atmak tamamen faydasız bir çabaydı.

"Oturamam," diye cevap verdi Valentina, parlak pembe eteklerini sertçe savurarak tekrar döndü. Yumrukları iki yanında kenetlenmişti ve sinirden neredeyse titriyordu. "Senin tüm geleceğin... *ailemizin* tüm geleceği söz konusu Sophia ve sen hiçbir şey olmamış gibi davranıyorsun."

Dün gece Cranberry'lerin balosunda, hanımefendinin dinlenme odasında Valentina, Phillip'in dönüşünü umursamamış görünüyordu. Bu sabah ise neredeyse siniri bozulmuştu ve Sophie, üvey annesinin Lord Hillsdale'le yaptığı konuşmanın, Valentina'nın mizacındaki değişikliğin nedeni olduğundan şüpheleniyordu.

"Bu konuda ne yapabiliriz?" Sophie iç çekmek istiyor ama buna cesaret edemiyordu. Valentina onun iç çekişlerini pek hoş karşılamazdı. Sophie, "Endişelenmek sorunu çözmez," diye belirtti.

Valentina ona ters ters baktı. "Bunu duyuyor musun Roger?" diye sordu babama, ellerini kalçalarının üzerine koyarak.

Sophie gözlerini devirmek için bakışlarını indirdi. Valentina'nın umursamadığı bir başka tepkiydi bu ve Valentina ne zaman Sophie'nin söylediği ya da yaptığı bir şeyden hoşlanmasa babasına şikâyet ederdi.

"Okumaya çalışıyorum canım," diye cevap verdi babam, yatıştırıcı-Valentina sesiyle, hâlâ dikkatle kâğıdı inceliyordu.

"O zaman daha hızlı oku," diye tersledi Valentina. "Bu sorun kendi kendine çözülmeyecek."

Sophie dikkatini tekrar okuyormuş gibi yaptığı bahçecilik kitabına çevirdi. Bahçecilik zerre kadar umurunda değildi ama bahçeyle ilgilenmek hoş bir eğlence gibi görünüyordu ve eğer bir şeyden hoşlanıyormuş gibi yapacaksa, bu bahçecilik de olabilirdi. Ayrıca, insanın zerre kadar önemsemediği kitaplar, konsantre olamadığı zamanlarda mükemmel bir okuma malzemesi seçimiydi.

Sophie yatağında uykusuz bir gece geçirmiş, bir sürü düşünce birbiri ardına zihninden geçip durmuştu. Hâlâ da geçiyordu. Valentina gibi volta atmıyor olabilirdi ama bu Sophie'nin aynı derecede endişeli olmadığı anlamına gelmiyordu.

Dün gece Valentina'yla birlikte Cranberry'lerin balosundan eve tam bir sessizlik içinde dönmüşlerdi. Normalde aşırı konuşkan olan üvey annesi ilk kez tek kelime etmemişti. Taş gibi bir sessizlik içinde oturmuş, kollarını göğsünde kavuşturmuş, pencereden dışarı bakıyordu. Bu, Sophie'nin, Lord Hillsdale'in Valentina'ya söylediklerinin onu memnun etmediğine dair ilk ipucuydu.

Sophie, Valentina'nın sessizliği için minnettardı. Baş etmesi gereken kendi düşünceleri vardı. Çok dar ve yakın bir alan olduğu için otobüsün içinde her zaman hissettiği korkunun yanı sıra, dün gece içinden bir duygu cümbüşü geçmiş ve kendisini kullanılmış bir mendil gibi hissetmesine neden olmuştu. Yatağa girip Sezon bitene kadar uyumak istedi. Hayatın adaletsizliğine karşı öfkelenmek istemişti. İstemişti ki

"Görünüşe göre çok geç kaldım," deme cüretini gösterdikten sonra Phillip'in ayağına basarak ona teklifte bulunup bulunmayacağını sordu. Peki neden ona böyle tuhaf bir şey sormuştu? Sözcükler hiç irdelenmeden dudaklarından dökülüvermişti. Milton'ların balkonunda ayrılmadan önce ona söylediği son sözlerin -savaşa gitmeden hemen önce- dün gece onunla alay etmek için geri geldiğini hatırladığında öfkesi kaynama noktasına ulaşmıştı. "Senden beni beklemeni isteyemem Sophie, ama beklersen, döner dönmez sana teklifte bulunacağım." Bu sözler kalbini parçalamış, tüm hayalleriyle alay etmişti.

Dün gece verdiği cevaptan o kadar incinmişti ki, bir korkak gibi salondan kaçmıştı. Bunu yaptığı için kendinden nefret ediyordu. Leydi Clayton onu takip etmiş ve onunla konuşmaya çalışmıştı ama Sophie kararlılıkla reddetmiş, Vikontes'ten partiye onsuz dönmesini istemişti.

Ancak daha sonra yatağa girdiğinde, Sophie'nin bu kadar kırgın ve kızgın olduğu için ne kadar aptal olduğunu düşünecek bolca zamanı vardı. Ne de olsa başka biriyle nişanlıydı. Hem de Phillip'in ilk kuzeniyle. Phillip'in hâlâ hayatta olduğunu bilseydi kesinlikle nişanlanmayı kabul etmezdi. Ama *Phillip* bunu bilmiyordu. Her şey çıldırtıcıydı. Çıldırtıcı, moral bozucu ve korkunç. Bu üçü de vardı ve hepsi bu kadardı.

Sophie kendini her zaman pozitif bir insan olarak görmüştür. Hoş olmayı ve her meseleye iyi tarafından bakmayı tercih ederdi. Ama pozitif bir insan bile *bu* fiyaskonun iyi tarafını bulmakta zorlanıyordu. Şimdi ne yapacaklardı? Herhangi biri? Hugh'dan ayrılıp Phillip'e olan sonsuz aşkını ilan edebilecek gibi değildi. Artık Phillip'i tanımıyordu bile. Kendi *ölümü* gibi önemli bir konuda onu kandıracak türden bir adam olduğuna göre hiç tanımamıştı. Ayrıca, Phillip ona karşı hâlâ aynı şeyleri hissettiğine dair hiçbir işaret vermemişti. Hissetmemesi için bir neden yoktu. Aşık bir adam hayatta olduğu haberini sevdiğinden saklamazdı. Ve eğer bu yeterince kafa karıştırıcı değilse, bir de Hugh vardı.

Hugh dün gece hiç gelmemiştir. Sophie ilk başta bunun iyi bir şey mi yoksa kötü bir şey mi olduğuna karar verememiştir. Sabahın erken saatlerinde uzun uzun düşündükten sonra, sonunda iyi olduğuna karar vermiştir. *Onunla* da yüzleşmek zorunda kalsaydı buna dayanamazdı. Hugh garip bir ördecti. Adam şehre gelip geçen yıl unvanını aldığından beri, bir süredir onun peşindeydi. Sophie, kasabadaki ilk birkaç haftasında onun hakkında pek az şey düşünmüştü. Ama her nasılsa Valentina'yla araları açılmış, Valentina her fırsatta Sophie ve Hugh'u birlikte olmaya zorlamıştı.

Valentina ve babasının, iki hafta önce Sophie'yi Hugh'nun teklifini kabul etmeye zorlamasıyla sonuçlanmıştı. Sophie de kabul etmişti, çünkü nişanlanmak, Valentina'yla bu konuda daha fazla tartışmaktan daha kolaydı. Ve Sophie *nişanlanırsa*, en azından Valentina sürekli nişanlı *olmadığı* gerçeğini gündeme getirmeden sosyal etkinliklere katılabilirdi. Phillip artık hayatta olmadığından, Sophie kiminle nişanlı olduğunu pek önemsemiyordu. Ama hem babasına hem de Valentina'ya güzel ve uzun bir nişanlanma teklif etmişti. Belki de en azından Hugh ile bir dostluk geliştirebilirdi. Onu iyi tanımıyordu ve hakkında bildikleri de pek çekici değildi. Yeterince yakışıklı bir adamdı ama Phillip kadar yakışıklı olduğu söylenemezdi. Ama Hugh kibirliydi ve patavatsız olabiliyordu. Kendini daha iyi göstermek için yalan söylemeye meyilliydi. Ve birden fazla kez onun insanlara, genellikle de hizmetçilere ve sosyal açıdan kendisinden aşağı gördüğü kişilere karşı düpedüz kötü davrandığını duymuştu.

Nişanlı bir çiftin, Hugh ve Sophie gibi birbirlerine yabancı olmaları alışılmadık bir durum değildi ama Sophie'nin tercihi kesinlikle bu değildi. Kalbi her zaman aşk için evlenmekten yanaydı. Ve Phillip'in bu hayalini gerçekleştireceğine inanmıştı.

Sophie kucağında açık duran büyük kitabın sayfalarına gözlerini ayırmadan bakmaya devam etti. Phillip hakkında düşünmek istemiyordu. Ne zaman düşünse, kalbi sanki bir mendenenin içindeymiş gibi hissediyor ve nefes alamıyordu. Onun yerine,

düşüncelerini Hugh'a odaklayacaktı. Ona hafif bir tiksintiden başka bir şey hissettirmeyen Hugh. Hugh'u düşünürken rahatça nefes alabiliyordu.

Hugh sonunda yüzünü gösterdiğinde ne diyecekti? Hiç şüphesiz ona bir sürü soru soracaktı; dün gece baloya girişinden hemen sonra neden kuzeniyle konuşurken görüldüğünden başlayarak? Ona ne anlatacaktı? Phillip'le olan geçmişini kimseye anlatmamıştı. Ne Valentina'ya ne de babama. Valentina mutlu olmazdı. Sophie'ye her zaman bir gün düşes olacağını ve bir dükün *küçük kardeşiyle* evlenmenin doğru bir yol olmadığını söylerdi. Sophie, üvey annesinin Sophie'nin düşes olması fikrine neden bu kadar takıntılı olduğunu asla bilemeyecekti. Valentina sık sık kendi kaçırdığı fırsatlardan ve 'doğru' türden insanlarla bağlantı kurma ihtiyacından söz ederdi. *Bu* ne anlama geliyorsa artık.

Sophie düşes olmayı hiç umursamamıştı. Tek istediği sevilmek ve karşılığında birini tamamen sevmekti. Ve Phillip'i sevmişti. Hem de çok. Onu ne kadar çok sevdiğini düşündükçe göğsü ağrıyordu. Ölümünü öğrendiği gün ne kadar yıkılmıştı. Ama şimdi... şimdi onun kim olduğunu bile bilmiyordu. *Ya da* bunca aydır nerede olduğunu.

Duyguları oradan oraya savruluyordu. Kızgındı. Üzgündü. Coşkulu muydu? Phillip'i balo salonunun önünde, canlı ve iyi bir şekilde dururken gördüğünde kalbi bir an için göğsüne öyle bir çarpmıştı ki bayılacağını sanmıştı. Ama o bayılacak biri değildi ve uzun zamandır sevdiği yüzü bir kez daha görmenin verdiği sevincin yerini ruhunu kaynatan bir öfke almıştı. Ona yaklaşma kararı aslında bir seçim değildi. Ayakları kendiliğinden hareket etmişti.

Tekrar Valentina'ya baktı. Kadın hâlâ volta atıyor ve kendini o kadar hızlı yelpazeliyordu ki Sophie yelpazenin ikiye ayrılabilceğini düşündü. Sophie gözlerini kapadı ve kitabın düşmesine izin vererek koltuğuna geri gömüldü

göğsüne yasladı. Baş zonkluyordu ve kendini belli belirsiz hasta hissediyordu. Bütün bunlar nasıl sona erecekti?

"Burada, düşes olma şansınızı mahvettiği için Phillip Grayson'la yüzleşmeniz gerektiği yazıyor," diye bildirdi babam kanepeden, gazeteyi yüzünün önünde genişçe yayarak. "Oldukça kızgın görüldüğünüz yazıyor."

Sophie inledi. Valentina haklıydı. *Ton* en kötüsünü düşünmüştü. Bu düşünce Sophie'nin hırlamak istemesine neden olmuştu. Derin bir nefes aldı ve kendi kendine, bunun en azından herkese inanacakları bir şey vereceğini hatırlattı. O ve Phillip gerçeği biliyordu, ne önemi vardı ki?

"Hugh'un dün gece neden baloda olmadığını merak ediyorlar," diye bildirdi babam. "Kuzeni Phillip'in döneceğini biliyor olabileceğini tahmin ediyorlar."

"Evet," dedi Valentina, yelpazesini hâlâ elinde titriyor, sesinde öfke kaynıyordu. "Benim de aklımda aynı soru var. Hugh gelir gelmez ona sormak niyetindeyim."

Sophie'nin gözleri fal taşı gibi açıldı ve kitabı göğsüne bastırarak doğruldu. "Ne? Hugh buraya mı geliyor?" Başındaki zonklama şiddetlenmişti.

Valentina şöminenin üzerindeki saate baktı. "Geç kaldı. Şimdiye kadar burada olmalıydı. Onu ne tutuyor olabilir?" Gözleri daha da kısıldı, tabii bu mümkünse.

Sophie nefesini dışarı verdi. Hugh'yu tanıdığına göre, muhtemelen saklanıyordu. Hiçbir zaman cesur biri gibi görünmemişti. Ama yakında geleceği haberi, Sophie'nin duyması gereken tek şeydi. Şansını denemeye cesaret edemiyordu. Hugh ile yüzleşmeye ve onunla garip bir konuşma yapmaya hazır değildi. "Başım ağrıyor," dedi ve hızla ayağa kalktı. "Ben yatak odama gidiyorum." Bahçecilik kitabını az önce boşalttığı kanepenin üzerine fırlattı ve kapıya doğru ilerledi. Yatak odasına gitmeye hiç niyeti yoktu ama Papa ve Valentina'nın bunu bilmesine gerek yoktu.

Valentina burnunu havaya kaldırarak kibirli bir tavırla, "Hugh seninle konuşmak isterse seni alması için bir hizmetçi gönderirim," dedi.

Sophie ters yöne baktığı için memnundu, böylece üvey annesi onun *bu* yüce söz karşısında gözlerini devirdiğini göremeyecekti. Sophie bunun yerine aceleyle kapıya yöneldi.

Valentina babama, "Bence hala düşes olma umudu var," dediğinde kapıya daha yeni varmıştı.

"Ne?" Sophie etrafında döndü. Tanrı aşkına, Valentina ne demek istemişti? *Phillip*'le evlenerek... demek istemiş olamazdı, değil mi? Hayır. Hayır. Bu olamazdı.

"O adamın aslında Phillip Grayson olduğuna dair hiçbir kanıt yok," diye devam etti Valentina, gümüş yeşili gözleri artık kocaman ve vahşiydi. Sophie'yi korkutmaya başlamıştı.

Oh, oydu. Kesinlikle oydu. Sophie, umursamaz olduğunu umduğu bir sesle, "Ona benziyordu," dedi. Valentina, Sophie'yi bir dükle evlendirmek için Phillip'in kimliğini kanıtlamasında ısrar edecek kadar çaresiz miydi? Lord Hillsdale ona böyle mi söylemişti? Eğer öyleyse, ikisi de deliydi. Ama Valentina'yı tanıyan biri olarak, bu fikri kendi başına bulmuştu. Başkasına ait olamayacak kadar tuhaftı. Dün gece eve dönerken bunu uydurduğuna şüphe yoktu.

Valentina ısrarla, "Bu, bir sahtekârın bir unvanı ele geçirmeye çalıştığı ilk sefer olmayacak," dedi ve babasının koluna girip omzunun üzerinden bir şeyler okudu. "Bir dükün unvanı hafife alınacak bir şey değildir ve Hugh bundan kolay kolay vazgeçmeyecektir."

Sophie kaşlarını çatarak göz ucuyla üvey annesine baktı.
Bu da ne demek oluyor şimdi?

YEDİNCİ BÖLÜM

A Mayfair'i geçtikten sonra, o sabah Clayton'ın şehir evinin kahvaltı salonunda Phillip sade kahvesini içti ve gazeteyi inceledi. Tam o sırada Beklediği gibi, Cemiyet sayfaları Sophie'ye pek iyi davranmamıştı. Ya da ona.

Kayıp Dük Evinin Yolunu Buldu manşetlerden biriydi. Nefesini dışarı attı. Şu aptallar. Hiç *kaybolmamıştı*. Bilerek uzak duruyordu. Ama Londra'nın kötü şöhretli dedikodu paçavralarından ne bekleyebilirdi ki? Sophie'ye karşı daha da az nazık davranmışlar, *nişanlısının* artık dük olmayacağı anlamına geldiği için onunla öfkeyle yüzleştiği konusunda ısrar etmişlerdi. En iyi ihtimalle kaba. Gerçi Phillip, bir marki casusunun söylentiler hakkında ne söyleyeceğini çok iyi biliyordu.

Clayton'ın kâhyası sanki bir işaretmiş gibi odaya girdi ve boğazını temizledi. "Majesteleri, Bellingham Markisi sizi görmek istiyor."

"Söylemiyorsun," diye mırıldandı Phillip nefesinin altında.

Kâhyanın kaşları çatıldı. "Majesteleri?" Phillip sesini yükseltti. "Onu içeri al, lütfen, Humbolt."

Uşak dönüp gitti ve birkaç dakika sonra Bell ile Clayton odaya girdiler. Bell, Phillip'e şöyle bir baktı ve kaşlarını kaldırarak, "Onları gördün mü?" dedi.

Phillip Bell'e göz kırptı. "Gazeteler mi?" Bell, "Evet," diye yanıtladı.

Phillip basitçe, "Yaptım," dedi.

"Bunu tartışmak ister misiniz?" Bell ellerini kalçalarına dayayarak sordu.

"Tartışacak bir şey yok." Phillip, arkadaşının Sophie'nin nişanlanması onun için bir şey ifade ediyormuş gibi davranmaktan vazgeçmesinden başka bir şey istemiyordu. Onu bunca ay habersiz bırakmak, açıkça başka bir adam seçmesine kapı açmıştı ve o da bunu yapmıştı. Phillip hayatının sonuna kadar bununla yaşamak zorunda kalacaktı. Ama bu Sophie'yi kesinlikle suçlu yapmazdı.

Bell dudaklarını birbirine bastırarak, "Konuşmamız gereken bir şey var," diye cevap verdi. "Grimaldi beni buraya, seni Bayan Payton'dan uzak tutmam için kesin talimatlarla gönderdi. Onunla *hiç* vakit geçirmemelisin."

"Onu son gördüğümde neredeyse benden kaçıyordu, bundan sonra bunun bir sorun olacağını sanmıyorum," diye cevap verdi Phillip, yüzünde kasıtlı olarak yumuşak bir gülümsemeyle.

Bell, "Evet, bunu balodaki adamlarımızdan birinden duydum," dedi. Tabii ki. Bell'in adamları her şeyi biliyordu.

İki adam konuşurken Clayton uşakla konuşmakla meşguldü; hiç alkol kullanmayan Bell için çay, kendisi ve Phillip için de saatin ilerlemesine rağmen konyak sipariş etmişti. Clayton şimdi diğer ikisiyle yüzleşmek için geri döndü. "Adamların baloda bir şey öğrendi mi Bell?"

Bell başını salladı. "Ne yazık ki hayır. Birkaç farklı kişiden tepki bekliyorduk, bunlardan biri de tabii ki Hugh Grayson'dı ama nedense son anda katılmamaya karar verdi."

"Orada olacağımdan haberi olduğunu düşünmüyorsun değil mi?" Phillip çenesini ovuşturarak sordu.

Bell yakındaki bir sandalyenin arkasına yaslanarak, "Kesin olarak bilmiyoruz," diye cevap verdi. "Bu bir olasılık. Annen kimseye söylemedi, değil mi?"

Phillip kaşlarını çattı. "Bundan şüpheliyim. Ondan yapmamasını istedim ve güvenliğimin buna bağlı olduğunu açıkça belirttim. Ne olursa olsun, benimle konuşmayan biriyle konuşmazdı.

Hugh'u tanıyor. Ona tahammül edemez. Asla da edemez."

Clayton başını sallayarak, "Bana anlattığına göre iyi bir nedeni var," diye araya girdi.

"Nedir o?" Bell bir elini kulağının arkasına götürerek sordu, belli ki hikayeyi duymaya hevesliydi.

Phillip de başını salladı. "Annem bana Malcolm'un ölümünden sonra Londra'daki evimiz ve taşradaki malikanemizdeki kişisel eşyalarımızın çoğunu açık artırmaya çıkarmanın yanı sıra, Hugh'un da şehirde kendini rezil ettiğini söyledi."

"Nasıl yani?" Bell sordu.

Phillip koltuğunda geriye yaslandı. "Görünüşe göre, White's'a kabul edilmek için unvanını diline dolamış, iyilik, siyasi ittifak ve hakkında pek az şey bildiği bir sürü şey talep etmiş."

"Siyasi ittifaklar mı?" Bell gözlerini kısarak sordu. "Ne gibi?"

Clayton içini çekti. "Lord Blakely ve Lord Collins'ten İstihdam tasarısı konusundaki oylarını değiştirmelerini istediğini duydum."

"İstihdam faturası mı?" Bell yankıladı. "Hugh lanet olası İstihdam Yasası hakkında ne biliyor?"

"Kesinlikle," diye yanıtladı Phillip. "Anneme göre, kasabanın her yerinde kendini aptal durumuna düşürmüş. Her dükkândan hesap soruyor ve Parlamento hakkında hiç bilmediği şeyleri biliyormuş gibi davranıyor." Phillip Clayton'a döndü. "Müzayededен kurtardığın şeyler için sana borçluyum Clayton."

Clayton, Hugh'un açık artırma planlarını öğrendikten sonra Londra'ya gelmiş ve neredeyse tüm eşyaları satın almıştı. Clayton Hall'daki depoda Phillip'in mülklerine dönmesini bekliyorlardı. Clayton orada da durmamıştı. Phillip'in ünlü Arap atı Alabaster'a teklif vermek ve kazanmak için Tattersall'a gitmişti. Thea'nın kardeşinin de aynı at için teklif verdiği düşünüldüğünde, bu güzel at Clayton'a küçük bir servete mal olmuştu.

Onu. Aslında çift bu şekilde tanışmıştı. Ne olursa olsun, Phillip Clayton'a çok şey borçluydu.

"Lütfen bundan bahsetme," diye yanıtladı Clayton. "Senin yerinde olsaydım benim için yapmayacağın bir şey değil."

Phillip başıyla onayladı. Clayton gibi sadık bir arkadaşına sahip olmak rahatlatıcıydı. Adam Phillip'e, çocukken Clayton bir akıntıya kapılıp bir dalın altında kaldığında hayatını kurtardığı için teşekkür etmişti. Ama Phillip de aynı şeyi hissediyordu ve onun yerinde olsaydı Clayton için aynı şeyi yapardı.

Bell alt dudağını karıştırdı. "Yeni bulduğu servet ve statünün tadını çıkarmak için şehre gelen bir adamın Parlamento'daki yasa tasarılarıyla ilgilenmesi ilginç. Bu Hugh'a pek benzemiyor."

"Katılıyorum," diye ekledi Phillip. "Oldukça ilginç."

Clayton omuz silkti. "Parlamento'da bir koltuk büyük bir güç anlamına gelir ve Hugh bana bu tür şeylerin kolayca baştan çıkarabileceği bir tip gibi geliyor."

"Haklı olabilirsin," diye izin verdi Bell. Tekrar Phillip'e döndü. "Annen Hugh'ya döndüğünü söylemediyse, sence neden dün gece Cranberry'lerin balosuna katılmadı?"

"Hiçbir fikrim yok," diye yanıtladı Phillip. "Bu bir tesadüf olamaz, değil mi?" Bell sıırttı. "Ben tesadüflere inanmam."

"Bunu söyleyeceğini nereden bilebilirdim?" Phillip arkadaşının sırtışına karşılık vererek cevap verdi.

"Dün gece çekilme nedeni ne olursa olsun," diye devam etti Bell, "Hugh planladığınız şey hakkında ne kadar az şey bilirse o kadar iyi. Şimdi kağıtlara gelince-"

Phillip inledi. "Kağıtları tartışmak zorunda mıyız?"

Kâhya tam o sırada içeceklerle döndü ve Phillip kadehini kaldırıp "Sosyeteye dönüşüme!" demeden önce üçünün de ellerinde birer bardak olmasını ve yerlerine oturmalarını bekledi. Hatta bunu şu şekilde söylemeyi de başardı

Sanki dün geceyi, girmek zorunda kalacağı bir sonraki kalabalığın korkusuyla kan ter içinde geçirmemiş gibi, yarı ikna edici bir sesle.

Clayton gülerek, "Açıkçası düşündüğümden daha iyi geçti," dedi ve kadehini kaldırdı.

Phillip brendisinden bir yudum alarak, "Bir kısmı," diye cevap verdi. "Hangi kısmı değil?" Bell kaşlarını kaldırarak sordu. "Bunu tartışmamayı tercih ederim," dedi Phillip.

"Bayan Payton, şüphesiz. Bu da bizi gazetelere geri götürüyor," diye uyardı Bell.

"Biliyorum. Biliyorum. Beni bağışla. Hâlâ Sophie'nin Malcolm'un ölümüyle bir ilgisi olduğuna inanıyorsun." Phillip brendiden olması gerekenden daha büyük bir yudum aldı.

"Kendin için okudun, değil mi?" Bell gerekçelendirdi. "Tüm *ton* onun küçük öfke nöbetinin, düşes olma şansını elinden aldığınız için olduğunu biliyor."

Clayton yüzünü buruşturdu.

Phillip derin bir nefes aldı. Her iki arkadaşına da tüm gerçeği anlatmanın zamanı gelmişti. "Birincisi, öfke nöbeti falan yoktu. İkincisi, o ve ben bir keresinde neredeyse nişanlanıyorduk." Clayton'a baktı. "Thea'nın sana söylememesine şaşırdım."

Clayton içkisini düşündü. "Thea, o salonda kulak misafiri olduğu şeyleri tekrarlamayı reddettiğini söyledi, çünkü umutsuzca bir mobilya parçası gibi davranıyordu."

Phillip kahkaha atmasına engel olamadı. "Bu onun için iyi oldu. Ama orada olsaydın, Sophie'nin bana hâlâ ona evlenme teklif edip etmeyeceğimi sorduğunu duyardın."

"Ne sordu?" Bell boğuk bir sesle, neredeyse çayını kucağına dökecekti. Fincanı önündeki masanın üzerine itti ve Phillip'e ters ters bakmaya başladı. "Bana onun geçmişte *seninle* nişanlanmaya çalıştığını, şimdi de kısa süre önce dük seçilen kuzeninle nişanlı olduğunu söylüyorsun.

Dün gece ölümden dönmüş gibi yeniden ortaya çıktınız ve sizden yine kendisi için teklifte bulunmanızı mı istedi? Tanrım, bu kadında hiç utanma yok!"

Phillip gözlerini kapadı ve derin bir nefes daha aldı. "Bu şekilde söylediğinizde kulağa nasıl geldiğini anlıyorum, ancak gerçek şu ki-"

"Bunu ifade etmenin *başka bir* yolu var mı?" Bell talep etti. Phillip kaşlarını çattı. "Hikayenin devamı var Bell."

Bell sandalyesinde arkasına yaslandı ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Ah, gerçekten mi? Anlat bakalım."

Phillip konuşmak için ağzını açtı ama hemen kapattı. Sophie'nin yaptıklarını nasıl açıklayabilirdi? Gerçeği biliyordu (ya da bildiğini sanıyordu) ama bunu kanıtlamanın en iyi yolu onu temize çıkarmaktı. Burada oturup Bellingham'la tekrar tekrar aynı lanet tartışmayı yapmak değil. Ve Sophie'yi temize çıkarmak için Phillip'in kardeşine gerçekten ne olduğunu tam olarak öğrenmesi gerekiyordu. Hem de hemen.

Bell sessizliğin içine daldı. "Bak, yanılıyor olabilirim ama haklı olmam da mümkün. Sophia Payton unvanı senden ve kardeşinden alma planının içinde olabilir ve muhtemelen Malcolm'un öldürülmesinde parmağı vardır ve biz daha fazlasını öğrenene kadar ondan çok ama çok uzak durmalısın."

Phillip sessiz kaldı ve bir yudum daha aldı. Söyleyecek bir şey kalmamıştı. Bell'in açıklaması şaşırtıcı değildi ama Phillip'in buna uymaya niyetli olduğu anlamına da gelmiyordu. O savaş alanından yarı ölü olarak çıkarıldığından beri hayatının dönüştüğü fiyaskoyla başa çıkmak için kendi planları vardı. Bell'i planlarından haberdar etmek gibi bir niyeti olmadığına göre, konuyu değiştirmek yerinde olacaktı.

"Artık Toplum'a hayatta olduğumu gösterdiğime göre Malcolm'un katilini bir an önce bulmalıyız," dedi Marki'ye ve konuyu eldeki meseleye odakladı.

"Kesinlikle katılıyorum." Bell yine dudağını karıştırdı ve yüzüne yavaşça sinsi bir gülümseme yayıldı. "Ve bu amaçla, kuzenini de davet etmeni öneririm."

küçük bir aile ziyareti için."

Benzer bir gülümseme Phillip'in yüzüne de yayıldı. Hugh ile yüzleşmeyi dört gözle bekliyordu. "Memnuniyetle."

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Sophie daha önce babasının salonundan çıkmış ve Hugh gidene kadar bahçede saklanmak niyetiyle evin arka tarafına yönelmişti. Öğleden sonra havası yüzünü serinletmişti ama içi hâlâ bir yığın sinirle çalkalanıyordu. Son iki günde olanlar hakkında nasıl hissetmesi gerekiyordu? Bu tür şeyler görgü kitaplarında yazmıyor ya da öğretmenler tarafından öğretilmiyordu.

Genç bir bayan, daha önce öldüğüne inandığı eski aşkı, ilk eşiyle nişanlandıktan bir gece sonra aniden ortaya çıktığında tam olarak ne yapmalıydı?

Kuzen mi?

Phillip'in dönüşünün Hugh'yla olan nişanının sona ereceği anlamına geldiğine sevinmişti. Öyle değil miydi? Valentina bu yüzden Hugh'dan bugün onu ziyaret etmesini istememiş miydi? Babasıyla nişanı attıklarını söylemek için. Başka ne konuşabilirlerdi ki? Ama Valentina, "Dük unvanı hafife alınacak bir şey değildir ve Hugh bundan kolay kolay vazgeçmeyecektir," derken ne demek istemişti?

O sırada Sophie cevap vermemeye karar vermişti. Daha fazlasını duymak istemediği için odadan aceleyle çıkmıştı. Onunla tartışırsa sadece üvey annesini kızdırmış olacaktı. Kadın doğru düşünemiyordu. Belli ki öyle bir durumdaydı ki düşünceleri karışmıştı. Her zamanki gibi babasının Valentina'yı sakinleştirmesi ve mantıklı düşünmesini sağlaması gerekecekti.

Sophie ıplak elini bahçe yolunu takip eden çitin tepesinde gezdirdi. Patika, park ile babamın evi arasındaki alanı kaplıyordu. Ev ve Sophie'nin çeyizi, babamın h    değerli olan neredeyse tek varlıklarıydı. Servetinin oğunu Valentina'yı mutlu etmek için abartılı hediyelere harcamıştı. Valentina babasına, bir vikontun kızı olarak onunla evlenmek için kendini alalttığını hatırlatmaktan hoşlanırdı. Ne de olsa babam sadece bir ş vallyeydi. Sophie'yi rahatsız eden bir başka şey de buydu. Bir d k n, hem de Harlowe Dükü'n n *onunla* evlenmek istemesi hiç mantıklı gelmiyordu. Aşık olduklarında Phillip ikinci oğuldan başka bir şey değildi ve aşık *olmuşlardı*. Phillip ona bir tür ailevi yükümlülüğü yerine getirmesi için evlenme teklif etmeyi planlamamıştı. Onlarınkı bir aşk evliliği olacaktı. Hugh'nun teklifinde aşkla ilgili en ufak bir ipucu bile yoktu. Hugh unvanı devraldığı andan itibaren Valentina  yle büyük bir kampanya yürütmüştü ki, görünüşe göre yeni dükü bunaltmıştı. Sezon başlar başlamaz Sophie'ye kur yapmaya başlamıştı. Valentina hiç vakit kaybetmeden nişanın gerçekleşmesini sağlamış ve bunu gazetelere yetiştirmek için acele etmişti.

Elbette Sophie, bir adamın takım elbisesini kabul etmeyi asla doğru bulmamıştı.

Phillip'in kardeşinin yerini almıştı. Ama Hugh herhangi bir adam olabilirdi. Fark etmezdi. Aylar  nce Phillip'in ölüm haberini duyduğundan beri kimseye karşı bir şey hissetmemişti. Kalbi binlerce parçaya bölünmüş, sadece bedenini hayatta tutmak için kalmıştı. Tanrı aşkına, Phillip için yas tutmasına bile izin verilmemişti, çünkü hiçbir zaman onun resmi *nişanlısı* olmamıştı. Valentina'ya en fazla aşık olduğunu söylemişti. Üvey annesi ona nişanlısının hangi unvana sahip olduğunu sorduğunda, onun unvansız olduğunu söylemişti. Kadının cevabını hiç unutmamıştı. "Onu hemen unut." Elbette Sophie onu unutmamıştı. Ama sevdiği adamın Phillip Grayson olduğunu da ne Valentina'ya ne de babasına itiraf etmişti.

Şimdi Sophie'nin aklı sayısız soruyla dolup taşıyordu. Phillip bunca aydır neredeydi? Neden ona yazmamıştı? Tanrı aşkına, eğer hâlâ hayattaysa neden kuzeninin unvanı almasına izin vermişti? Bunların hiçbiri mantıklı gelmiyordu. Ve Phillip cevaplar konusunda gizemli kalmaya devam etti.

Gözleri yaşlarla doldu. *Lanet olsun ona. Lanet olsun ona. Lanet olsun ona.*

Phillip ölümden dönerek ne yapıyordu? Hem de Adonis gibi görünerek? Geçen yılı onun için yas tutarak geçirmişti. Kendi ölümü için dua ederek. Sophie'yi gülümsemesi ve kırılmamış gibi davranması için topluma ikna etmeye çalıştığı her seferinde Valentina'yı oyalamıştı. *Yine lanet olsun ona.* Phillip'in şimdi burada ne işi vardı? Artık kalbinin o parçasını duvarla örmüş ve sonsuza dek kilitlemişti. Güzel ama acı dolu bir anı olarak saklamak için.

Peki bu nasıl sona erebilir?

Belli ki Phillip'le kaldıkları yerden devam edemeyeceklerdi. Ona güvenemezdi ve açıkça artık onu tanımıyordu bile. Onun nasıl hissettiğini, ne istediğini ve hatta neden hayatta olduğunu söylemek için ortaya çıkmadığını bilmediğinden bahsetmiyorum bile.

En kötüsü de, her şeye rağmen Phillip'in ne düşündüğünü merak etmekten kendini alamamasıydı. Dikkatini kuzenine yönelttiğine göre onun kaprisli bir fırsatçı olduğuna inanıyor olmalıydı. Ama ne zaman aklına bu düşünce gelse, hemen yerini başka bir düşünceye bırakıyordu... Phillip Grayson'ın onun hakkında ne düşündüğü neden umurunda olsun ki? O bir pislikti. Neredeyse *bir yıl* boyunca öldüğünü düşünmesine izin veren ve kendini açıklamayı reddeden *bir* adam. Ona hiçbir şey borçlu değildi.

Sophie parkın içindeki patikadan sapmıştı. Tozlu bir yan yolda yirmi adım kadar ilerlemişti ki, bir at arabası gümbürdeyerek ona doğru geldi. Hâlâ düşüncelerine dalmış olan Sophie, başını kaldırıp bakmadı bile. Araba onun bir boy önünde durdu ve o yanından geçerken kapı açıldı ve iki iri erkek kolu dışarı çıktı. Çılgılık atmasını engellemek için bir el ağzını kapatırken, yakalanıp içeri çekildi.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Phillip, Sophie'yi göğsüne doğru çekti. "Benim," diye fısıldadı kulağına. Sophie tekmelemeye ve her şeyiyle ona karşı koymaya başladı. tamamen hareketsiz kalmaya.

"Elimi ağzından çekersem çığlık atmayacağına söz verir misin?" diye sordu, kızın ne kadar güzel koktuğunu ya da vücudunun ona ne kadar yumuşak bir şekilde bastırıldığını düşünmemeye çalışarak.

Tahta gibi başını salladı. Adam elini çekti ve onu bıraktı. Kadın hızla adamın kaval kemiğine bir tekme attı ve karşı koltuğa doğru koşmaya başladı.

"Ah." Bacağını ovuşturdu. "Benim yaptığımı söylemiştim. Neden bana tekme attın?"

Gözleri alev alev parlıyordu. "Bağırmayacağıma söz verdim. Seni tekmelemeyeceğime asla söz vermedim. Tekme beni neredeyse akılsızca korkuttuğun içindi. Parkta masum kadınları bu şekilde yakalamanın nesi yanlış?"

Phillip dudağını ısırıldı. O her zaman dürüsttü. Bell'den şüphe etmekte haklı olduğunu biliyordu. "Seni korkuttuğum için özür dilerim. Seni buraya getirmek için başka bir yöntem düşünemedim. Pencereyi açmamı ister misiniz?"

Sophie yere baktı. Kapalı alanlardan her zaman korkmuştu. At arabaları onun için özellikle zordu. Phillip hatırlamıştı.

Başını sallayarak onayladı. "Evet, lütfen," dedi hızla, sonra tekrar ona baktı ve "Neler oluyor? Kendini kandırıyorsun

Ölüm mü? Kaçırılma mı? Kimsin sen?"

Araba çoktan yola çıkmıştı. Phillip, Clayton'ın şoförüne parkın etrafında tur atması için emir vermişti. Sophie'nin yanındaki pencereyi açıp içeri hava ve ışık girmesini sağlamak için eğildi ve, "Sana şimdi her şeyi anlatamam. Ama seninle konuşmam gerekiyordu ve seni zar zor arayabildim."

Sophie, kollarını hâlâ göğsünde kavuşturmuş bir halde, "Yanıma yanaşıp arabaya binmemi *isteyebilirdin*," dedi.

Kaşlarını kaldırdı. "Evet der miydin?" Kadın çenesini kaldırdı. "Hayır."

"O halde yaklaşımım doğrudu."

Kollarını kavuşturmaya devam etti ama bakışları yüzünden uzaklaştı. "Peki. Bana söyleyebileceğin bir şeyi tartışalım. Öldüğünü düşünmeme izin verdin. Ne tür bir hasta piç bunu yapar?"

Phillip nefesini tuttu, gözlerini kapattı ve kendi annesine bile söyleyemediğini kabul etti.

Sophie etkilenmemişti. "Yapamaz mıydın yoksa yapmaz mıydın?" diye sordu. "İkisi de."

Koltuk minderinin kenarına oturana kadar öne doğru itti. Adamın yüzünü inceledi. "Neden? Neden yazmadın Phillip? Bana bir açıklama borçlusun."

Phillip bir elini saçlarının arasında gezdirdi ve onun bakışlarıyla karşılaştı. "Önce sana sormam gereken bir şey var."

Burun delikleri alevlendi. Belli ki ona hâlâ kızgındı. "*Benim sorularıma* cevap vermeyi reddederken *kendi* sorularına cevap istemenin ne kadar ironik olduğunun farkında mısın?"

Phillip onun bakışlarına karşılık verdi. "Biliyorum. Bu şekilde olmalı. Sadece şunu bil... Pişmanım. Seni incittiğim için pişmanım Sophie. Ama önce sana bir şey sormalıyım."

Sophie başını salladı ve yutkundu. "Peki." Ellerini kucağında kavuşturdu ve dik oturdu. "Bana ne sormak istiyorsun da beni parktan kaçırmak zorunda kaldın?"

Phillip derin bir nefes aldı. Bunu ona yüz yüze sorması gerekiyordu. Cevap verdiğinde yüzünü görmesi gerekiyordu. Doğruyu söyleyip söylemediğini anlayacaktı. Ve bunun artık onun için bir önemi olmamalıydı ama vardı. "Neden Sophie? Neden onca insan varken *kuzenimle* nişanlandın?"

Başı tokat yemiş gibi yana kaydı. Yüzünü ondan çevirdi, gözleriyle buluşmadı. "Fark eder mi?" Hayal mi görüyordu yoksa sesi titriyor muydu?

"Belki de senin için değil," diye cevap verdi, profilinde gerçek duygularına dair bir ipucu ararken.

Kadının boğazındaki yumruyu yuttuğunu gördü. "Yıllardır yoktun Phillip. Düne kadar öldüğünü sanıyordum."

Elini tekrar saçlarının arasında gezdirdi. "Ama neden *Hugh*?"

"Artık seni tanımıyorum bile," diye karşılık verdi, gözlerini tekrar adamın gözlerine çevirdi, gözleri öfkeyle doluydu. "Tanıdığım adam... sevdiğim adam..." Sesi titriyordu. "Bunu bana asla yapmazdı."

"Neden soruma cevap vermeyi reddediyorsun? Ya sadece dar kafalılık yapıyorsun ya da-" *Yüce Tanrım*. Eğer bir sonraki soruya evet derse bu ona her şeye mal olacaktı ama bilmek *zorundaydı*. "Sen... ona aşık mısın?" Sesindeki kuşkuyu tutamadı.

Uzun bir duraklama oldu ve sonra, "Ne fark eder ki?" dedi. Sesi titriyordu.

"Yap. Sen. Seviyor. Seviyor musun?" Phillip sıkılmış dişlerinin arasından tekrarladı. Kadın bakışlarını kucağına indirdi.

"Hayır."

Adamın içini derin bir rahatlama kapladı ama kadın gözlerini kısarak ekleyince sevincin yerini acı aldı. "Ben *kimseye* aşık değilim."

Nefesini dışarı veren Phillip koltuğuna yaslandı. Bu sözler canını istemediğinden daha fazla yakmıştı. Ama açıkçası böylesi daha iyiydi. Artık Sophie'nin ihtiyaç duyduğu adam olamazdı. O daha iyisini hak ediyordu. "Öyle mi?"

Sarsılarak başını salladı, çenesi gergindi. Başını kaldırdı ama yine de adamın gözleriyle buluşmadı. Gözyaşları onunkilerde parlıyordu.

"O zaman neden onunla nişanlısın?" Phillip bir kez daha sordu.
Neden? Neden peşini bırakamadı?

Bakışları tekrar Phillip'e kaydı ve bir elini havada salladı. "Bu işlerin nasıl yürüdüğünü biliyorsun Phillip. Babam ve Valentina ayarladı. Onlara hiç bahsetmedim..." Gözlerini tekrar başka yöne çevirdi.

"Ne hakkında?" Phillip koltuğunda tekrar ilerleyerek sordu.

"Bizim hakkımızda," diye fısıldadı, sesi titriyordu.

"Bu muhtemelen en iyisiydi," diye mırıldandı Phillip.

"Öyle miydi? Şimdi tüm şehir düşes olma şansımı elimden aldığınız için sizden nefret ettiğimi düşünüyor." Kollarını göğsünde kavuşturdu ve gözlerini pencereden dışarı dikti.

Phillip'in dilinin ucuna bunun doğru olup olmadığını sormak geliyordu ama onu bu şekilde incitemezdi. O ve Sophie gerçeği biliyordu ve ondan bunu yüksek sesle söylemesini istemek sadece zalimlik olurdu. Hayır. Kesin olarak bildiği bir şey varsa, o da Sophie'nin onu sevdiğiydi... bir zamanlar.

Gözlerini kısa süreliğine kapattı. "Benim sorularıma cevap verdin. Şimdi de ben seninkileri yanıtlayacağım."

Öne doğru eğilmiş, onu dikkatle izliyordu, belli ki paylaşmak istediği her şeyi duymaya hazırdı.

"Önce hastaydım. Savaş alanında ağır yaralanmıştım. Neredeyse ölüyordum."

Nefesini içine çekti. "Anlıyorum." Bu haberi birkaç dakika düşündükten sonra ekledi: "Pekâlâ. Ama bana öyle geliyor ki en azından yeterince iyileştikten sonra yazabilirdin-"

"Yazdım, Sophie. Yazdım." Onun bakışlarıyla doğrudan karşılaştı. Kızın gözleri irileşti. "Hiç almadım-"

"Sana yazdım. Sana hayatta olduğumu söyledim." Derin bir nefes aldı.
"Ama mektubu hiç göndermedim."

Sophie'nin dudakları O şeklinde kıvrıldı. Yüz hatlarında acı parladı.
"Yani beni yazabildiğini kabul ediyorsun?"

Phillip başını salladı, hâlâ onun yüzünü inceliyordu. "Sana yazdım."

Göğsü belirgin öfkesiyle kabarıyordu. "Ama hiç göndermedin. *Neden?*" diye sordu. "Anlamıyorum. Anlamamı sağla, Phillip."

Bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Karmaşık ve yapmam gereken çok şey var-"

"Mektubu neden göndermedin Phillip?" diye sordu sıkılmış dişlerinin arasından. "Neden bunca zaman öldüğünü düşünmeme izin verdin?"

İyi. Eğer gerçeği istiyorsa. Alacaktı. "Sana gerçeği söyleyemezdim çünkü... Malcolm öldürüldü."

Sophie'nin nefesi kesildi ve gözleri fal taşı gibi açıldı. Yüzünde gerçek bir şaşkınlık vardı. Bu tepkiyi taklit edebilmesi için çok iyi bir oyuncu olması gerekirdi. "Hayır," diye nefes aldı, başını salladı, eli boğazındaydı. "Hayır."

Phillip kafasının içinde Bell'in ona söylememesi gerektiğini söyleyen sesini duyabiliyordu ama bu Sophie'ydi. Şu anda birbirleri için her ne iseler, bir zamanlar çok daha fazlası olmuşlardı. Tamamen değişmiş olamazdı.

"Henüz tam olarak emin değiliz," diye devam etti Phillip, "ama İçişleri Bakanlığı, dostum Lord Bellingham ve onun amiri Grimaldi, bundan kuvvetle şüpheleniyorlar."

"Öldürüldü mü?" diye tekrarladı, gözleri şaşkınlık ve dökülmemiş yaşlarla doluydu. "Ama neden... nasıl?" Şaşkınlık alnına kazınmıştı.

Phillip dudağını ısırdı ve gözlerini kaçırdı. "*Ton* benim öldüğümü düşündükten sonra öldü."

"Ama-"

Phillip bakışlarını Sophie'nin güzel yüzüne sabitledi. Bell bunun için onu asla affetmeyecekti. Ama Phillip onun gözlerinde gerçeği görmüştü. Onun sesinde duymuştu. Hugh'yu sevmiyordu. "Hugh'un bu işe karışmış olabileceğini düşünüyoruz."

Sophie'nin çenesi düştü ve iri gözlerini kırpıştırarak koltuğuna yığıldı. "Ne?" diye nefes aldı. Birkaç dakika boyunca şaşkın bir sessizlik içinde oturdu.

bakışlarını kaldırıp Phillip'in bakışlarıyla tekrar buluşmadan önce birkaç saniye. "Aman Tanrım. Hugh en çok kazanacak kişi o, değil mi?"

"Evet. Soruşturmamıza bu öğleden sonra başlamak niyetindeyiz. Onunla başlıyoruz. Ve..."

"Ve ne?" Sophie, dehşet dolu bakışlarıyla onun yüzünü tarayarak sordu.

Phillip başını eğdi ve son bir nefes verdi. İkisine de yeterince işkence etmişti. Bu konuşmayı bitirmenin, eve dönmenin... Hugh ile hesaplaşmanın zamanı gelmişti. "Hugh hakkındaki şüphelerden *kimseye* bahsetmeyeceğine söz vermeni istiyorum. *Kimse* bilmemeli. Anladın mı?" Başını bir kez daha kaldırdı.

"Sana söz veriyorum." Kadın başını salladı ve tekrar pencereden dışarı baktı ama adam gözlerinde hâlâ parıldayan yaşları görebiliyordu. Birkaç dakika sonra bir elini alnına götürdü. "Eh, şimdi hepimiz güzel bir karmaşanın içindeyiz, değil mi? Görünüşe göre, bir katille nişanlıyım."

Phillip başını salladı. "Bell ve ben gerçeği mümkün olduğunca çabuk öğrenmeye niyetliyiz. O zamana kadar bu konuda hiçbir şey bilmiyormuş gibi davranmalısın." Phillip onun bakışlarına karşılık verdi. "Nişanınıza gelince, bana öyle geliyor ki gazetedeki nişan ilanında nişanlınızın adı hiç geçmiyor."

"Saçmalama. Valentina benim nişanlı olduğumun belirtilmesini sağlardı..." Durakladı, gözleri büyüdü.

"Harlowe Dükü," dediler hep bir ağızdan.

"Ben," diye nefes aldı Phillip.

ONUNCU BÖLÜM

Sophie arka sahanlığın yanındaki hizmetçi kapısından gizlice babasının evine girdi. Phillip onu parkta patikadan çekip çıkardığı yerde bırakmıştı. Her ne kadar bir dahaki sefere kendisiyle acilen ve özel olarak konuşması gerektiğinde centilmence davranıp onu evine davet edeceğine söz verdirtmiş olsa da, yıpranmamıştı.

Taşıyıcı.

Phillip'in koçta ona anlattığı şeyler aklından geçti. Görünüşe göre, Hugh'la neden nişanlandığını sormak için onu kaçırmıştı. İlk başta bunun Phillip'in umurunda olduğu anlamına geldiğine ikna olmuştu. Belki biraz. Onu başka bir adamla nişanlı görmek onu rahatsız etmişti. Hatta ona Hugh'u *sevip sevmediğini* sorma cüretini bile göstermişti.

Phillip ilk sorduğunda, yüzündeki incinmişliği ve öfkeyi görmemesi için hızla arkasını dönmüştü. *Elbette* Hugh'yu sevmiyordu. Gerçi onun *cinayet* işleyebileceğine, hem de korkunç şeyler yapabileceğine hiç inanmamıştı. Bu olasılığı hâlâ tam olarak kavrayamıyordu.

Ama Phillip, Hugh'nun kardeşini öldürdüğünden şüphelendiğini söylediğinde, Sophie'nin Phillip'in onu gerçekten önemseydiğine dair umudu hızla yok olmuştu. Hugh'ya sonsuz aşkını ve sadakatini ilan etseydi, Malcolm'un öldürülmesiyle ilgili gerçeği öğreneceğinden şüpheliydi. Sophie sertçe yutkundu. *Yüce Tanrım*. Phillip cinayeti bildiğinden şüphelenmiş *miydi?*

Sophie başını salladı. Her şey nasıl bu kadar karmaşık hale gelmişti? Bir an kalbi kırılmış ve sevgisiz bir evliliğe teslim olmuştu. Sonra Phillip'i tekrar görüp, onun bunca zamandır neden ölü numarası yaptığını söylemeyi reddetmesiyle uğraşarak öfkelenmişti. Şimdi ne istediğini bilmiyordu, babasının ve Valentina'nın olası bir katille olan nişanını bir an önce geri çekmelerinden başka. Bunu onlara söyleyemezdi elbette. Ama sosyetik üvey annesi bunu sağlayabilirdi. Valentina'nın, çok istediği unvana artık sahip olmayan bir adamla nişanlanmayı sürdürmek istemesi mümkün değildi.

Sophie, Hugh'yu özlemeyecekti elbette. Ama bu, Phillip'in kollarına geri dönebileceği anlamına da gelmiyordu. Malcolm'un öldürüldüğü haberi Phillip'in neden kimseye güvenmediğini açıklasa da, Sophie'ye bu konuda güvenmesi gerekirdi. İkincisi, ona Malcolm'un öldürüldüğünü söylemiş olabilirdi ama bu Phillip'in onu hâlâ istediği anlamına gelmiyordu. Ne de olsa, ikinci oğluyken onun için yeterince iyi olabilirdi ama artık bir düktü. Ve Hugh'la nişanlanması için bir açıklama talep etmiş olsa bile, bu ona hâlâ aşık olduğu anlamına gelmiyordu. Ona karşı hislerine dair hiçbir işaret vermemişti. Ondan şüphelenmemiş olsa bile, yeni *nişanlısının* bir katil olduğundan şüphelendiği için sadece onun güvenliğini gözetiyor olabilirdi. Ona kimseyi sevmediğini söylemişti. Öfkesinden dolayı ona saldırmıştı. Gerçek şu ki, artık nasıl hissettiğini bilmiyordu.

Phillip'in Milton'ların balosunda verandadaki görüntüsü tekrar gözünün önüne geldi. O zamanlar onu her gördüğünde dizlerinin bağı çözülürdü. Kimi kandırıyordu ki? Onu şimdi gördüğünde de dizlerinin bağı çözülüyordu. Kulağına onu sokaktan alanın kendisi olduğunu fısıldadığında, neredeyse ona karşı gevşeyecek ve kollarını boynuna dolayı kendisini tutmasını isteyecekti. Bu delilikti. Ve ona pencereyi açmasını isteyip istemediğini sorduğunda, bu onu neredeyse mahvedecekti. Onun küçük yerlerden korktuğunu hatırlamıştı.

Ama bunların ne önemi vardı ki? Aralarında üç yıldan fazla zaman vardı. Çok fazla şey olmuştu. Sadece onun aldatması ve onun unvanını alan adamla nişanlanması değil. Sanki aralarında büyük bir uçurum varmış gibi hissediyordu. Phillip artık tanıdığı ve aşık olduğu onurlu genç asker değildi ve o da artık ona hayranlık duyan genç kız değildi.

Konuşmalarının sonunda Phillip onun Harlowe Dükü'yle nişanlı olduğunu söylemişti. Artık oydu. Şaka yapıyor olmalıydı. Ama akla şu soru geliyordu... Hugh artık dük olmadığına göre, evlilik sözleşmesi geçerli olacak mıydı? Babasıyla konuşması gerekiyordu. Ya da daha iyisi... Babası şu anda bile çalışma odasında Hugh ile konuşuyor olabilirdi. Onları ziyaret etmeyi planlıyordu, değil mi?

Hizmetçilerin merdivenlerinden çıktı ve koridordan gizlice inerek babasının çalışma odasının kapısının önünde durdu. Tanrıya şükür Valentina orada değildi. O kadın sık sık gizlice dinlemek için babasının kapısının önünde oyalanmayı severdi. En azından üvey kızına iyi öğretmişti. Sophie kulağını kapıya dayadı ve konsantre oldu.

"Bakın Bay Grayson," diyordu babam. "Sizi temin ederim. Nişanı iptal etmiyorum. Sadece düşünmek için biraz zamana ihtiyacımız var. İşlerin ne durumda olduğunu görmek için."

Sophie'nin kaşları havaya kalktı. Ne oldu? Neden nişanı iptal *etmiyorlardı*? Babam artık Hugh'ya unvanıyla hitap etmiyordu, bu da onun en azından gerçeği kavradığını gösteriyordu.

Hugh'nun öfkeli ve huysuz sesi, "Yani nişanı nasıl *iptal* edeceğinize karar vermek için zamana ihtiyacınız var," dedi.

"Ne yapmamızı bekliyorsun?" diye sordu Valentina'nın tiz ve endişe dolu sesi. Demek kadının kulak misafiri olmamasının nedeni *buydu*. Onlarla birlikte çalışma odasındaydı. "Artık dük değilsin. Ya da yakında olmayacaksın."

"Ben olsam buna güvenmezdim leydim," dedi Hugh'un kendinden aşırı emin sesi.

Sophie kaşlarını çattı. *Bu* tam olarak ne anlama geliyordu? Miras kuralları konusunda neden bu kadar tuhaf davranıyorlardı? Hiç şüphe yoktu. Unvan Phillip'e aitti. Sophie'nin midesi, tıpkı yaklaşık dokuz ay önce Malcolm Grayson'ın öldüğünü öğrendiğinde olduğu gibi bulandı.

"Ne olursa olsun," dedi babamın sesi, sert ve küçümseyici. "Mülkiyet sorunu çözülene kadar nişanla ilgili her türlü kararı erteleme niyetindeyiz. Önce unvan konusunu netleştirmeliyiz."

Bir sandalyenin geriye itilirken çıkardığı ses, Sophie'ye en azından birinin ayakta olduğunu söyledi. Hiç şüphesiz Hugh. Hugh, "Bu iş henüz bitmedi, Sir Roger," diye açıkladı. "Şimdi gidiyorum ama bana birkaç gün vermeniz için yalvarıyorum."

Sophie arkasını döndü ve hızla koridordan aşağı, hizmetkârların merdivenlerine doğru koşmaya başladı. Yatak odasına girip kapıyı arkasından kapatana kadar durmadı. Koridorda sinsice dolaştığını görmelerini istememişti. Sırtını kapıya dayadı ve nefesini dışarı verdi. Bu kadarı ona yetmişti. Son zamanlarda herkes garip davranıyordu. Phillip onu parktan kaçırıyor, babası ve Valentina artık dük olmamakla kalmayıp katil de olabilecek bir adamla olan nişanını iptal etmeyi reddediyorlardı. Ve Hugh, o ahmak, kuzenine ait olduğu açıkça belli olan bir unvan üzerinde hâlâ hak iddia edebilirmiş gibi davranıyordu. Bu delilikti.

Sophie sessizce oturmayı ve geleceğiyle ilgili önemli kararları başkalarının *vermesine* izin vermeyi reddetti. Phillip'in aradığı cevapları bulmasına yardım edebilecek eşsiz bir konumdaydı. Eğer kendi *nişanlısı* bir katilse, bunu öğrenmeye niyetliydi.

Hugh yine ne demişti? Bu iş daha bitmedi mi? Bana birkaç gün mü vereceksin? Sophie, *bunun* tam olarak ne anlama geldiğini bildiği hissine kapıldı. Ve Phillip'i uyarması gerekiyordu.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

A Beklendiği gibi Bell o akşam yemekten önce Clayton'ın kapısını çaldı. Phillip, Bell ile buluşmak için salona doğru rahatça yürüdü. Marki, yüzünde uygun bir şekilde inatçı bir ifade olduğunu umduğu bir ifadeyle.

Bell, Phillip'e ters ters bakarken kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuştu. Karakterine sadık kalan adam hiç vakit kaybetmedi.

"Bunu neden yaptın, Harlowe? Seni gece gündüz takip ettiğimizi biliyorsun... kendi güvenliğin için."

Elbette Bell, Phillip'in daha önce Sophie'yle arabada yaptığı görüşmeyi soruyordu.

Phillip başıyla onayladı. "Evet, bu sayede tamamen güvende olacağımı biliyordum," diye cevap verdi Phillip. "Ayrıca, parkta yürüyüşe çıkmış bir sosyetenin bana bir şekilde zarar verebileceğinden ciddi olarak şüpheliydim."

"Soruma hâlâ cevap vermediniz. *Neden?*" Bell ısrar etti, kolları hâlâ çaprazdı ve bakışları hâlâ yerindeydi.

Phillip derin bir nefes aldı. "Onunla konuşmak zorundaydım Bell. Tek başıma. Ona bir şey sormam gerekiyordu."

Bell şömineye doğru yürüdü ve nefesini dışarı verdi. "Anlıyorum ama dikkatli ol Harlowe. Bu oynadığımız bir oyun *değil*."

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" Phillip sustu. Başını iki yana salladı. Bell'in neden Sophie'yi görmesini istemediğini anlıyordu ama Sophie'ye bakmak zorundaydı.

gözlerine bakıp Hugh'u sevip sevmediğinden emin olabilirdim. Sevmiyordu. Tanrı'ya şükür. Ve Phillip durup bu açıklamanın onun için neden bu kadar önemli olduğunu tam olarak incelemeyi reddetti.

Humbolt salonun kapısını çalarak Phillip'in düşüncelerini yarıda kesti. "Dük..." Kâhyanın yüzü olgun bir elmanın kırmızısına döndü. "Bay Hugh Grayson sizi görmeye geldi, Majesteleri."

Phillip başıyla onayladı. Daha önce Hugh'a, adamın ilk fırsatta Clayton'ın kapısına gelmesini beklediğini belirten bir not göndermişti. Bu bir talepti, rica değil.

Bell parmaklarını şıklattı. "Hugh burada. Bu mükemmel. Sakıncası yoksa yan odaya geçip dinleyeceğim. Bize beş dakika ver, Humbolt."

"Hugh'un ortaya çıkmasının bu kadar uzun sürmesine şaşırdım." Phillip başını sallayarak

Kâhya beş dakikalık talimatı onayladı ve Humbolt geri çekildi.

Tam beş dakika sonra Phillip şömineye bakan berjer koltukta oturmuş kitap okuyormuş gibi yapıyordu ki uşak Hugh'la birlikte hemen arkasından döndü. Phillip başını kaldırıp bakmadı bile ve bilerek ayağa kalkmadı.

Hugh'nun yüzündeki ifade hayal kırıklığı gibiydi. Kuzeni, Phillip'in onu daha önce hiç görmediği kadar güzel giysiler giyiyordu. Ama onlarda bir tuhaflık vardı. Giydirme oyunu oynayan bir çocuğa benziyordu. Ona sorarsanız giysiler ona hiç uymuyordu. "Sensin," diye nefes aldı Hugh, omuzları çökmüştü.

Phillip yarım bir gülümsemeyle ağzının kenarını yukarı kaldırdı. "Benim bir sahtekâr olduğumu mu düşündün?" diye cevap verdi ve kuzenine oturması için karşısındaki sandalyeyi işaret etti.

Hugh yenilmiş bir adam gibi görünerek kendini sandalyeye bıraktı. "Kendim görene kadar tam olarak emin olamadım elbette."

Phillip başını yana eğdi ve kuzenine baktı. Adamın daha yaşlı olduğu kesindi. Sarı saçları azalmıştı. Biraz daha zayıflamıştı. Alnında birkaç kırışıklık vardı. Ama koyu renk gözlerindeki boncuklanma devam ediyordu. Ve aynı

Phillip'in çocukluklarından hatırladığı ekşi ifade Hugh'un yüzüne ağır bir şekilde oturmuştu. Hugh ağlayan, kriz geçiren ve başkalarını suçlayan bir tipti. Her zaman tartışır ve kendi istediğini isterdi. Her zaman hiçbir şeyin onun hatası olmadığına ısrar ederdi. Buna hiç şüphe yoktu. Bu aynı Hugh'du. Phillip sonunda, "Çocukken bana verdiğin yara izi hâlâ bacağımda duruyor, görmek istersen," diyerek Hugh'ya kuzeninin Graystone Malikânesi yakınlarındaki ormanda yürüyüş yaparken kendisine kasten çelme taktığı zamanı hatırlattı. Bu hareket Phillip'in büyük bir dala çarparak düşmesine neden olmuş, pantolonunu yırtmış ve baldırında bir kesik açmıştı.

Hugh'nun burun delikleri alevlendi. "Buna gerek kalmayacak."

Phillip ona sıkı bir gülümseme verdi. "Bunu duyduğuma sevindim. Sanırım sen

Beni canlı görmekten *memnun* olmak çok fazla umut vericiydi."

Hugh bu sözleri duymazdan gelerek, "Sanırım meseleyi halletmek için hemen Whitehall'a gideceksiniz," dedi. Sesinde bir miktar endişe vardı.

Phillip gözlerini kuzenine dikti. Adam gerçekten de geri döndüğüne göre unvanını geri almak için zaman harcayacağını mı düşünüyordu? Phillip çenesini sıktı. Hugh'da inanılmaz bir cüret vardı. Unvanı, evleri ve müstakbel *nişanlısını* ele geçirmişti, *tabii ki* Phillip bunları geri almak için zaman kaybetmeyecekti. En azından ilk ikisini. "Eğer 'mesele' derken hakkım olan unvanı geri almayı kastediyorsanız, evet. Bunu halletmeye niyetliyim. Hem de hemen. Parlamento Başkanı'na ve Prens'e mektuplar gönderdim bile."

"Bu tür meselelerle Lord Hillsdale ilgilenir."

"Hillsdale'le de konuştum zaten," diye cevap verdi Phillip kuzenine sıkı bir gülümsemeyle. "Aslında her an beni ziyarete gelebilir."

Hugh'nun donuk yüz hatlarında engellenmiş bir öfke parladı. "Asıl soru şu: Madem bunca aydır hayattaydın, neden şimdi ortaya çıkıyorsun?" Soruyu neredeyse bağırarak soruyordu.

Phillip yüzüne sıkı bir gülümseme yerleştirdi. "şu ana kadar ortaya çıkma yeteneğim olmadığını söylemem yeterli..."

"Neredeydin?" Hugh sordu. "Birileri senin hayatta olduğunu biliyor olmalı. Clayton, belki? Neden ortaya çıkmadı?"

Phillip kaşlarını kaldırdı. "Beni canlı gördüğüne sevinmediğini varsayabilir miyim?" Esprili bir şekilde kıkırdadı.

Hugh'nun tek cevabı gözlerini Phillip'e dikmek oldu. Her zaman nefret dolu bir çocuktu, şimdi ise nefret dolu bir adamdı. "Farklı görünüyorsun. Sahtekâr *olmadığını* nereden bileceğim?"

Phillip derin bir nefes aldı. Gerçekten mi? Hugh bu oyunu oynamak istiyordu. "Üç yıl oldu ve çok şey yaşadım. Savaş insana bunu yapar. Kendimi kanıtlamaya gelince? Çocukken her yere yanında taşıdığın küçük bir bebeğin vardı. Hatırladığım kadarıyla baban onunla acımasızca dalga geçerdi."

Hugh'nun gözleri koyu renk yarıklara dönüştü ve gözlerinden öfke ve nefret karışımı bir ifade yayıldı. "O bebeği ateşe verdim."

"Evet," dedi Phillip. "ocukken yaptığın pek çok büyüleyici şeyden biri. Hatırladığım kadarıyla ateşe verdiğin tek şey o değildi. Ağaç evi hatırlıyor musun?" Phillip ve Malcolm onu büyükbabalarının arazisindeki büyük bir meşe ağacında birlikte yapmışlardı. Bütün yazı onu inşa etmekle geirmışlerdi ve tamamlandıktan sonra Hugh ziyarete geldiğinde, aynı günün ilerleyen saatlerinde gizemli bir yangın evi yok etmişti.

Hugh'nun yüzü alacalı bir mor renge büründü. "Bunu kanıtlayamazsınız -"

Phillip eliyle protestoyu savuşturdu ve parmaklarını göğsünün üzerinde birleştirdi. "Sana bir sorum var ve dürüst bir cevap bekliyorum."

Hugh yavaşça gözlerini kırptıştırdı. "Ne?"

Phillip bakışlarını kuzeninin yüzünde tuttu. "Ton'daki onca kadın varken neden Bayan Payton'la nişanlandın?"

Hugh omuz silkti. "Lord Vining onu benimle tanıştırdı. Sezonun en iyisi olduğunu söyledi. Harlowe Dükü için en iyisi. Bahsetmiyorum bile.

O çok güzel."

"Hmm. Lord Vining, ha?" Phillip gözlerini kıstı.

"Doğru," diye ısrar etti Hugh.

Phillip çenesini ovuşturdu. Kuzenine bu soruyu, Hugh'nun Sophie'nin kendisi için ne anlama geldiğinin farkında olup olmadığını ölçmek için sormuştu. Kuzeninin verdiği sıradan cevaba ve gözlerindeki parıltıya bakılırsa, Phillip cevabını almıştı. Hugh, Phillip'in bir zamanlar Sophie'ye aşık olduğunu bilmiyordu. Ama bu durum şu soruyu akla getiriyordu... Lord Vining bu konuda ne biliyordu? Eğer bir şey biliyorsa? Sophie'nin sezonun avı olduğu doğru olmaktan çok uzaktı. Vining bunu Hugh'ya neden söylesin ki?

"Her zaman sahip olamayacağın şeyleri istedin, Hugh. Bu sefer kardeşimin unvanını ve *nişanlımı* aldın. Başka bir şey almana izin vermeyeceğim."

"*Nişanlın* mı?" Hugh'nun gözleri büyüdü. "Sen neden bahsediyorsun?"

Phillip, gözlerindeki dar yarıklardan kuzenine baktı. "Ayrılmadan önce Bayan Payton'la neredeyse nişanlanmıştım. Bunu bilmediğini mi söylüyorsun?"

"Ben yapmadım!" Hugh sandalyesinde öne doğru ilerledi ve kravatını çekiştirdi, yüzünde ciddi bir ifade vardı. Aslında biraz korkmuş görünüyordu.

Phillip ona inandı. Hugh her zaman berbat bir yalancı olmuştu. Yüzündeki ifade Phillip'e, Hugh'nun suçları ne olursa olsun, Sophie'yle nişanlanmasının Phillip'i incitmek için olmadığını söylüyordu. Ama bu aptal yoluna göndermeden önce sorması gereken bir soru daha vardı. "Onu seviyor musun?" Kendine engel olamıyordu. Kuzeninin yüzündeki gerçeği görmeliydi.

Hugh sandalyesinde arkasına yaslandı ve kollarını göğsünde kavuşturarak kaşlarını çatı. "Ne tür bir saçmalık-?"

"Onu seviyor musun?" Phillip itaatsizlik kabul etmeyen gür bir sesle tekrarladı.

Hugh gözlerini devirdi. "Kesinlikle hayır. Kızı çok az tanıyorum."

Phillip kaşlarını kaldırdı. Cevabını almıştı. Hugh'nun Sophie'yi hiç umursamadığı açıktı. Onu sadece bir başkası istediği için istemişti. Bu *tam da* kuzenine benziyordu. Oldukça inandırıcı. Şimdi son detaylara gelelim. "Harlowe'un tüm mülklerini bana bırakmanı bekliyorum elbette."

Hugh omuzlarını dikleştirdi. "Eşyalarımı şehirdeki evden çıkarmaya başlayacağım."

"Güzel. Hafta sonuna kadar dışarıda olmanı bekliyorum," dedi Phillip.

"Hafta sonu!" Hugh'nun yüzü tekrar morardı. "Bu yeterli bir zaman değil. Mantıklı olmalısın. Bunu yetişkinler gibi tartışabiliriz."

"Hafta sonu," diye tekrarladı Phillip, daha fazla tartışmaya izin vermeyen o aynı ses tonuyla. "Ve tüm mülklerin ve harcamaların defterlerini en geç yarın sabah masamda istiyorum. Adamınızı da onlarla birlikte gönderin. Aldığınız ve sattığınız her şeyin tam hesabını almak niyetindeyim."

Hugh bakışlarını yere sabitledi. Sinirli bir şekilde kravatını çekiştirdi. "Bir açık artırma vardı-"

"Evet, gayet iyi farkındayım. *Senin* kışkırttığın bir açık artırma," dedi Phillip. "Nereden bilebilirdim ki *senin*-?"

Phillip elini kaldırdı. "Yeter. Şimdi sizden ve Harlowe'un parasıyla satın alınmamış tüm eşyalarınızdan hafta sonuna kadar mülklerimden çıkmanızı bekliyorum."

"Ama... yeni eşyalarım," diye hiddetlendi Hugh. "Şunu demek istiyor olamazsın-"

"Benim paramla satın aldığınız her şeyi bırakın. Eğer onları geri veremezsem, kendim bir açık artırma düzenlerim." Phillip kuzenine hoş bir gülümseme verdi.

Hugh öfkeyle ayağa kalktı ve şapkasını tekrar kafasına geçirdi. "Benden hep nefret ettin," diye bağırdı. "Ben sadece ailemizin adını koruyordum ve bu yüzden mahvolduğumu göreceksin. Sen delisin!"

Phillip başını kuzenine doğru eğerek sakince, "Belki," diye cevap verdi, "ama ben döndüm. Ve bundan sonra işleri *benim* yöntemimle halledeceğiz. Bu arada, sen

önceliğimin kardeşimin ölümünün eksiksiz bir şekilde soruşturulmasını sağlamak olduğunu bilmelidir."

Hugh dondu kaldı ve yavaşça dönüp Phillip'e baktı. "Ne oldu? Malcolm kalp krizinden öldü."

"Öyle diyorlar," diye kestirip attı Phillip.

Hugh gözlerini Phillip'e dikti. "Bu da ne demek şimdi? Doktor. Brigham bunu kendisi söyledi," diye ısrar etti.

Phillip gülümsemesini yüzüne sabitledi. "Nasıl isterseniz öyle kabul edin."

Gözleri kara bir ateşle parlayan Hugh döndü ve sinsice odadan çıktı. Bell ve Clayton bitişikteki salonun kapısını iterek açıp içeri girene kadar sadece birkaç dakika geçmişti.

Clayton, "Aferin sana," diye övgüde bulundu.

"Bence de oldukça ilginçti," diye yanıtladı Bell. "Vining ile ilgili kısım."

Phillip bir dirseğini sandalyesinin koluna dayayarak, "Ben de öyle düşünmüştüm," diye cevap verdi.

"Söyle bana. Ailenizin Lord Vining ile geçmişte bir bağlantısı var mı? Senden hoşlanmaması için bir neden var mı?" Bell Phillip'e sordu.

"Bildiğim kadarıyla hayır," diye yanıtladı Phillip. "Ama sanırım Malcolm'la aralarının bozulmuş olması mümkün."

"Parlamento'da bununla ilgili bir şey duydun mu Clayton?" Bell Vikont'a sordu.

Clayton dudaklarını büzdü ve çenesini ovuşturdu. "Hmm. Aklıma bir şey gelmiyor. Vining Parlamento'da pek otorite sayılmaz. O daha çok Muhafazakârların dalkavuşu. Sör Reginald Francis ile aynı gruptan. Bana her zaman bir hödük gibi görünmüştür."

"Sör Reginald? O palavracı mı?" Bell gözlerini devirerek cevap verdi.

Clayton, "Bir ve aynı," diye cevap verdi. "Söyle bana, Harlowe. Kuzenin sana suçlu gibi göründü mü? Onunla konuştuktan sonra, Malcolm'un ölümünde bir rolü olduğuna inanıyor musun?"

Phillip başını salladı. "Açıkçası birkaç dakikalık konuşmamızda bunu anlayamadım. Malcolm'un ölümünü araştıracağımı söylediğimde şaşırmış gibi göründü. Bu beklenmedik bir şeydi."

Bell, "Eğer o da işin içindeyse, bu şaşkınlıktan olduğu kadar korkudan da kaynaklanmış olabilir," dedi.

Salon kapısının sertçe vurulmasının hemen ardından Humbolt içeri girdi. Elinde, üzerinde katlanmış bir parşömen parçası bulunan gümüş bir tabak tutuyordu. "Böldüğüm için özür dilerim lordlarım," dedi uşak, "ama bu mesajı mümkün olduğunca çabuk Dük'e ulaştırmam söylendi. Sör Roger Payton'ın ev halkından." Aceleyle yanına gitti ve mektubu Phillip'e uzattı.

Phillip ayağa kalktı ve kâğıdı masanın üzerinden aldı. Parmağıyla mührü hızla kırdı, kâğıdı açtı ve kısa içeriğini gözden geçirdi. Okuduktan sonra Humbolt'u kovdu ve arkadaşlarına döndü.

"Sophie'den gelmiş," diye duyurdu Phillip. "Diyor ki, 'Hugh az önce buradaydı ve artık unvana sahip olmadığını kabul etmeyi reddetti. Babama ve Valentina'ya henüz her şeyin bitmediğini söylemiş ve kendisine birkaç gün vermelerini istemiş. Yakın bir tehlike altında olabileceğinize inanıyorum.'"

ON İKİNCİ BÖLÜM

Sophie bu gece Covington'ların balosuna gelmemeliydi. Valentina'ya söylemişti. o yapmadı. Bakım. Eğer herkes oldu. Dedikodu hakkında ama odaya girdiklerinde, ellerin ve yelpazelerin arkasındaki fısıltıların gürültüsü neredeyse bir kakofoniye dönüştü. Attığı her adımda onu takip eden gözler vardı ve ne zaman biriyle göz göze gelse, bakışlarını hemen başka yöne çeviriyorlardı. Sıkıcıydı. Eğer balolar

Biri gülünç olanı bulabilirdi, bu gece *o* alay konuşuydu.

Sophie, açık mavi bir elbise giymiş, eteğine de annesinden kalan inci küpe ve kolyeyi takmıştı. Valentina'nın elinden kurtarabildiği birkaç mücevher parçasından ikisi.

Sophie, birinin -herhangi birinin- doğrudan yanına gelip, Hugh'nun unvanını kaybetme ihtimali olduğuna göre, kendisini hâlâ Harlowe Dükü'yle nişanlı olarak görüp görmediğini sorma cüretini göstermesini diledi. En azından cesaretleri için onları takdir ederdi. Diğer herkes sanki veba taşıyormuş gibi ondan kaçıyordu.

Hugh öğleden sonra ayrıldıktan sonra Sophie'yi babasının çalışma odasına çağırmışlar, babası ve Valentina Sophie'yi oturtup nişan konusunda 'seçeneklerini değerlendirdiklerini' söylemişlerdi. Acele bir karar vermek istemediklerini açıklamışlardı. *Bu her ne anlama geliyorsa.* Sophie şaşkına dönmüştü. Tanrı aşkına, neden

nişanı hemen iptal etmeyi mi seçtiler? Bilmiyordu ve sormaya da cesaret edemiyordu. Valentina'nın gözlerindeki hırslı parıltı umurunda değildi. Sophie bunun yerine yatak odasına çekilmiş ve orada Phillip'e (babasının uşaklarından biri tarafından teslim edilen) bir şeylerin ters gittiği konusunda onu uyarmak için hemen bir mektup göndermişti. Phillip'in nasıl tepki verdiğini bilmiyordu ama kendini güvende tutacağını umuyordu.

Sophie şimdi Covington'ların balo salonunda durmuş ılık bir bardak limonata içiyor, dedikoduların kaçtığını söylemesini engellemek için ne kadar kalması gerektiğini merak ediyordu ki, yanında uzun bir gölge belirdi.

Başını kaldırdığında Phillip'in orada durduğunu gördü. Siyah gece kıyafeti giymiş, beyaz gömleğinin önü ve kravatını ustalıkla boynuna bağlamıştı. Gümüş ve beyaz bir yelek ve mükemmel şekilde parlatılmış siyah botlar takımını tamamlıyordu. Göklerden inmiş bir tanrıya benziyordu ve kokusunun baharatlı, sabunlu karışımı bacaklarının titremesine neden oldu.

"Dans etmek ister misin?" diye sordu en büyüleyici sesiyle. Bunca yıldır anılarında sakladığı ses.

Sophie gözlerini kırptırarak ona baktı. Bir an için zamanın durduğunu, üç yıl önce olduğunu ve bu korkunç olayların hiçbirinin yaşanmadığını düşündü. Birbirlerine aşıklardı ve tıpkı geçmişte olduğu gibi bir baloda dans etmek üzereydiler. Sadece bu sefer farklıydı. Ve Phillip muhtemelen bu gece burada bile olmamalıydı. Hayatı tehlikede olabilirdi.

"Sence bu akıllıca mı?" diye cevap vermeyi başardı sonunda, sesinin onunki kadar kayıtsız çıkmasını umarak.

Phillip gülümsedi. "Ne zamandan beri dans etmek için bilgelik şart oldu? Eğer durum buysa, pistin yarısı boşaltılmalı."

Sophie kendine rağmen gülümsedi. Adam haklıydı. Birinin onunla konuşacak kadar cesur olmasını umuyordu. Ama bu kişinin, onca insan arasından Phillip olacağını tahmin etmemişti. Ayrıca, Sophie'nin merak ettiği

Dans ederken ona ne söyleyeceğini. Söylenmesi gereken her şeyi söylememişler miydi?

Sophie, "Dans edersek dedikoducular zil takıp oynayacak," diye belirtti.

Phillip omuz silkti. "Zaten akılları başlarında değil. Bari onlara gevezelik edecekleri daha da ilginç bir şey verelim."

Gülümsemesi bulaşıcıydı ve siyah giysili kolunu uzattığında Sophie uzun, beyaz eldivenli kolunu koluna doladı. Adamın vücudundaki sıcaklığı hissetmek, Sophie'nin içini ürpertti. Onun bunu hissetmemesini umuyordu. Adam ona dans pistine kadar eşlik etti ve bir vals çalmaya başladığında onu kollarına aldı.

"Dedikodunuzu yaptığım için özür dilerim," dedi ona gülümseyerek.

Sophie çenesini kaldırdı ve ona baktı. "Özür dilemeyi gerçekten bırakmalısınız, Majesteleri." Ona majesteleri demek garip gelmişti. Ama sonra

Yine de, Hugh'ya bu unvanla hitap etmek de her zaman tuhaf gelmişti.

"Döndüğümünden beri yaptığım tek şey bu gibi görünüyor," diye cevap verdi Phillip. "Özür dile."

"Evet, pekala. Artık yok," diye yanıtladı konuyu değiştirmenin zamanının geldiğine karar vermeden önce. "Neden beni dansa davet ettin?"

Phillip'in yüzünde yeniden bir gülümseme belirdi ve bu gülümseme kadının içinin parçalanmasına neden oldu. "Ah, bu çok basit," dedi Phillip. "Çünkü seninle dans etmek *istedim*."

Verdiği yanıtın ona hissettirdiği hazzı bastırdı. "Bunun hakkımızdaki dedikoduları daha da kötüleştireceğini biliyorsun."

"Biliyorum," diye cevap verdi Phillip, "ama hayatımın uzun yıllarını yapmak istediklerimden ziyade benden beklenenleri yaparak geçirdim ve artık buna bir son vermeye karar verdim."

Sophie'nin gülümsemesi genişledi. "Kulağa harika geliyor aslında."

"Öyle değil mi?" diye sordu, sonra da eğilip komplocu bir fısıltıyla, "Dedikoduyu daha da kötüleştirecek ne var biliyor musun?" diye sordu.

"Ne?" diye sordu benzer bir fısıltıyla, Phillip'in sözde ölüm haberinden beri aylardır ilk kez gerçekten eğlendiğini fark etti... ve gülümsedi.

Phillip'in sırtışı tam anlamıyla yaramazlığa dönüştü. "Biraz temiz hava almanız için size dışarı kadar eşlik edersem."

Nefesini içine çekti ve kaşlarını kaldırdı ama gülümsemesi yüzünde kaldı. Hatta biraz hınzırlaştı. "Balo salonunun yarısını apoplectic nöbetine sokarız," dedi neşeyle.

"Evet. Eğlenceli olmayacak mı?" Phillip pişmanlık duymayan bir sırtışla cevap verdi. "Oldukça bilge biri bir keresinde bana bir baloya katılmanın en eğlenceli yanının ya bulunacak gülünçlükler ya da bir skandal olasılığı olduğunu söylemişti ve ben son birkaç yıldır gülünçlüğü fena halde özledim."

"Pekâlâ," diye cevap verdi Sophie, bu fikre olumlu yaklaşarak, "dedikodu yapacaklarsa, onlara yem olarak değerli bir şey verelim."

Dans etmeyi bıraktılar ve Phillip bir kez daha kolunu uzattı. Kız onu tuttu ve başları dik bir şekilde dans pistinden çıkıp odanın arkasındaki Fransız kapılarına ve verandaya doğru yürüdüler.

Kapı arkasından kapanır kapanmaz Sophie'nin yüzünü serin bir esinti kapladı. Derin bir nefes aldı. Kendini Bedlam'dan kaçmış gibi hissediyordu. Veranda boştu ve etraf yasemin ve yeni biçilmiş çimen gibi kokuyordu. Sophie kolunu Phillip'in kolundan ayırdı ve bir daire çizerek döndü, birden sanki yeniden on sekiz yaşında kaygısız bir sosyete kızıymış ve Phillip de onun sevgilisiymiş gibi hissetti.

Dönüp Phillip'in yüzüne baktı, buz mavisi etekleri çoraplı ayak bilekleri boyunca kayıyordu. "Oh, çok eğlenceliydi!"

"Öyleydi, değil mi?" Phillip gülerek cevap verdi. Tekrar Phillip'in koluna girdi ve birlikte karanlık bahçelere bakmak için verandanın en ucundaki korkuluğa doğru yürüdüler.

Sophie başını geriye atıp gülerek, "Kaç tanesinin izlemek için burunlarını pencerelere dayayacağını tahmin edebiliyorum," diye ekledi. Bu

Ayrıca bir yaşımdan beri ilk kez gerçekten gülüyordu.

Phillip arkalarındaki pencerelere doğru baktı. "Merak etmeyin. Hiçbiri buraya gelmeye cesaret edemez."

"Umarım öyle değildir. Birkaç dakikalığına da olsa onların bakışlarından kurtulmak çok iyi hissettiriyor," diye cevap verdi Sophie, isteksizce kolunu onunkinden çekti ve ellerini serin taş korkuluklara koyarak onları oyaladı.

"Katılıyorum," diye yanıtladı Phillip.

"Çok cüretkârsın," diye devam etti, gözlerinin ucuyla onu izleyerek. "Benim tanıdığım Phillip böyle bir skandala meydan vermezdi."

Phillip eğildi, kollarını korkuluklara dayadı. Gözlerini evin arkasındaki karanlık bahçelere dikti. "Eskiden tanıdığın Phillip ölümle yüzleşmemiştii," dedi sessizce.

Sophie nefesini içine çekti ve yavaşça başını salladı. "Elbette." Dudağını ısırdı ve şimdiye kadar bahsetmeye cesaret edemediği konuya girdi. "Savaşta ne kadar kötü yaralandınız?" Beklentiyle yüzünün yan tarafına baktı, hikâyenin onun hatırlayamayacağı kadar korkunç olmamasını umuyordu.

"Oldukça kötü" demeden önce birkaç dakika sessiz kaldı. Hayatta kaldım ama..." Başını eğdi ve çizmelerinin altındaki taşa baktı.

"Ama ne?" diye sordu, ona acı verici anılar yaşatmak istemiyordu ama umutsuzca gittiği zaman hakkında daha fazla ayrıntı istiyordu.

"Gerçek şu ki..." Başını kaldırdı ve onun bakışlarıyla karşılaştı. Yeşil gözlerinde acı parlıyordu. "Diyecektim ki... Fransızlar denemediği için değil."

Sophie dönüp ona baktı. Adamın başka bir şey söylemek istediğini ama belli ki bundan vazgeçtiğini anlayabiliyordu. Kendine engel olamadı. Uzandı ve elini onun koluna koydu. "Ne oldu Phillip?"

Eğildi ve başını öne eğdi. Sonra derin bir nefes aldı. "Atımdan vuruldum. Savaş alanında ölüme terk edildim."

"Hayır!" Sophie başını sallayarak nefes aldı.

"İki gün sonra arazide değerli bir şey arayan bir çift asker tarafından bulundum."

Sophie'nin nefesi kesildi ve eli boynuna gitti. "Bu çok iğrenç."

"Savaş bu," diye cevap verdi ağırbaşlı bir şekilde. "Beni bulanlar İngiliz askerleri olduğu için şanslıydım. Fransızlar değil. Yoksa beni süngüden geçirirlerdi. Üniformalarını görüp bizimkiler olduklarını anlayana kadar sessiz kalmak zorundaydım."

Sophie derin bir nefes aldı ve o korkunç düşünceyi aklından kovmaya çalışarak sessizce sordu: "Seni bulduktan sonra... sana ne oldu?"

Phillip doğruldu ve bakışlarını karanlık ağaç tepelerine doğru kaldırdı. "Top sağ omzuma kadar girdi."

Sophie yutkundu ve başını salladı. Boğazı ağrıyordu.

"Düştükten sonra," diye devam etti Phillip, "kaburgalarım kırıldı, kan kaybettim. Sonra su eksikliği oldu. Daha sonra enfeksiyon beni neredeyse öldürüyordu. Uzun süre hastaydım..."

Sophie kolunu tutarak, "Aylar," diye tamamladı. Aylar olduğunu biliyordu çünkü o kadar uzun süredir yoktu. Parmaklarının altındaki nabzını hissetmek, onun gerçekten burada, yanında, hayatta ve iyi durumda olduğunu bilmek hoşuna gidiyordu. Bu bir rüya değildi. "Üzgünüm Phillip. Başına gelenler için üzgünüm ama şimdi geri döndüğün için üzgün değilim."

Ona bakmadı, sadece sessizce geceye bakmaya devam etti.

Sophie sertçe yutkundu. Göğsündeki ağrı boğazına yayıldı. Kelimeleri söyleme şekli, sesindeki sessiz acı. O ana kadar, adamın gerçekten ne kadar kötü durumda olabileceğini hiç düşünmemişti. Sadece, hayatta olduğunu bildiren bir mektup bile yazmadan, sapasağlam döndüğü için kızgındı. Bu onun için bencilce ve dar görüşlülüktü.

"Orada ölmeliydim," dedi Phillip sonunda. "Kırılmışım."

"Hayır," dedi sessizce ama güçlü bir şekilde. "Böyle söyleme. Lütfen bunu asla söyleme." Sonra konuyu biraz değiştirmek için, "Nerede iyileştin? İspanya'da mı?" Sesi çok yüksekti ve çok parlak geliyordu, sanki neredeyse hayatını alan bir kriz yerine ona bir tatil hakkında soru soruyordu.

"Hayır. Hayatta olduğumu öğrendiklerinde Lord Bellingham benim için geldi. Görünüşe göre bir dükün oğlu istese de istemese de özel muamele görüyor."

"Nereye gittin?" diye sordu kaşlarını çatarak. "Clayton'ın malikanesine... Devon'a."

"Bunca aydır orada mıydın?" diye nefes aldı. Şimdi her şey anlam kazanmıştı. Phillip'in hem Lord hem de Leydi Clayton'a bu kadar yakın görünmesine şaşmamalı.

Phillip başını salladı.

"Eğer teselli olacaksa," dedi Sophie, umutsuzca ortamı yumuşatmaya çalışarak, "gazeteler senin bir kahraman olarak öldüğünü yazdı."

Dudaklarında bir gülümseme belirtisi belirdi ama ifadesi boş kaldı. "Savaşın kahramanca bir yanı yoktur."

Başını salladı ve boğazında oluşan kocaman yumruyu yuttu. "Sana çok kızdığım için özür dilerim... Cranberry'lerin balosunda," diye mırıldandı sonunda.

"Kızmak için her türlü sebebin vardı." "Ama bilmiyordum-"

"Başıma gelenleri sana benim için üzülesin diye anlatmadım Sophie. Sana anlattım çünkü..."

"Çünkü mü?" Bakışlarını onunkilere doğru kaldırdı. "Neden? Bunu düşündüm Phillip. Malcolm savaştan iki ay sonra öldü. Senin iyileşmen geçen yılın tamamını mı aldı?"

Phillip'in çenesi gerildi. "Önemli değil."

Sophie kaşlarını çatı. "Ne demek istiyorsun? Tabii ki önemli."

Ondan uzaklaştı. Sonra gözlerinde kararlı bir bakışla ona döndü. "Gerçek şu ki, artık eskiden olduğum adam değilim. Savaş beni değiştirdi. Hugh'yu istemiyor olabilirsin ama beni de istememelisin. Artık senin için iyi bir koca olamam Sophie."

Bu tartışmaya başladıklarından beri gözlerinin arkasını yakan yaşlar yanaklarından aşağı yuvarlandı.

"Ağlama Sophie," dedi. Yüzü yumuşayan adam ona doğru bir adım attı ve ceketinin iç cebinden bir mendil çıkardı. Yumuşak ketenle Sophie'nin gözyaşlarını sildi ve ona uzattı.

"Artık beni istemiyor musun Phillip?" Bu soruyu sorduğu için kendinden nefret ediyordu. Kulağa çok muhtaçmış gibi geliyordu.

"Seni her zaman isteyeceğim Sophie," diye fısıldadı, bir elini kaldırıp elmacık kemiğinin üzerinde gezdirerek. Bir buklesini kulağının arkasına itti. Sonra eğildi, onu kollarının arasına aldı ve öptü.

Adamın dudaklarının Sophie'nin dudaklarında yarattığı ilk şok Sophie'nin donup kalmasına neden oldu ama adamın ağzı sıcak ve arayıcı bir şekilde Sophie'nin dudaklarına değince Sophie dudaklarını araladı ve adamın içeri girmesine izin verdi. Parmak uçlarına kalktı, kollarını adamın boynuna doladı ve öpücüğüne tamamen eğilerek ağzına karşı inledi. Asla durmasını istemiyordu. Oh, Tanrım. Geceleri yatağında yalnız yatarken bunun hayalini defalarca kurmuştu. Uzun zamandır istediği şey buydu. Phillip'in kollarına geri dönmek.

Phillip bir elini kızın beline koydu ve onu vücuduna doğru çekti. Kadın tekrar inledi. Adamın ağzı kızın kine doğru eğildi ve dili nazikçe saldırmaya devam ederken adam kızın yanaklarından birini hafifçe kavradı. Sonunda ürperdi ve aralarındaki mesafeyi sağlamlaştırmak istercesine bir adım geri çekilerek kendini ondan uzaklaştırdı.

Nefesini dışarı verdi. "Bunun için de özür dilemem gerekiyor mu?" diye sordu, ona dikkatle bakarak.

"Tabii ki hayır," diye nefes aldı. "Ama anlamıyorum. Önce bana seni istemem gerektiğini söyledin, sonra *da beni* istediğini söyledin. Ne düşünmeliyim?"

"Özür dilerim," dedi. "Seni öpmek zorundaydım... son bir kez."

Sözleri kalbine saplanan bir hançer gibiydi. Ne istediğinden tam olarak emin olmayabilirdi ama Phillip'in ona her şeyin bittiğini söylediğini duymak tahmin edebileceğinden çok daha acı vericiydi. Ona gerçeği söylemesi için bir kez daha denemek zorundaydı.

"Kıtada sana ne oldu Phillip? Neden seni istememem gerektiğini düşünüyorsun?"

"Sen benim için her zaman çok iyi oldun Sophie," diye cevap verdi işaret parmağıyla çenesinin altına hafifçe dokunarak.

İkisi de bunun kaçamak bir cevap olduğunu biliyordu. İyi. Belli ki ona bilmek istediği şeyi söylemeyi reddediyordu. Artık ağlamayı reddediyordu. Phillip Grayson için yeterince ağlamıştı. Gözyaşlarını silerek ve mendilini ona geri vererek bir adım daha geri çekildi. Buraya gelmeyi yarı dedikoducuları kızdırmak, yarı da ona tehlikede olabileceğini hatırlatmak için kabul etmişti. Ama bu karşılaşma son derece acı verici bir hal almıştı. Daha fazla dayanamazdı. Bu gece olmazdı. Kalbi çok kırılmıştı.

Bunun yerine zihinsel olarak kendini silkeledi ve konuyu değiştirmek için kendini zorladı. "Neden bu gece buraya gelme riskini aldın? Mesajımı almadın mı? Tehlikede olabilirsin."

Gülümsemesinde bir ironi vardı. "Kasabaya geri adım attığım andan beri tehlikedeyim. Ama bu öğleden sonra Hugh'u gördüm ve beni, benim bir sahtekâr olduğumu iddia etmeye kalkışabileceğine inandırdı."

Sophie kaşlarını çattı. "Bir sahtekâr mı? Bu çok gülünç. Bu iddianın işe yarayacağını nasıl düşünebilir?"

"Benimle görüştükten sonra artık böyle düşündüğünden emin değilim ama daha önce baban ve üvey annenle konuştuğunda benim bir sahtekâr olduğumu umduğundan şüpheleniyorum."

Sophie başını salladı. Phillip'i sahtekârlıkla suçlamak elbette saçmaydı ama bu, Hugh'nun babasıyla Valentina'dan kendisine birkaç gün daha izin vermelerini isterken ne demek istediğini açıklıyordu. Belki de bu yüzden

beklemeye razı olmuşlardı. Phillip'in de sahtekâr olduğuna gerçekten inanıyorlar mıydı? Eğer öyleyse, hepsi büyük bir hayal kırıklığına uğrayacaktı.

Phillip tekrar kolunu uzattı. "Dedikoducular acıdan ölmeden önce sizi içeri götürmeme izin verin. Leydi Cranberry'nin ölümünden sorumlu olmak istemem."

"Katılıyorum. Eğer böyle bir şey olsaydı, saçına çok fazla tüy taktığı için kimi yargılamak zorunda kalırdık?" Sophie, yüzünde kısa bir gülümsemenin belirmesine izin vererek cevap verdi.

Phillip'in koluna girdi ve onun kendisini balo salonuna doğru götürmesine izin verdi. Kesin olan bir şey vardı: Phillip hâlâ bir şeyler saklıyordu, uzakta olduğu süreyle ilgili Sophie'nin bilmesini istemediği bir şeyler. Sophie gerçeği öğrenecekse, bu Phillip'ten olmayacaktı. Başka birine gitmesi gerekecekti.

Ve bunun kim olabileceğini biliyordu.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

A Phillip, kâbuslarla dolu huzursuz bir uykudan sonra bütün sabahı Clayton'ın çalışma odasında, telaşlı bakışlı bir avukatın ilk iş olarak getirdiği defterleri inceleyerek geçirmişti. Phillip'in şu ana kadar tespit edebildiği kadarıyla Hugh, Harlowe servetini harcamak için hiç vakit kaybetmemişti.

Phillip şaşırmamıştı. Kuzeni her zaman savurgan biri olmuştu. Ama bir katil miydi? Bu soru aklını kurcalıyordu.

Bell, doktorla yapacakları görüşme için Phillip'i almaya gidiyordu. Dün Hugh, Malcolm'un ölümünü kalp krizi olarak açıklayan Dr. Brigham'dan söz etmişti. Ama başka bir doktor daha vardı. Dr. Landry, Malcolm'un cesedini Dr. Brigham'dan *önce* incelemiş ve daha sonra İçişleri Bakanlığı'na giderek Malcolm'un doğal bir sebepten ölmediğine dair endişelerini paylaşmıştı. Dr. Landry'nin şüpheleri Grimaldi ve Bell'in olaya dahil olmalarına ve bir soruşturma başlatmalarına neden olmuştu. Phillip, Landry ile görüşmenin sonunda aradığı cevapları vereceğini umuyordu.

Cevaplara gelince, dün gece Sophie'ye neden artık onu istememesi gerektiğine inandığını sorduğunda ona bir cevap vermekten kaçınmıştı. Gerçek şu ki, sadece fiziksel olarak hasta değildi. Zihinsel olarak da hastaydı. Sadece kâbuslar ve terleme değil, o kadar hastaydı ki aylardır konuşmuyordu. Bu yüzden fiziksel yaraları iyileştikten çok sonra Topluma geri dönmemişti. Ya aynı şey

Tekrar mı? Geceleri dehşet içinde uyanmadan uyuyamayan ve *konusma* yeteneğini kaybetme ihtimali olan bir adamla evli olarak ona nasıl bir gelecek sunabilirdi? Hayır. Sophie'nin ona acımasındansa nefret etmesini tercih ederdi. Onun gözlerinde acıma görmeye dayanamazdı. Yaşadığı her şeyi ona anlatırsa, Malcolm'un ölümünden beri aklının bir köşesinde gizlenen o korkunç düşünceyi dile getirmek zorunda kalacağı gerçeğinden bahsetmiyorum bile... Phillip geri dönecek, konuşacak, hayatta olduğunu herkese bildirecek kadar zihinsel olarak güçlü olsaydı, Malcolm hâlâ burada olabilirdi. Bu düşünce Phillip'i gece gündüz rahatsız ediyordu.

Dün gece Sophie'yi öpmüştü. Kendine engel olamamıştı. Sophie çok güzel ve savunmasız görünüyordu ve bir an için, son üç yıl hiç yaşanmamış gibi hissetmek istemişti. Birbirleri için eskiden oldukları kişilermiş gibi davranmak istemişti. Ona gerçeği söylemişti. Artık onun için iyi bir koca olamayacaktı. O bütün bir adamı hak ediyordu. Zihni savaşıla paramparça olmamış bir adamı. Geceleri onu kollarına sımsıkı sararak uyuyabilecek, onunla sevişebilecek ve omzunda bir kabusun hayaleti parıldamadan uykuya dalabilecek bir adam.

Muhtemelen onu öpmemeliydi. Konuyu karıştırdığını söylerken haklıydı. Ama kendini durduramamıştı. Sophie söz konusu olduğunda vücudu ona ihanet ediyordu. Onu kollarının arasına almış ve kendini onun içine gömmek istemişti. Sophie de onu hâlâ istiyordu. En azından bu vardı. Çıkardığı inilti yeterince kanıttı. Öpücüğüne bu kadar tutkuyla karşılık verirken rol yapmıyordu. Bu kadarı kesindi. Başka hiçbir şey kesin değildi.

Bu sabahki gazeteler de en az bir gün önceki kadar acımasızdı. Görünüşe göre, dün akşam sona erdiğinde, Covington'ların balo salonunun tamamı, geri dönen Harlowe Dükü'nün gözünü *kuzeniyle* nişanlanmış olan Bayan Sophia Payton'a dikmiş olabileceği dedikodusuyla çalkalanıyordu. Yeni düğün, kuzenin tüm mal varlığını ele geçirmeyi mi planlıyordu?

Varoluş mu? Görünüşe bakılırsa, döneklilik adil bir oyundu. Phillip başını salladı. Ne kadar saçma. Ve biraz da çıldırtıcı.

Elbette, Phillip ve Sophie'nin vals yaparken ve sonra dans pistini birlikte terk ederken görülmeleri dikkat çekmişti. Phillip, Bell'in tepkisini ancak hayal edebilirdi. Marki, Phillip'in dün gece Sophie'ye verandada, salonun yarısının önünde eşlik ettiğini duyduğunda hiç memnun olmayacaktı. Phillip de Bell'in tepkisini yakında öğrenecekti. Marki yoldaydı.

Çeyrek saat geçmeden Bell, Clayton'ın kapısının önüne geldi. Şapkasını ve paltosunu giymiş olan Phillip ön kapıyı kendisi açtı. Marki, Phillip'e bir kez daha kınayan bir bakış atarken ellerini sıkıca kalçalarına dayamıştı.

Phillip şapkasını eğip Bell'e gösterişli bir gülümseme vererek, "Ne söylemeye niyetlendiğini biliyorum, bu yüzden seni söyleme ihtiyacından kurtaracağım," dedi.

Bell başını salladı ve arabasına dönmek üzere merdivenlerden aşağı indi, Phillip de arkasındaydı. "Hayatını kurtarmaya çalıştığım bir adamın daha minnettar olacağını düşünürdünüz." Phillip'e önündeki arabaya girmesini işaret etti.

Phillip kendini arabaya çekti ve öne bakan yeşim yeşili kadife koltuğa oturdu. "Minnettarım Bell. İnan bana." "Yine de Bayan Payton'la yalnız vakit geçirmeye devam ediyorsunuz," diye cevap verdi Bell. iç çekerek karşı koltuğa oturdu.

"Dün geceki baloda tabanca ya da zehir sakladığınızı düşündüğümü söylesem umursamazsınız herhalde."

Bell kaşlarını çatarak, "Bu bir şaka değil, Harlowe," diye cevap verdi. "Kardeşin kendi evinde öldürüldü. Dün gece verandada herhangi biri olabilirdi. O balo salonu ve etrafındaki alanlar

insanlar. Eğer siz zarar görmüş olsaydınız, suçlunun izini kolay kolay bulamazdık."

"Sophie dün bana tehlikede olabileceğime dair bir not gönderdi, ama sen hâlâ onun Malcolm'un ölümüyle bir ilgisi olabileceğini mi düşünüyorsun?" Phillip sordu.

Bell ona şüpheli bir bakış attı. "Eğer bu işle bir ilgisi varsa, sizi yolundan saptırmak ve ona güvenmeye ikna etmek için o notu göndermiş olabilir."

Phillip yumuşak bir sesle, "Ona güveniyorum Bell," diye cevap verdi.

Bell gözlerini devirdi. "Sen aşık bir aptalsın. Ama ikna olmana gerek yok. Ben senin için ikna oldum."

Phillip gözlerini arkadaşına dikti. "Ama kanıtınız yok."

"Henüz değil. Ama şüphelerim var, Malcolm'un uşasının söylediklerinden bahsetmiyorum bile, Malcolm'un cesedini bulmadan hemen önce evden çıkan kimliği belirsiz genç bir kadın gördüğünü söyledi."

"Yanılıyorsam düzeltin ama vale kadının yüzünü görmedi, değil mi?" Phillip dürttü.

"Hayır, yapmadı," diye cevap verdi Bell. "Ama Bayan Payton'ın kuzeninizle nişanlanarak, varışta sizinle yüzleşerek ve şimdi de sizinle yalnız vakit geçirerek masumiyet davasına pek yardımcı olduğu söylenemez. Tek kelimeyle, kötü görünüyor, Harlowe."

Phillip, "Bu şeyler onun o gece Malcolm'un evinde olduğunu kanıtlamaz," dedi.

"Katılıyorum," diye yanıtladı Bell. "Onun yaptığını kanıtlamıyorlar. Gidip Dr. Landry ile konuşalım. Belki o daha fazla ayrıntı verebilir."

Bir saat kadar sonra Phillip ve Bell, Dr. Landry'nin oturma odasındaki sandalyelere yerleşmiş, bir hizmetçi de onlara çay servisi yapıyordu. Doktor bir

Orta yaşlı bir adamdı, beyaz telli siyah saçları ve dolgun bir bıyığı vardı. Parlak mavi gözleri ve keskin bir burnu vardı ve hiç vakit kaybetmeden doğrudan konuya girdi.

"Ne zaman geleceğinizi merak ediyordum," dedi Dr. Landry, ikisine de birer fincan doldurulduktan ve hizmetçi odadan çekildikten sonra.

Phillip'in kaşları havaya kalktı. "Gerçekten mi?"

"Evet. General Grimaldi ile konuşmayalı birkaç ay oldu ama endişelerimi ciddiye aldığına hep inandım."

Bell çay fincanını dudaklarına götürerek, "Oldukça ciddiym," diye cevap verdi. "Lütfen Malcolm Grayson'ın yaraları hakkında bildiklerinizle başlayın."

Doktor derin bir nefes aldı. "Ben onu gördüğümde, bir arabanın arkasında ofisime getirilmişti. Polis memuru cesedin yanındaydı."

Phillip, "Devam et," diye dürtükledi.

"Dr. Landry sözlerine şöyle devam etti: "Lord Vining gelmeden önce onu iki saat boyunca muayene etme fırsatım oldu.

Phillip kaşlarını çatı ve Bell'e baktı. "Lord *Vining*?"

"Evet." Dr. Landry başını salladı. "Soruşturma için gönderildiğini söyledi."

"Neyi araştırmak?" Bell gözlerini kısarak sordu. "O noktada, araştırılacak bir şey var mıydı?"

"İlk başta öyle düşünmemiştim," diye devam etti Dr. Landry, "ama Lord Vining geldiğinde fikrimi değiştirmişt看."

"Neden?" Phillip elindeki fincanı bırakıp sandalyesinde öne doğru eğilerek sordu.

Doktor başıyla onayladı. "Lord Vining'e kardeşinizin kalbinin yakınında bıçak yarası olduğunu düşündüğüm bir şey bulduğumu söyledim. Gerçi sırtına saplanmıştı."

Phillip nefesini içine çekti. "Bıçak yarası mı?"

"Evet," diye devam etti Dr. Landry. "Kuşkusuz küçüktü ve yerini tespit etmek oldukça zordu. Bu kadar dikkatli ve uzun süre bakmamış olsaydım, belki de

gözden kaçmış olabilir. Küçük bir hançerin sebep olduğundan şüpheleniyorum ama elimde kanıt yok."

Bell kaşlarını çatarak, "Ama bıçak yarası varsa kan da olmalı," dedi.

Dr. Landry bakışlarını Bell'den Phillip'e kaydırarak, "İşte bu," diye cevap verdi. "Hiç kan yoktu. Dük bıçaklandıysa, cesedi bana getirilmeden önce birisi kanı temizlemiştir."

Phillip sandalyesine yaslandı ve nefesini dışarı verdi. "Ne?" Dr.

Landry başını salladı. "Ben de bunu tuhaf buldum."

"Şüphelerinizi ona anlattığınızda Lord Vining ne dedi?" Bell sordu.

"Dükün unvanı ve benim bulduklarım nedeniyle cesedi incelemek için özel bir doktor bulmaları gerektiğini söyledi, bu gibi önemli vakalarda Parlamento'yla birlikte çalışan bir doktor. İşte o zaman Dr. Brigham'a danışıldı."

Bell, Phillip'le bakışarak, "Anlıyorum," diye cevap verdi. "Peki Dr. Brigham'la kendiniz hiç konuştunuz mu?"

"Hayır," diye yanıtladı Dr. Landry. "Ama tüm bulgularımı yazdım ve cesetle birlikte Dr. Brigham'a da bu bilgilerin verilmesini sağlama talimatıyla birlikte Lord Vining'e verdim."

"Lord Vining'den başka bir şey duydun mu?" Phillip sordu.

Dr. Landry başını salladı. "Hayır, Majesteleri. Aslında bu konuda kimseden tek bir kelime bile duymadım. Bildiğim bir sonraki şey, gazetelerin Dük'ün kalp rahatsızlığından öldüğünü ve kuzeninizin unvanı devralmak için taşradan geldiğini yazmasıydı."

"Ve o zaman İçişleri Bakanlığı'na gittiniz?" Bell sordu.

Dr. Landry ikisinin arasında bir ileri bir geri baktı. "İtiraf etmeliyim ki, bunu bir süre düşündüm. Aslında birkaç hafta. Bana cesedi getirdiklerinde sabahın erken saatleriydi ve bu cesedin bana ait olup olmadığından şüphe etmeye başlamıştım.

gerçekten gördüğümü sandığım şeyi gördüm. Eğer notumu Dr. Brigham'a verirlerse ve o kabul etmezse, belki de yanılmışımdır."

"Ona notu vermediklerinden hiç şüphelendiniz mi?" Phillip sordu.

Dr. Landry omuz silkti. "Merak etmek zorundaydım. Sonunda yapılacak en iyi şeyin İçişleri Bakanlığı'ndan birine söylemek olduğuna karar verdim. Eğer araştırmalar ve bir şey bulamazlarsa, en azından ben elimden geleni yapmış olurum."

Bell, "Öne çıktığınız için gerçekten minnettarız," diye cevap verdi.

"Evet," diye kabul etti Phillip. "Eğer kardeşimin ölümünde bir cinayet olduğu tespit edilirse, ailem size büyük bir minnet borçludur."

Dr. Landry ellerini havada salladı. "Bana teşekkür etmenize gerek yok, Majesteleri. Benim konumumda olan herkesin yapması gerekeni yaptım. Sadece beklediğim için üzgünüm."

"Ve bu ziyaret için daha da uzun süre beklemek zorunda kaldığınız için üzgünüm," diye cevap verdi Bell. "Ama Harlowe biraz rahatsızdı ve araştırma için benimle gelmekte ısrar etti."

Bell ve Phillip ayağa kalktı.

Doktor da sandalyesinden kalkarak, "Anlıyorum lordlarım," dedi. "Sadece hizmet edebildiğim için mutluyum."

Bell tekrar başını salladı. "Aklınıza başka bir şey gelirse doktor, lütfen benimle temasa geçmekten çekinmeyin." Ceketinin iç cebinden bir kartvizit çıkardı ve Dr. Landry'ye uzattı. Sonra Phillip'le birlikte ayrılmak üzere kapıya yöneldiler.

"Bahsetmediğim bir şey daha var," dedi Dr. Landry. Hem

Phillip hem de Bell durdu ve yüzlerini ona döndüler.

"Cesedi muayene eden ilk doktorun adını öğrenmek ister misiniz?" Dr. Landry sordu.

Phillip ve Bell birbirlerine şaşkın şaşkın baktılar. Phillip kaşlarını kaldırdı. "*İlk* doktor mu?"

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Lady Clayton, evinin önündeki mavi salona süzülerek geldi ve Sophie'ye tatlı tatlı gülümsedi. "İyi günler, Bayan Payton. A Sizi görmek büyük bir zevk."

Sophie yutkundu ve çenesini kaldırdı. "Çağrımı kabul ettiğiniz için teşekkür ederim, Leydi Clayton."

"Lütfen bana Thea de."

"Pekâlâ... Thea," diye cevap verdi Sophie, endişeyle eldivenlerini çekiştirerek. Neden birden kendini bu kadar yersiz hissetmişti? Bu öğleden sonra Leydi Clayton'ı ziyaret etmeye ve Vikontes'in, Phillip'in malikânesinde iyileşirken içinde bulunduğu durum hakkında ek bilgi verip veremeyeceğini öğrenmeye karar vermişti. Ama şimdi Sophie buradaydı ve bu güzel hanımefendinin salonunda oturuyordu, geldiği için kendini aptal gibi hissediyordu. Leydi Clayton -hayır, *Thea*- Cranberry'lerin balosunun olduğu gece Sophie'ye Phillip'le tanışması için salona kadar eşlik ettiğinde oldukça nazik ve makul görünmüştü ama bu, Sophie'ye arkadaşı hakkındaki sırları anlatmaya istekli olduğu anlamına gelmiyordu.

İki kadın da yerlerine oturdu ve Sophie boğazını temizledi. Bu işi bir an önce bitirmek istiyordu. "Uzun süre kalamam. Üvey annem beni arıyor olacak," diye başladı.

Thea'nın kaşları çatıldı. "Nereye gittiğini ona söylemedin mi?"

Sophie kendisine ikram edilen çayı yudumlamaya odaklandı. Thea'nın bakışlarıyla karşılaşmadı. "Ona fazla bir şey söylememeye çalışıyorum. Pek iyi anlaşılamıyoruz."

Thea'nın kaşları havaya kalktı. "Bunu duymaktan nefret ediyorum, Bayan Payton." "Sorun değil. Bununla yaşamayı öğrendim."

Thea konuşacakmış gibi ağzını açtı ama tekrar kapattı ve sonunda, "Ziyaretinizin Phillip'le bir ilgisi olduğundan şüpheleniyorum," dedi.

Sophie, Thea'nın ona Phillip diye hitap edebilmesini biraz kıskandığını hissederek, "Evet, Majesteleri'yle ilgili," demeyi başardı.

Thea hâlâ gülümseyerek, "Ben de öyle düşünmüştüm," diye cevap verdi.

Sophie derin bir nefes aldı. En azından henüz kulağının üstüne atılmamıştı. Devam edebilirdi. "Gerçek şu ki... size bir soru sormaya geldim."

Leydi Clayton ona zeki, meraklı gri gözlerle baktı. "Nedir o?" Sophie derin bir nefes aldı. Artık o an geldiğine göre, oturduğu yerde kıpırdandı. Yanağını kaşıdı. Ama sonunda kendini zorladı. "Majesteleri, yani Phillip, neden Londra'ya geri dönmedi? Yani yeterince iyi olduktan sonra?"

Sözcükler ağzından çıkar çıkmaz Sophie dudağını ısırды ve şeftali rengi eteklerini endişeyle çekiştirdi. Soru havada garip bir duman bulutu gibi asılı duruyordu.

Sophie'nin alnı terlemeye başlarken, Leydi Clayton gözlerini kırptırıp kısa bir süre başka tarafa baktı. Salon boğucu bir havaya bürünmüştü. Sophie elbisesinin yakasını çekiştirdi.

Thea sonunda, sanki az önce söyledikleri tam bir açıklamaymış gibi dudaklarında bir gülümseme belirerek, "İyileşiyordu," dedi.

Sophie hemen, "Evet," diye cevap verdi. "Öyle dedi ama onunla son konuştuğumda, iyileşmesiyle ilgili benimle paylaşmak istemediği bir şeyler varmış gibi geldi bana. Dedi ki..." Sophie her şeyi anlatmaya karar verdi.

Gerçek. Bu, Vikontes'in paylaşmaya daha istekli olmasını sağlayabilirdi. "Artık bana iyi bir koca olamayacağını söyledi."

Thea gözlerini kaçırdı, sanki soruya cevap vermeyi ya da odadan kaçıp kurtulmayı düşünüyormuş gibi görünüyordu. "Bayan Payton, sanırım sorunuzu en iyi Phillip'e sorabilirsiniz," dedi sonunda yumuşak bir sesle.

Sophie bakışlarını Vikontes'in üzerinde sabit tuttu. Buraya kadar gelmişti. Şimdi geri adım atacak değildi. "Ama Phillip bana söylemiyor. Sizin söyleyebileceğinizi umuyordum."

Thea tekrar arkasına dönüp Sophie'nin yüzüne baktı ve çay fincanını bırakıp ellerini dizlerine bastırdı. "Bayan Payton, açık konuşmama izin verir misiniz?"

Sophie ellerini benzer bir şekilde kucığında kavuşturarak ve zihinsel olarak en kötüsüne hazırlanarak, "Lütfen yap," diye cevap verdi. "Dürüst olmama izin verin," sözlerinden sonra hiçbir şey iyi gelmezdi.

Thea, "Senin hakkında iyi hislerim var ve genellikle iyi bir karakter yargıcıyım," diye devam etti.

Sophie gözlerini kıstı. "Teşekkür ederim... Sanırım."

"İyi bir genç bayana benziyorsunuz ve Phillip'in size çok değer verdiğini biliyorum."

Sophie'nin göğsüne acı saplandı. Thea geçmiş zaman kullanmıştı. Sophie boğazındaki yumruyu yutarak başıyla onayladı. "Devam et," dedi sonunda.

"Ama Phillip benim sevgili arkadaşım. Ve sen... anlamalısın... onun kuzeniyle nişanlısın."

Sophie sandalyesinde doğruldu, başı tokat yemiş gibi çınılıyordu. Bu muydu yani? Leydi Clayton, Hugh ile nişanlı olduğu için ona güvenmiyor muydu? Onun kadınına kendini açıklamaya kalkışmaya cesaret edebilir miydi? "Bana güvenmiyor musunuz?" diye cüret etti.

Leydi Clayton ona dikkatle baktı. "Bu konuda size karşı tamamen dürüst olmamak için hiçbir neden göremiyorum Bayan Payton. Kaba olmak niyetinde değilim ama

Gerçek şu ki, size tamamen güvenebileceğimden emin değilim. Lord Bellingham, Phillip'e bir süredir Hugh ile arkadaşlık ettiğinizi ve kısa süre önce onunla nişanlandığınızı açıkça söyledi."

"Leydi Clayton, ben-" Sophie tam Vikontes'e her şeyi üvey annesinin ayarladığını açıklamaya çalışacaktı ki aklına korkunç bir düşünce geldi. Arkadaşları ona güvenmiyorsa, bu Phillip'in de güvenmediği anlamına mı geliyordu?

"Phillip, kardeşinin öldürülmesiyle bir ilgim olduğuna mı inanıyor?" Sophie sonunda, kalp atışları hızlanmış ve midesi bulanmış bir halde konuştu.

Leydi Clayton'ın gözleri keskin bir şekilde kısıldı. "Kardeşinin öldürüldüğünü nereden biliyordunuz?"

Sophie kısa bir süre gözlerini kapadı ve derin bir nefes aldı. Görünüşe göre, sadece kendini daha kötü gösteriyordu. "Phillip bana söyledi. Ona kendin sorabilirsin. Ama benden *şüphelendiğini* hiç söylemedi."

Leydi Clayton'ın ağzı bir anda kapandı. "Ben öyle bir şey demedim. Bu Phillip için bir soru, benim için değil."

Sophie çenesini kaldırdı. "Ama siz, kocanız ve Lord Bellingham benden şüpheleniyorsunuz ve Phillip'in en yakın arkadaşlarısınız, öyle mi?"

Leydi Clayton fincanını bir kez daha dudaklarına götürdü ve bir yudum aldıktan sonra şöyle dedi: "Henüz gerçeği bilmiyoruz. Ama her ne ise, biz *Phillip'in* tarafındayız. Onun için sadece en iyisini istiyoruz."

Cevaplara göre oldukça muğlaktı ama Sophie her kelimenin ardındaki niyeti okumuştı. Bu doğrudu. Ona güvenmiyorlardı ve eğer ona güvenmiyorlarsa, Phillip'in de şüpheleri olması mantıklı geliyordu.

Sophie ayağa kalktı ve kapıya baktı, çenesi sıkılıydı, yüzü taştan bir maskeye dönüşmüştü. "Bugün zaman ayırdığınız için teşekkür ederim, Leydi Clayton. Geri dönmeliyim."

"Bayan Payton?" Thea'nın sesi geldi.

Sophie donakaldı. "Evet," diye cevap verdi, hâlâ kapıya bakıyordu ve odadan hemen çıkmak istiyordu.

"Haddimi aşma riskini göze alarak söylemeliyim ki, hayatta insanın başkalarına nasıl davranması gerektiğini öğrettiğini gördüm."

Sophie gözlerini devirmek için kendini zor tuttu. Kadın şimdi ne diyordu? Bunun Phillip ile ne ilgisi vardı? "Ne demek istiyorsun?" diye sormayı başardı, çenesi gerilmişti.

Thea'nın kesin sesi arkadan duyuldu. "Sadece başkalarının -örneğin üvey annenin- kötü muamelesini kabul etmenin *daha da* kötü muameleye yol açtığını. Korkarım bu hayatta biraz geç öğrendiğim bir ders."

Sophie'nin burun delikleri alevlendi. Az önce kabalıktan başka bir şey yapmamışken, bu kadın ona nasıl muamele dersi vermeye cüret ederdi? Onunla yüzleşmek için döndü. "Yani, bugün bana yaptığınız kötü muameleyi reddedersem alınmayacak mısınız?"

Leydi Clayton, "Sizden daha azını beklemezdim, Bayan Payton," derken, Sophie kendini tekrar dönmeye ve sakince salondan çıkmaya zorladı.

Sophie, babasının arabasına tekrar oturduğu anda derin bir nefes alıp gözlerini kapattı. *Bu* çok acı vericiydi. Dayanılmazın da ötesinde. Leydi Clayton'ı ziyaret etmeyi düşündüğü ana pişman olmuştu. Kadını yakın arkadaşına olan sadakatinden dolayı suçlayamazdı ama Phillip'in *onun* kardeşinin ölümüyle bir şekilde ilgisi olduğuna inanıyor olabileceği fikrinden de kurtulamıyordu. Phillip ona Malcolm'un öldürüldüğünü bu yüzden mi söylemişti? Onun tepkisini görmek için mi?

Sophie'nin içinde öfke, günlük süt gibi kaynıyordu. Phillip onu test ediyordu. Arkadaşları ona güvenmiyordu. Hiç şüphe yok ki o da güvenmiyordu. Göğsünde güçlü bir kararlılık yükseldi. Malcolm'un katilinin bulunmasına yardım edecek ve kendi adını temize çıkaracaktı. O zaman Phillip gerçeği öğrenecek ve arkadaşları onun hakkında yanlışlıklarını anlayacaklardı. Ve Sophie tüm o şüpheli insanlardan uzaklaşabilecekti.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Bell ertesi sabah Phillip'i bir başka doktor ziyareti için almaya geldiğinde tam vaktinde gelmişti. Ama bu sefer gidecekleri yer Belgravia'daki Dr. Kilgore'u ziyaret etmek için. Phillip dün geceyi kitapların üzerinden geçerek sakin bir gece geçirmişti. Kuzeninin Harlowe Dükü adına tüm şehirde ne kadar harcama yaptığını keşfetmişti ve Phillip daha da fazlası olduğundan şüpheleniyordu. O aşağılık Hugh, kasabadaki evinden yeterince hızlı çıkamıyordu. En azından Phillip dün gece baloya gitmemiş ya da Sophie'yi görmemişti. Bu sabah Bell'in dik dik bakışlarına ve katlanmış kollarına katlanmak zorunda kalmayacaktı. Bell'le Sophie'yi tartışmaktan bıkmıştı.

Neyse ki, arabanın kapısı arkalarından kapandığı anda Bell doğrudan konuya girdi. "Dr. Kilgore'un ne bildiğini düşünüyorsun?"

"Emin değilim," diye yanıtladı Phillip. "Ama Lord Vining'in Malcolm'un öldürüldüğü gece Dr. Landry'nin evine gelip olayı araştırdığını söylemesinin ne kadar tuhaf olduğunu düşünmeden edemiyorum. Vining'le Cranberry'lerin balosunda tanıştığımı biliyorsun."

"Ve?"

"Ve benim dönüşümle oldukça meşgul görünen terli küçük bir adamdı."

"Katılıyorum. Vining'in o gece orada olması garip. Onun bununla ne ilgisi var?" Bell cevap verdi.

"Clayton'a göre hiçbir şey." Phillip koltuğuna geri yaslandı. "Görünüşe göre Lord Vining'in veraset yasalarıyla pek ilgisi yok ve soyluların ölüm soruşturmalarıyla da hiçbir ilgisi yok."

Bell başını salladı. "Bundan sonra Vining'i ziyaret edelim derdim ama eğer bu işle bir ilgisi varsa, onu araştırdığımız konusunda uyarmak istemem."

"Bunun için muhtemelen çok geç. Hugh'ya Malcolm'un ölümünü araştırmayı planladığımı söyledim," dedi Phillip. "Eğer Vining'le müttefikse, Vining muhtemelen zaten biliyordur."

"Evet, ama Hugh sizin sadece Dr. Brigham'la konuşmayı planladığınıza inanabilir, o da bize tam olarak herkese söylediği şeyi söyleyecektir... Malcolm'un kalp rahatsızlığı nedeniyle öldüğünü."

"İyi bir noktaya değindin. Bakalım Kilgore ne diyecek," diye cevap verdi Phillip, araba doktorun evinin önünde durduğunda.

İki adam indi ve merdivenlerden koşarak ön kapıya çıktı. Birkaç dakika sonra uykulu görünümlü bir uşak kapıyı açtı ve içeri girmelerine izin verdi. Çeyrek saat geçmeden doktorun çalışma odasında adamın kendisiyle birlikte oturuyorlardı. Landry'den daha yaşlıydı, saçları bembeyazdı ve yuvarlak yüzü sanki çok fazla fırçalanmış gibi solgun ve pürüzlüydü.

"Lord Bellingham, Majesteleri, nasıl yardımcı olabilirim?" Dr. Kilgore sordu.

"Bizi kabul ettiğiniz için teşekkür ederiz doktor. Kardeşimin öldüğü günle ilgili bazı soruları yanıtlama nezaketini göstereceğinizi umuyorduk," diye başladı Phillip.

Gözlerini kaçırmadan hemen önce doktorun yüzünde korku parladı. "Nasıl yardımcı olabileceğimden emin değilim, Majesteleri." Gözlerini odanın içinde gezdirdi.

"Anladığımız kadarıyla Malcolm'un cesedini ilk inceleyen sizmişsiniz," diye devam etti Phillip, Bell ile bakışarak.

Doktor başını iki yana salladı. "Hayır, hayır. I-"

"Devam etmeden önce iyice düşün," diye uyardı Phillip. "Seni yalancı durumuna düşürmek istemiyorum."

Doktor boğazını temizledi ve kravatını çekiştirdi. "Şey, ben-"

Bell, "Malcolm'un cesedini gördüğünü zaten biliyoruz," dedi. "Gerçeği söylemeni istiyoruz."

Dr. Kilgore başını eğdi ve nefesini dışarı verdi. "Pekâlâ. Ne öğrenmek istiyorsunuz?"

"O gece ne oldu?" Phillip gözlerini doktora dikerek sordu. "Doğrudan Malcolm'un evine mi çağrıldınız?"

"Evet," diye yanıtladı doktor iç çekerek. "Sabahın oldukça erken saatleriydi. Uşağım beni uyandırdı. Bana derhal Dük'ün konutuna gitmem gerektiğini söyledi."

"Oraya vardığında ne gördün?" Bell dürttü.

"Üst kattaki koridora kadar bana eşlik edildi. Majestelerinin yatak odasının hemen dışında. O... Majesteleri kapının hemen dışında yerde yatıyordu."

"Sırt üstü mü yoksa karnının üstünde miydi?" Phillip sordu.

"Sırt üstü yatıyordu," diye devam etti Dr. Kilgore.

"Kan var mıydı?" Phillip sordu.

Dr. Kilgore yavaşça başını salladı. "Evet, oldukça fazla. Altındaki döşeme tahtalarında birikmişti."

"Peki ölüm nedeninin ne olduğunu tespit ettiniz?" Bell, doktorun yüzünü dikkatle izleyerek dürttü.

"Dr. Kilgore sözlerine şöyle devam etti: "Vale onu ters çevirmemde bana yardımcı oldu. "Sırtında bıçak yarasına benzeyen bir şey buldum. Kalbinin yakınında."

Phillip nefesinin altından küfretti. "Yani ölümünün bir kalp rahatsızlığından kaynaklandığına hiç inanmadınız mı?" Phillip, doktorun yüzünde herhangi bir aldatma belirtisi olup olmadığını incelemek için onu dürtükledi.

Dr. Kilgore başını salladı. "Bu doğru. Kardeşinizin kalp rahatsızlığından öldüğünü hiç düşünmemiştim."

"Ama bunu kamuoyu önünde söylemeyi reddettiniz?" Bell dikkat çekti. "Gazetelerde haber olduktan sonra bile mi?"

Dr. Kilgore koltuğunda huzursuzca kıpırdandı. "Hiçbir şey söyleme şansım olmadı. Bulgularımı belirttikten sonra Lord Vining bana hizmetlerimin artık gerekli olmadığını söyledi."

"Lord Vining orada mıydı?" Phillip, Bell'le bir kez daha bakışarak sordu.

"Evet," diye devam etti Dr. Kilgore. "Benden kısa bir süre sonra geldi. Hizmetçileri kovdu ve bana ne olduğuna inandığımı sordu."

"Ve ona Malcolm'un bıçaklandığını düşündüğünüzü mü söylediniz?" Phillip gözlerini doktora dikti.

"Evet," diye yanıtladı Dr. Kilgore.

"Ama hiç kimseye gerçeği söylemek için öne çıkmadınız?" Phillip dürtükledi.

"BEN... BEN..." Doktor başını öne eğdi. "Lord Vining'in bana oldukça yüklü bir miktar para ödediğini söylemekten utanıyorum." Kravatını çekiştirdi. "Ve beni tehdit etti."

Bell'in kafası yukarı kalktı. "Seni tehdit mi etti? Ne söyledi?"

Dr. Kilgore boğazını temizledi. "Bana dikkatli olmamı ve Dük'ün ölümü hakkında kimseyle konuşmadan önce iki kez düşünmemi söyledi. Çocuklarımdan ismiyle bahsetti."

Bell başını salladı. "Anlıyorum doktor."

"Ama sonunda Dr. Landry ile konuştunuz?" Phillip hâlâ kaşlarını çatarak işaret etti.

Dr. Kilgore başını salladı. "Sadece kulüpte bu konu hakkında konuştuğumu duyduğum için. Landry iyi bir adamdır. Onun için endişelendim. Zarar görmesini istemedim. Onu bir kenara çektim ve *özel olarak* Dük'ün ölümü hakkında uluorta konuşmayı bırakmak isteyebileceğini söyledim."

"Başka birine söyleyip söylemediğini merak etmediniz mi? İçişleri Bakanlığı'na belki?" Bell kaşlarını kaldırarak sordu.

Dr. Kilgore iç çekti. "O zamandan beri sadece her gün. Aylardır uyuyamıyorum."

"Umarım söylemeye gerek yoktur doktor, ziyaretimizden ya da buradaki konuşmamızdan kimseye bahsetmemelisiniz. En azından Lord Vining'e," diye devam etti Bell.

Dr. Kilgore başını salladı. "İnanın bana. Bela istemiyorum. Bu yüzden bunca aydır bunu bir sır olarak sakladım. Size söz veriyorum."

"Bu son soruya cevap vermeden önce dikkatlice düşünmenizi istiyorum doktor," dedi Phillip, yaşlı adamın yüzünü inceleyerek.

Dr. Kilgore yutkundu ve başını salladı.

"O gece gördüğünüz başka bir şey var mı? Önemli olabileceğini düşündüğünüz herhangi bir şey?" Phillip sordu.

Doktor kravatını tekrar çekiştirdi. "Gördüğüm ve asla unutamayacağım bir şey daha *vardı*."

Phillip öne doğru eğildi, adamın cevabını duymak için sabırsızlanıyordu. "Nedir o?" "Bağışlayın majesteleri ama kardeşinizin sırtında kan vardı. ve vücudunun altında."

Phillip başını salladı. Malcolm'un bıçaklanmış olduğu gerçeği göz önüne alındığında, beklediğinden daha fazla bir şey değildi. "Ve?" Phillip sordu.

"Cesedi taşıdığımızda kana yapışmış uzun, siyah bir saç vardı. Bir kadına ait olduğundan hiç şüphem yoktu."

ON ALTINCI BÖLÜM

W Sophie, Leydi Clayton'ın evinden eve döndüğünde, antrede durup şapkasını, eldivenlerini ve pardösüsünü çıkardı. Telefon ettiğinde Phillip orada olmadığı için şanslıydı. Leydi Clayton'ın ona yaptığı muamele hâlâ canını sıkıyordu ama şimdi düşünmek için daha fazla zamanı varken, kadını nasıl suçlayabilirdi ki? Leydi Clayton'ın Sophie hakkında bildiği tek şey, Phillip'in onunla 'ilgilendiği' ve şimdi de kardeşinin zamansız, muhtemelen doğal olmayan ölümünden sonra unvanı devralan katil kuzeniyle nişanlı olduğuydu. Durum kötü görünüyordu. İşte bu konuda hiç şüphe yoktu.

Hayır. Sophie Leydi Clayton'ı suçlamıyordu ama Phillip'in, kardeşinin cinayetine karıştığından şüphelenirse onu suçlayacağı kesindi. Sophie ilk fırsatta onunla bu konuda yüzleşmek niyetindeydi. Onun böyle bir gaddarlık yapabileceğine gerçekten inanıyor muydu? Eğer öyleyse, anlaşılan onu hiç tanımamıştı.

Sophie şu anda Valentina'yla yüzleşmek ve ona nişanı tam olarak neden iptal etmeyi reddettiğini sormak niyetindeydi. Bu pek mantıklı değildi. Hugh açıkça hepsinden bir şeyler saklıyordu. Ve hiç şüphe yoktu. Phillip bir sahtekâr *değildi*. Öyle olabileceği düşüncesi bile saçmaydı.

"Üvey annemi gördün mü?" diye sordu uşak Roberts'a paltosunu ve şapkasını uzattıktan sonra.

"Hanımım gül salonunda." Adam ona alaycı bir bakış attı. Valentina Roberts'ı işe almıştı. Aslında, evin önüne kendi adamını yerleştirmek için, annesinin uzun süredir işe aldığı uşağı kovmakta hiç vakit kaybetmemişti. Sophie, Roberts'ı ne sevmiş ne de ona güvenmişti. Açıkça Valentina'nın emirlerini yerine getiriyordu. Roberts, "Bir ziyaretçisi var ve rahatsız edilmemesini istedi," diye devam etti.

Sophie gözlerini kâhyaya dikti. Ziyaretçi mi? Ne ziyaretçisi? Hugh muydu? Roberts'ın ona daha fazlasını anlatmaya meyilli olmayacağını bildiği için, "Teşekkür ederim," diye cevap verdi. Bunun yerine, Roberts'ı sadece yatak odasına çekildiğine ikna etmek niyetiyle merdivenlerden yukarı doğru ilerledi.

Beş dakika sonra geri dönmüş, merdivenden aşağı bakıyordu. Roberts hiçbir yerde görünmüyordu. Muhtemelen Valentina'nın nefret dolu hizmetçisiyle birlikte arka sahanlıkta sigara içiyordu. Sophie aceleyle merdivenlerden indi, fuayeyi geçti ve koridordan geçerek gül salonuna gitti.

Çift kapı kapalıydı ve kulağını kapıya dayamadan önce hizmetkârların ya da babasının gelmediğinden emin olmak için sağa sola baktı. Valentina içeride kiminle konuşuyordu?

"Sana söyledim Valentina. İcabına bakacağım," dedi bir erkek sesi.

Sophie nefesini içine çekti. Neyin icabına bakacaktı? Ses tanıdık geliyordu ama tam olarak çıkaramıyordu. Yine de kesinlikle Hugh değildi.

"Ne zaman? Bu iş çoktan çığırından çıktı," diye cevap verdi Valentina. "Seçenekleri değerlendiriyorum," diye cevap verdi adamın sesi.

"Hangileri?" Valentina tersledi.

"Bu tür şeylerin incelikle ele alınması gerekir... incelikle," diye devam etti adam.

"Ne yapmayı planlıyorsun?" Valentina'nın sesi genizden gelen, mızımız bir tona bürünmüştü. Babamdan daha fazla mücevher koparmaya çalışırken kullandığı sesin aynısıydı bu.

"Henüz bilmiyorum," diye yanıtladı meçhul adamın sesi, "ama en yeni Harlowe Dükü'nün zamansız bir kazayla karşılaşmak üzere olduğundan şüpheleniyorum."

Sophie'nin boğazından bir nefes kaçtı ve hemen ardından bir eliyle ağzını kapattı. Duyması gereken her şeyi duymuştu ve oyalanmaya ve görünmeye cesaret edemiyordu. Eteklerini kaldırıp aceleyle koridordan geçerek odasına çıktı, bir yandan da adamın sesini tanımaya çalışıyordu. *Düşün. Düşün.*

Yatak odasının kapısını iterek açtı ve arkasından sertçe kapanmasına izin vererek sokağa bakmak için pencereye doğru koştu. Adamın kim olduğunu görmek için ne zaman gittiğini izleyecekti. Çeyrek saat kadar pencere kenarında oyalandıktan sonra ön kapı açıldı ve merdivenlerden bir adam indi. Bir soylunun giysilerini giymişti, bu kesindi. Ama koyu renk pelerini ve şapkası saçlarının ve yüzünün görünmesini engelliyordu. *Patlama.* Penceresinin önündeki ağaç da adamın arabasını görmesini engelliyordu. *Pat. Patladı. Patladı.*

En azından arabaya bir göz atma niyetiyle aceleyle aşağı indi, ama doğruca ön kapıda hazır olda duran ve Valentina'nın misafirini dışarı çıkardığı belli olan Roberts'a rastladı. Yapacak bir şey yoktu. O korkunç adama sormak zorundaydı.

"Az önce çıkan kimdi?" diye cüretkârca sordu, sanki merdivenlerden koşarak inip onun arkasından bakmamış gibi görünmeye çalışarak.

Roberts gözlerini kısarak, "Hanımefendinin hizmetkârlarının ziyaretçileri hakkında dedikodu yapmasından hoşlanacağını sanmıyorum," diye karşılık verdi.

Sophie gözlerini devirmemek için kendini zor tuttu. "Sadece merak ediyorum," dedi umursamaz bir ses tonuyla. Arabacıyı görebilmek için uşağın arkasından bakmaya çalıştı ama Roberts onun görüşünü engellemek için hareket etme cüretini gösterdi.

"Bunun seni ilgilendirdiğini sanmıyorum," diye cevap verdi Roberts, muhtemelen arabanın gittiğinden emin olmak için dışarıya bir göz attıktan sonra topuklarının üzerinde dönüp evin arkasına doğru yürüdü.

Sophie çenesi gergin bir şekilde onun gidişini izledi. Roberts korkunç derecede yararsız davranmıştı. Bunun için yapacak bir şey yoktu. Tek yapabildiği, kimin sesini duyduğunu hatırlamaya çalışmaktı. Belki biraz daha düşünürse hatırlayabilirdi. Diğer hizmetkârlardan birine sorma fikrini çabucak bir kenara bıraktı. Valentina hepsini işe almıştı.

Sophie topuklarının üzerinde döndü ve yavaşça yatak odasına giden merdivenleri tırmandı. Ziyaretçi her kimse, kesin olan bir şey vardı: Söyledikleri boş bir tehdit değildi. Doğrudan Phillip'i tehdit etmişti. Şu anda Phillip'ten memnun olmayabilirdi ama bunu ona bildirmek zorundaydı. Hugh değildi. Onun peşinde *başka* biri vardı.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

O Dr. Kilgore'un evinden eve dönerken Phillip Bell'e döndü. "Eğer o gece Malcolm'un cesedinin altında kan varsa, neden hizmetçiler cinayete işaret edecek bir şey söylemedi mi? Bunun bir kalp rahatsızlığı olmadığını tahmin etmeleri gerekiyordu."

Bell nefesinin altından küfretti. "Malcolm'un uşağına kan olup olmadığını özellikle sormadım. Ona ne gördüğünü sordum ve o da esasen Dr. Kilgore'un bize söylediği şeyi söyledi. Malcolm yatak odasının kapısının yanında yüzüstü yatıyormuş. Daha sonra kalple ilgili bir durumun kan kaybına yol açtığını düşünmüş olmaları fazlasıyla mümkün."

"Uşak Lord Vining'den bahsetmedi mi?" Phillip sordu.

"Hayır." Bell başını salladı. "Uşak polis memurunu çağırdığını söyledi. Polis memuru geldiğinde, ona ve diğer hizmetçilere yoldan uzak durmaları için alt kata inmeleri emredilmiş."

Phillip başını salladı. "Lord Vining ondan sonra gelmiş olmalı. Ama bunu nereden biliyordu ki? Polis memuruyla hiç konuştunuz mu?"

Bell alt dudağını karıştırdı. "Evet. Ve Malcolm'un cesedine doktora kadar eşlik ettiğini söyledi. O zaman Dr. Brigham'ı kastettiğini düşünmüştüm. Dr. Landry ortaya çıkana kadar başka bir doktor olduğunu bilmiyorduk."

Phillip başını sallayarak, "Bırakın *iki kişiyi*," diye cevap verdi.

Bell'in arabası Clayton'ın evinin önünde durdu ve Phillip arabadan indi.

"İçeride kalın. Güvende kalın," diye uyardı Bell. "Grimaldi ile konuşacağım... öğrendiklerimizi ona anlatacağım. Yarın Malcolm'un uşağını aramaya gideceğiz. Dr. Kilgore'un ne gördüğünü öğrendiğime göre adama soracak birkaç sorum daha var."

"Vale artık Hugh için çalışmıyor mu?" Phillip kaşlarını çatarak sordu.

"Hayır." Bell başını salladı. "Hugh kasabaya geldikten sonra hizmetkârların çoğunun işine son verdi."

"Lanet olsun ona." Phillip arabadan atladı ve şapkasını Bell'e doğru eğdi. "Yarına kadar o zaman."

Bell ona ters ters baktı. "İçeride kal. Dışarı çıkma. Malcolm'un bıçaklandığını öğrendiğimize göre artık sen de tehlikedesin."

"Seni anlıyorum," diye karşılık verdi Phillip.

"Ama dinliyor musun?" Bell ona sert bir bakış atarak sordu.

Phillip cevap vermek yerine eve doğru döndü, Bell'in arabası ise sokaktan aşağıya indi. Phillip merdivenleri ikişer ikişer çıkararak ön kapıya doğru koştu. Düşüncelerine dalmış bir halde kapıyı açtı, pelerinini, şapkasını ve eldivenlerini Humbolt'a verdi ve Clayton'ın çalışma odasına doğru yürüdü. Tanrıya şükür oda boştu. Phillip'in şu anda yapmak isteyeceği son şey Dr. Kilgore'la yaptığı görüşmenin tamamını Clayton'a tekrarlamaktı. Bunun için daha sonra bolca zamanımız olacaktı.

Phillip masanın arkasındaki büyük deri koltuğa oturdu ve arkasına yaslandı. Duvara baktı ve çenesini ovuşturdu. Şu ana kadar keşfettikleri en ilginç bilgi Lord Vining'in Malcolm'un öldüğü geceye karışmış olmasıydı. Vining'in Malcolm'un ölümüyle tam olarak ne ilgisi vardı? Belli ki adam bir şekilde işin içindeydi. Bell, Dr. Kilgore'a, kendisi geldiğinde adamın çoktan evde olmadığından emin olup olmadığını bile sormuştu.

Kilgore, "Lord Vining'in içinde olduğu arabayı ben gördüm," diye cevap verdi. "Üst kattaki pencereden dışarı bakıyordum." Doktor, cesedi gören diğer kişilerin (katilden başka) uşak ve üst kattaki hizmetçilerden biri olduğu konusunda ısrar etmeye devam etmişti. Onu Malcolm'un hizmetçilerinden biri mi öldürmüştü? Eğer öyleyse, bu hangi amaca hizmet ediyordu? Görünüşe göre, bu onların pozisyonlarına mal olmuştu. Başka bir nedeni var mıydı? Ve eğer hizmetkârlar işin içinde değilse ve Lord Vining bir şekilde bu işin içindeyse, o uzun, siyah saçlar nereden geliyordu? Elbette Phillip, Dr. Kilgore'a hizmetçinin uzun, siyah saçlı olup olmadığını da sormuştu.

Dr. Kilgore, "Çok net hatırlıyorum, Majesteleri," diye cevap verdi. "Çünkü Dük'ün altındaki saçları gördükten sonra hizmetçiden şüphelendim. Başında bir şapka vardı ve ben bilerek ondan şapkayı çıkarmasını istedim."

"Ve?" Phillip, adamın vereceği cevabı merakla bekleyerek dürtükledi.

Dr. Kilgore, "Saçları bir meleğinki kadar sarıydı, Majesteleri," diye cevap verdi.

"Uşağa, ziyarete gelen siyah saçlı bir kadın tanıyıp tanımadığını sordunuz mu?" Bell sordu.

"Evet lordum," diye cevaplamıştı Dr. Kilgore. "Uşak, Dük'ün cesedini bulmadan hemen önce parlak yeşil bir pelerin giyen siyah saçlı bir kadının arka merdivenlerden indiğini gördüğünü özellikle söyledi."

"Yine de onu takip etmedi mi? Onu tanımadı mı?" Phillip neredeyse sesini yükseltecekti ve oturduğu sandalyenin kolunu eklemleri bembeyaz olana kadar sıktı.

Dr. Kilgore, "Uşak bana bu tür konularda ihtiyatlı davranmaya alışkın olduğunu söyledi," diye cevap verdi. "Ve onu ilk gördüğünde, uşağın kötü bir şey olduğuna inanmak için hiçbir nedeni yoktu. Dükün cesedini bulduğunda ve kadını aramak için merdivenlerden aşağı koştuğunda, kadın gecenin karanlığında kaybolmuştu."

Bell de Clayton'a dönerken Phillip'e aynı şeyi söylemişti. Bell voleyle konuştuğunda da hikâye hemen hemen aynıydı. Sadece *kandan* bahsetmemişti.

Phillip yine küfretti ve mektup açacağını elinde evirip çevirdi. Bir şeyleri atlıyor olmalıydılar. Kimdi bu siyah saçlı kadın? Kardeşi ona kimseden bahsetmemişti ama Malcolm'un Phillip'e yazdığı mektuplarda aşklarından bahsetmek gibi bir alışkanlığı yoktu. Malcolm çoğunlukla malikâne ve annem hakkında yazmıştı. Elbette Bell, uzun, siyah saçların Sophie'yi bariz bir şüpheli yapan listedeki bir diğer madde olduğuna karar vermişti. Ama gizemli kadının koyu renk saçlı olması onun Sophie olduğunu kanıtlamazdı. Pek çok kadının uzun ve siyah saçları vardı. Phillip de Bell'le aynı fikirdeydi: Koyu renk saçlı kadın, her kimse, Malcolm'u öldürmüş, sonra da oradan ayrılmış ve muhtemelen Lord Vining'e haber vermişti. Ya öyle ya da uşak ya da hizmetçi yalan söylüyordu. Polis memuru Lord Vining'i bir nedenle mi uyarmıştı? Neden? Phillip, Bell'e polis memuruyla tekrar konuşmaları gerektiğini söylemeyi aklına not etti. Ayrıca Sophie'ye Lord Vining'i tanıyıp tanımadığını sormayı da aklına not etti. Bu onun masum olduğunu kanıtlayabilirdi.

Lanet olsun. Phillip kardeşine ne olduğunu bilmeye aylar öncesinden daha yakın değildi ama kesin olan bir şey vardı ki o gece Malcolm'un cesedini gören ilk iki doktor da aynı fikirdeydi... Sırtından bıçaklanmıştı. Malcolm katilini görmüş müydü? Hatta kim olduğunu bile biliyor muydu? Phillip bu düşünceyle içten içe ürperdi.

Kapının çalınması Phillip'i rahatsız edici düşüncelerinden uzaklaştırdı. Döndüğünde Clayton'ın uşağının orada durduğunu gördü. "Evet, Humbolt?"

Humbolt, "Size bir mektup geldi, Majesteleri," dedi.

Phillip ayağa kalktı ve hizmetçiye karşılamak için kalın halının üzerinden geçti. Adamın taşıdığı gümüş tabağın üstünden mektubu aldı. "Teşekkür ederim, Humbolt."

Adam odadan geri çekildi.

Phillip mektubu masaya geri götürdü ve açtı. Gözleri sayfayı taradı. Not Sophie'den geliyordu. Sophie'nin yazdığı kelimeleri hızla okudu.

P,

Sana söylemem gereken önemli bir şey var. Bu gece yarısı benimle yine parkta buluş. Aynı yerde.

S

Phillip'in zihninde, çadırda soğuk bir karyolada yatarken Sophie'nin mektuplarını fener ışığında okuduğu bir anı canlandı. Mektuplarını her zaman baş harfleriyle yazmış ve imzalamışlardı.

Ama bu, Sophie'nin kıtadayken ona yazdığı mektuplardan farklıydı. Bu bir uyarıydı ama ayrıntı içermiyordu.

Bell'in öğüdü Phillip'in aklından geçti. *Evde kal. İçeride kal. Tehlikedesin.* Phillip aptal değildi. Sophie'yle buluşmak için gece dışarı çıkmak gerçekten de kötü bir fikir olabilirdi. Başının arkasını kabaca kaşıdı. Notu görmezden gelebilirdi. Onu atabilir ve onunla buluşmayabilirdi. Ama bu düşünceyi aklından geçirirken bile, bunu yapmayacağını biliyordu. İçinin derinliklerinde ona güvenebileceğini biliyordu. Tek soru şuydu... Öğüdülerine daha fazla güvenebilir miydi?

Phillip mektubu elinde buruşturdu. Bell'e söyleyemezdi, yoksa adam onu koruma altına alır ya da daha kötüsü kilit altına alırdı. Hayır. Phillip Sophie'yle yalnız buluşacaktı.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Sophie karanlık parkta bir ileri bir geri volta attı. Hava mevsim normallerinin dışında soğuktu ve titrememek için pelerinini omuzlarına doğru çekti. Pelerinin altında sadece yüksek belli ve kısa kollu açık yeşil pamuklu basit bir elbise vardı. Bir şeyler giymiş olmayı diledi Savaşçı.

Phillip'ten bu kadar geç bir saatte, böyle تنها bir yerde buluşmayı istediği için deli miydi? Gelmeyebilirdi bile. Yazdığı not belirsizdi. Ya Malcolm'un cinayetine karıştığından şüphelenirse? Bir tuzağa düştüğünü düşünebilirdi.

Ve eğer gelirse, ona tam olarak ne söyleyecekti? Kimliği belirsiz bir adamın onu tehdit ettiğini mi? Adamın sözleri tam olarak neyi kanıtlıyordu ki? Phillip tehlikede olduğunu zaten biliyordu. Bu büyük bir hata olabilirdi.

Yanındaki çalılardan gelen bir çıtırtı Sophie'nin donup kalmasına neden oldu. Yakındaki bir çitten koşarak çıkan bir tavşan, Sophie'nin kalbinin çarpmasına neden oldu. Nefes alış veriş yavaşlayıp normale döndükten sonra gülmeye başladı. "Bana bak, bir tavşandan korkuyorum." Başını salladı ve volta atmaya devam etti.

Neredeyse çeyrek saat geçmişti ve Phillip'in gelmeyeceğini düşünmeye başlamıştı ki arkasında çitirdayan yaprakların yumuşak sesi dikkatini çekti. Döndüğünde Phillip'in çitlerin arkasından çıktığını gördü.

Bu kez pelerin ve şapka da dahil olmak üzere tamamen siyah giyerek çok yakışıklı görünüyordu.

"Phillip," diye nefes aldı. "Geldin mi?" Yüzünün hatları gölgeler içinde kalmıştı ama yeşil gözlerindeki o kusursuz parıltı hâlâ oradaydı.

"Sen istediğinde her zaman gelirim," diye yanıtladı öne doğru bir adım atarak. Gözleri sanki yalnız olup olmadıklarını merak ediyormuş gibi etrafı taradı.

Sophie'nin kalbi onun sözleri karşısında burkuldu. "İyi misin?" diye sordu, o da etrafına bakınarak. Burada olduğunu kim bilebilirdi ki? O ana kadar, birinin onu takip etmiş olabileceği gerçeğini aklına bile getirmemişti.

"Umarım öyledir," diye belli belirsiz cevap verdi. "Bana bu kadar acil ne söylemen gerekiyordu?"

Sophie yutkundu. Şimdi karşısında durmuş bir açıklama isterken, bütün bunlar ona gülünç geliyordu. Hiç şüphesiz ona gülecek ve hemen oradan ayrılacaktı. Onu suçlayamazdı. Ama aynı zamanda, gecenin bir yarısı onunla buluşmak için buraya tek başına geldiğine göre, ona güvenmesi gerektiğine inanmaktan da kendini alamıyordu.

"Ben... Ben bir şey duydum. Bilmen gerektiğini düşündüğüm bir şey," dedi aceleyle.

"Kim söyledi bunu?" Phillip ona doğru bir adım atıp gözlerini kısarak sordu. "Bilmiyorum." Başını iki yana salladı. Sesi neredeyse bir fısıltı gibiydi. "Ne?" Adamın ona bakışı sondaj gibiydi.

Pelerinini çekiştirdi. "Kulağa garip geldiğini biliyorum ve bunu iyi açıklayamıyorum ama üvey annemin bugün bir ziyaretçisi vardı ve adamın senin talihsiz bir kaza geçireceğini söylediğini duydum."

"Ziyaretçi kimdi?" Phillip bu kez sesinde acelecilikle sordu. Sophie dudağını ısırды. "Bilmiyorum."

Bakışları şüpheyne dönüştü.

Sophie açıklamak için acele etti. "Kapıyı dinliyordum. Yüzünü hiç görmedim," diye devam etti, hâlâ dudağını ısırıyordu.

"Üvey annene ziyaretçisinin kim olduğunu sordun mu?"

Oh, ne güzel. Şimdi sorular sormaya başlayınca kulağa daha da çılgınca geliyordu. "Valentina'yı tanıyor olmalısın. Son zamanlarda çok tuhaf davranıyor. Bildiğim bir şey var. Hugh'un sesi değildi. Bundan eminim. Peşinde başka biri var Phillip. Konuşması ve kıyafetiyle bir asilzade."

Phillip'in gözleri kısılmıştı. "Sophie, Lord Vining'i tanıyor musun?" Sophie durdu ve gözlerini kırıştırdı. "Elbette tanıyorum. Babam onu çok eskiden beri tanır."

Gözleri daha da kısılmıştı. "Öğleden sonra duyduğun ses onunki olabilir mi?" Phillip sordu.

Burnunu kıvırdı ve gözlerini kısarak Lord Vining'in sesini hatırlamak için elinden geleni yaptı. "Muhtemelen. Onunla uzun zamandır konuşmadım. Yine de sesi tanıdım. Daha önce duyduğumu biliyorum."

"Ama Lord Vining *olmadığından* emin olamazsınız, *değil mi?*"

Phillip dürttü. "Hayır, emin olamam." Başını iki yana salladı.

"Üvey annenizin tuhaf davrandığını söylemişsiniz. Nasıl yani?"

Sophie pelerininin altından kollarını kendine doladı. "Nişanımı iptal etmeyi reddediyor. Babamla hâlâ 'bu konuyu tartıştıklarını' söyledi."

"Gerçekten Hugh ile evlenmeni *istiyor* olabilir mi?" Phillip kaşları çatılmış bir halde sordu.

"Nasıl olduğunu anlayamıyorum. Valentina'nın yıllardır planı, mümkün olan en iyi unvana sahip adamla evlenmemdi. Hugh artık bir dük olmadığına göre, bu evliliği hemen iptal etmemesi hiç mantıklı değil."

Bir adım öne çıktı ve ona bariz bir bakış attı. "Bu giydiğin bir pelerin mi? Rengi ne?"

Sophie kaşlarını çatı ve pelerine baktı. "Bu... bu yeşil." Pelerinin rengi neden bu kadar önemliydi ki?

Phillip'in dikkati yoğunlaştı. Onun bakışlarıyla karşılaştı. "Sophie, hiç kardeşimin evine gittin mi? Ölümünden önce yani."

Sophie nefesini içine çekti. Burun delikleri alevlendi. Gerçekten de onu Malcolm'un ölümüyle ilişkilendirebilecek sorular mı soruyordu? Soğuk bir öfke kapladı

Kalbi. "Leydi Clayton'ın size onu ziyaret ettiğimi söylediğinden eminim. Arkadaşlarınızın başından beri benden nasıl şüphelendiklerini anlattı. Böyle bir şey yapabileceğime inanacağını hiç düşünmemiştim Phillip." Gözlerinin arkasını yakan istenmeyen yaşlarla arkasını döndü.

Phillip nefesinin altından küfrederek ondan uzaklaştı. "Lanet olsun. Thea'nın size bunu söylemeye hakkı yoktu."

Sophie titredi ve sesi öfkesini ele verdi. "Evet, söyledi ve Hugh ile nişanlanmamın benim suçluluğuma işaret ettiğini belirtti."

Phillip ona doğru bir adım attı ve gözlerinin içine bakarak omuzlarını kavradı. "Bak Sophie, gerçek şu *ki* Bell senden şüpheleniyor. Hugh'la nişanlanmanızın yanı sıra, kısa süre önce Malcolm'un öldüğü gece cesedinin altında uzun, siyah bir saç teli -bir kadın saçı- bulunduğunu öğrendik."

Sophie'nin nefesi kesildi. "Ne?"

"Evet ve cesedi bulunmadan hemen önce uzun, *yeşil* bir pelerin giyen siyah saçlı bir kadın evden çıkarken görülmüş."

"Ne?" Sophie yavaşça giydiği pelerine baktı. "Elbette, inanmıyorsun-"

"Bilmiyorum. Ama arkadaşlarımdan durumu belirsiz ve Malcolm'un ölümünden kimin sorumlu olduğunu ve şu anda bana karşı tehditleri kimin savurduğunu bulmadan senin adını temize çıkaramam."

Öfke ve acı göğsünde çarpıştı. "İnanın bana. Ben de katilin kim olduğunu öğrenmekten başka bir şey istemiyorum. Böylece arkadaşlarına cehenneme gitmelerini söyleyebilirim ve sizinle işimiz sonsuza dek biter."

"Peki." Ellerini kadının omuzlarından indirdi ve yüzü taştan bir maskeye dönüştü. Ama bu onun hayal gücü müydü yoksa adamın gözlerinde bir anlığına acı mı parlamıştı? Bir sonraki konuşmasında bakışlarında çakmaktaşı vardı. "O halde gerçeği öğrenmek için birlikte çalışmamız gerektiği konusunda hemfikiriz. Düşün Sophie. Bugün kimin sesini duydun?"

Sophie konuşmak için ağzını açtı ama sözleri hızla bir çığlığa dönüştü.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

S Ophie yavaşça bir itiş kakışla uyandı. Başını zonkluyordu ve kalçaları yanlarını kesiyordu. Kusacakmış gibi hissediyordu. Gözlerini kırpıştırarak açtı ve etrafına bakındı. Pek bir şey göremiyordu. Hala geceydi. Bir yolcu vagonunun koltuğunda sırtüstü yatıyor gibiydi. Güzel bir at arabasıydı ama kokusundan anlaşıldığı kadarıyla eski bir at arabasıydı. Kesinlikle bir hackney değildi ama parası olan Quality'den birine ait de değildi. ceplerinde.

Panik göğsüne doğru fırladı. Doğrulmak için çabalarken el ve ayak bileklerinin bağlı olduğunu fark etti. Kalın iplerin altındaki derisi yıpranmış ve acımişti. Karanlık vagonda kendini oturur pozisyona getirmesi birkaç dakika sürdü. Ne olmuştu ki?

Aman Tanrım. Phillip'le babamın evinin arkasındaki parkta karşılaşmış, o sırada iki adam arkasındaki çalılıklardan çıkıp kafasına bir şeyle vurmuştu. Sonra adamlardan biri onu yakalamış ve omzunun üzerinden atmıştı. Onu bu arabanın arkasına atmışlardı. Kafatasındaki çarpıntı ona arabanın içine girdiğinde de kafasına vurulduğunu hatırlattı. Muhtemelen onu içeri atan adamla dövüşmeye çalıştığı içindi. Bağlı ellerini başına doğru kaldırdı ve tepesinde ağrıyan bir nokta bulacak kadar etrafı kurcalayabildi. Lanet olsun. Bunu kim yapmıştı?

Küçük alanda umutsuzca panik yapmamaya çalışarak, ayaklarıyla arabanın etrafını elinden geldiğince yokladı. Sonunda terlikleri büyük bir şeyle karşılaştı... ve kesinlikle bir insanla. Yanlışıyla tekmelediği kişiden bir 'oof' sesi geldi.

Birkaç saniye geçti ve derin bir inilti duydu. *Lütfen Phillip olsun*, diye dua etti.

"Kim var orada?" diye sordu tanıdık sesi dakikalar sonra. "Sophie?"

Sophie rahat bir nefes aldı. "Evet Phillip, benim."

"Neredeyiz biz?" Sesi boğuk çıkıyordu.

"Bir yere giden bir otobüsteyiz. Bağlandın mı?"

"Evet. İyi misin? Keşke pencereyi senin için açabilseydim."

Oh, hayır. Onu ağlatamazdı. Burada boğulabilirdi. Cesur görünmeye çalışarak, "Ben iyiyim," diye cevap verdi.

"Bizi kim kaçırdı Sophie? Hatırladığım son şey senin çılgılık attığındı. Ne oldu?"

Hatırladığı gerçekleri hızlıca anlattı. "Takip edilmiş olmalıyım Phillip. Özür dilerim."

"Hayır, bu benim hatam. Bell beni dışarı çıkmamam konusunda uyardı. Tehlikede olduğumu biliyordum. Neyse ki İçişleri Bakanlığı beni takip ediyordu. Peşimizde olduklarına bahse girerim."

Sophie rahat bir nefes aldı. "Oh, çok şükür." "İki adamı da gördünüz mü? Onları tanıdın mı?" Phillip sordu.

"Hayır. İkisini de daha önce hiç görmedim. Biri kocaman, uzun ve genişti. Diğeri çok daha küçüktü ama ikisi de dağınık görünüyordu, sanki birkaç gündür yıkanmamış gibiydiler ve giysileri ucuz ve yırtıktı."

"Lanet olsun. Hiç şüphesiz kiralık uşaklar."

"Bir şey duydunuz mu? Bizi nereye götürdüklerine dair bir belirti var mı?" "Hiçbir şey," diye cevap verdi Sophie, derisi acımış ve kanamış olmasına rağmen hâlâ bilek bağlarını çekmeye çalışıyordu. "Sadece birkaç dakika önce uyandım. önce."

"Sana zarar verirlerse, onları öldürürüm," dedi Phillip sakın bir sesle ama sesinde Sophie'yi korkutan bir kararlılık vardı.

"Bileklerim ağrıyor, hepsi bu." Derin bir nefes aldı. "Ne yapmamız gerekiyor?"

"Bizi nereye götürdüklerini görene kadar yapacak fazla bir şey yok. Biraz uyumaya çalış Sophie."

Sophie başını salladı ve gözlerini kapattı. Ama uyku asla gelmeyecekti.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Phillip yolculuklarının geri kalanında sessiz kaldı. Nereye gittiklerine dair bir ipucu verebilecek herhangi bir sesi dinliyordu. O özellikle iki tutsaklarının konuşmasını umuyorlardı.

Sophie bu yüzden zarar görürse kendini asla affetmeyecekti. Adamlar her kimse, açıkça onun peşindeydiler. Burada bile olmamalıydı. Ve suçlanacak kişi de kendisi olacaktı. Sophie'ye daha önce Bell'in İçişleri Bakanlığı'ndaki yandaşlarının onları takip ediyor olabileceğini söylemişti ama işin aslı öyle olmadığını biliyordu. Ve bunu biliyordu çünkü dün gece onları bilerek atlatmıştı.

Bell'in can sıkıcı sorularına cevap vererek bir gün daha geçirmek istemediği için, dün gece Sophie'yle buluşmak üzere Clayton'ın evinden ayrıldıktan hemen sonra, zararsız bir faytona benzeyen bir arabaya binerek adamlardan kaçmıştı. Kimse onlara yardım etmeye gelmiyordu. Ama Sophie'yi zaten olduğundan daha fazla korkutmak istememişti.

Yüzüncü kez iplerine karşı mücadele etti. Faydası olmadı. Ne yaptıklarını bilen biri onu bağlamıştı. Şafak sökerken, yol kenarındaki ağaçların arasında durana kadar en az yarım saat daha geçti. İri yarı, iri yarı bir adam -ki endişe verici sayıda dişi eksikti -Kapıyı açtı ve gözlerini bağladı.

Phillip onunla ilgili her ayrıntıyı hatırlamaya çalıştı. Phillip izlerken Beefy önce Sophie'nin gözlerini bağladı. Phillip sakince adama, "Eğer onun saçının teline bile zarar verirsen, pişman olursun," dedi.

"Sakin ol, patron," diye cevap verdi Beefy. "Kimse kimseyi 'urtin' etmiyor... henüz." Konuşmasını tamamladıktan sonra kahkahalar atarak kötü diş alışkanlıklarını daha da açığa vurdu.

Sophie, Beefy'yi tekmeleyip küfretti ve hatta gözlerini bağladığı sırada kaval kemiğine iyi bir darbe indirmeyi başardı.

Phillip, gözleri bağlanırken Bay Beef'in hiçbirine cevap vermediği bir sürü soru sorarak zaman geçirdi.

Gözbağları takıldıktan sonra Beefy otobüsün kapısını çarparak kapattı ve birkaç dakika içinde tekrar yola koyuldular. Göz bağları Phillip'e varacakları yere yaklaşmış olmaları gerektiğini söylüyordu. Güneş daha yeni doğduğu için Phillip muhtemelen dört ila altı saattir yolculuk ettiklerini tahmin ediyordu ama yolculuğun bir kısmında bilinci kapalı olduğu için ne sıklıkta ya da ne kadar süre durduklarını bilmesine imkân yoktu.

Çeyrek saat geçmeden atlar nihayet durduğunda Phillip arabanın kapısının kırılarak açıldığını duydu. Yüzüne doğru bir rüzgâr esti.

"Haydi, seni hergele," dedi Beefy olduğunu tahmin ettiği adam Phillip'i yakalayıp arabadan çekerken. Adam gerçekten de bir devdi.

"Siz de, küçük hanım," dedi dev.

"Neredeyiz biz?" Sophie, Phillip'in yüreğini burkacak kadar korkmuş tiz bir sesle sordu.

"Çeneni kapalı tut," dedi Beefy. "Yoksa eski stoklarımı o."

Beefy ve diğer adam bu açıklamaya güldüler.

Bu tehdit hem Phillip'i hem de Sophie'yi sessiz tutmaya yetmişti çünkü iki adam gözleri hâlâ bağlı bir şekilde onları önlerinden itiyordu. Sophie'nin ara sıra çıkardığı homurtu ya da gıcırta Phillip'e onun hemen yanında olduğunu söylüyordu.

Beefy'nin çorabıyla tehdit edilmemiş olsalar bile daha fazla soru sormanın bir faydası yoktu. Belli ki adama tek kelime etmemesi için emir verilmişti.

Çakıl taşları üzerinde birkaç dakika yürüdükten sonra Beefy, "Şimdi bu merdivenlerden yukarı çıkın," diye emretti.

Phillip küçük bir merdiveni dikkatle çıktı. Bir kapı açıldı ve bir binanın içine itildi, Sophie hâlâ yanında ara sıra gürültü yapıyordu. Başka bir kapı gıcırdayarak açılmadan önce birkaç dakika daha ahşap koridorlara benzeyen koridorlarda yürüdüler.

"Merdivenlerden inin," diye emretti Beefy.

Bir mahzenin küf kokusu Phillip'in burun deliklerine çarptı. Dikkatli adımlarla merdivenlerden aşağı indi. Sophie'yi fısıltıyla, "Dikkatli ol," diye uyardı. Basamaklar çürüktü. Vücudunun Sophie'nin önünde olduğundan ve ayağı takılırsa düşmesini engelleyeceğinden emin oldu.

"Konuşmak yok!" diye önlerinden Beefy'nin sesi geldi. İkinci adam arkalarında nefes nefese kalmış, bir tür sopayla onları merdivenlerden aşağı itiyordu.

Aşağı indiklerinde Phillip çakmak taşına vurulduğunu duydu ve tam esirlerden biri Phillip'in gözlerindeki bağı çıkarırken bir fener yanmaya başladı.

Işığa karşı gözlerini kırıştıran Phillip hızla etrafına bakınarak geniş odayı inceledi. En yakın duvarda fiçiler ve şarap şişeleri sıralanmıştı. Un ve buğday çuvalları karşı duvar boyunca neredeyse tavana kadar istiflenmişti ve görünüşe göre yine gıda maddeleriyle dolu tahta sandıklar merdivenin yanındaki duvarın arkasında sıralanmıştı. Mekânın uzak ucu tamamen derin gölgeler içindeydi.

Phillip onu esir alanlara bakmak için döndü. Sonunda onlarla birlikte seyahat eden diğer adamın kim olduğunu anlayabilmişti. İkinci adam Phillip'ten daha kısaydı ve Beefy'den çok daha küçüktü ama neredeyse onun kadar şüpheli dişleri vardı. Sophie haklıydı. Her iki adam da iyi bir banyoya ihtiyacı varmış gibi görünüyordu. Malcolm'un ölmesini isteyenlerin bu adamlar olmasına imkân yoktu. Kesinlikle kiralık uşaklardı.

Ufak tefek adam Sophie'nin gözbağını çıkarmakla meşguldü. Göz bağı çözüldüğünde Sophie ona gözlerini kısarak baktı ve gözlerinde öfke parladı.

Beefy daha sonra, "Bağlarınızı çözeceğim leydim," dedi. "Efendimin emriyle. Ama hiçbir şey denemeyin. Daha önce bir bayanı kemerle bağladım ve bunu bir daha yapmayı düşünmüyorum."

Sophie gözlerini Beefy'ye daha da dikti. "Büyüleyici," diye cevap verdi sert bir ses tonuyla.

Beefy hacimli pantolonunun bir yerinden kocaman bir bıçak çıkardı ve Sophie'nin bilek bağlarını, bağlar düşmeden önce birkaç dakika boyunca testereyle kesti. Sophie içini çekti ve kıpkırmızı olan ve kanadığı her halinden belli olan bileklerini ovuşturdu. Phillip bu iki alçağın ona yaptıkları yüzünden hapiste çürüdüğünü görecekti.

Ufak tefek adam elindeki feneri merdivenin dibine bıraktıktan sonra şöyle dedi: "Köşede bir karyola ve yıkanmak için birkaç şey var. Efendinin izniyle."

Bu açıklamanın ardından iki adam koşar adımlarla merdivenden yukarı çıktı. "Burada daha ne kadar kalmamız gerekiyor?" Phillip arkalarından seslendi.

"Efendi gelene kadar," diye tatmin edici olmayan bir cevap verdi Beefy.

"Direk kim-?" Phillip, kiler kapısı çarparak kapanmadan hemen önce odayı daha da karartmaya çalıştı.

Kilitte çevrilen bir anahtarın kusursuz sesi bunu izledi.

Phillip orada durdu ve Sophie'ye göz kırptı. Sophie'nin sadece ayak bilekleri bağlıyken, o hâlâ el ve ayak bileklerinden bağlıydı. Hemen kendini toprak zemine bıraktı ve ayak bileğindeki ipleri koparmaya başladı.

Bir ayağını kurtarması birkaç dakikasını aldı ve ipi tekmeleyerek diğerinden uzaklaştırdı. Tek kelime etmeden ayağa fırladı ve merdivenlere doğru koştu, feneri kaptı ve odayı aramaya başladı.

"Ne arıyorsun?" Phillip sakince ona bakarak sordu.

"Bir bıçak ya da bağlarını kesmek için bir şey," diye cevap verdi, yavaşlamadan ya da aramasını durdurmadan.

"Şu fiçinin yanındaki duvarda asılı bir bıçak olmalı, un çuvallarının orada," dedi, başıyla boşluğu işaret ederek.

Hemen durdu ve kaşlarını çatarak yavaşça dönüp ona baktı. "Nereden biliyorsun?"

"Biliyorum çünkü çocukken her gün burada oynardım. Graystone Malikânesi'nin mahzenindeyiz, Harlowe'ların atalarından kalma malikâne."

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Sophie, Phillip'in bilek bağlarını keserken ona yakın durdu. Geceyi temizliğinden şüphe duyulan bir arabanın içinde yuvarlanarak geçirmiş olmalarına rağmen,

hâlâ güzel kokuyordu. Ve adamın bıçak zoruyla kaçırıldıktan sonra nasıl bu kadar dağınık görünmeyi başardığını *asla* bilemeyecekti ama her ikisini de başarmıştı. Yüzündeki hafif kirli sakal onu sadece biraz çapkın ve tehlikeli derecede yakışıklı göstermeye yarıyordu. Aman Tanrım. Açıkça tehlikedeyken nasıl böyle şeyler düşünebilirdi? Odaklanması gerekiyordu.

"Eğer burası Graystone Malikanesi ise," diye nefes aldı, bu gerçeği kaçırılmalarıyla bağdaştırmaya çalışarak, "o zaman..."

Phillip onun yerine, "Hugh neredeyse kesinlikle bu işin bir parçası," diye bitirdi. "Ve yerimiz konusunda hiç şüphe yok. Eve girdiğimiz anda anlamıştım. Hizmetçinin biberiye ve naneli temizlik yağından oluşan o özel karışımı nerede olsa tanırım. Bayan Jarvis'in özel karışımı."

Sophie başını salladı. Hugh'nun olup bitenlerin bir parçası olması pek de şaşırtıcı değildi ama kiminle çalışıyordu? Salonda Valentina'yla birlikte olduğunu duyduğu adam kimdi? Şu anda bunun bir önemi yoktu. Şu anda önemli olan tek şey buradan çıkmanın bir yolunu bulmaktı. Kiler bir araba kadar yakın değildi ama tavan alçaktı ve alan

onu tedirgin ediyordu. İçişleri Bakanlığı'ndan adamlar onları takip etmiş olsa bile, kurtarılacaklarının garantisi yoktu.

Phillip'in bilekleri çözülür çözülmez, Sophie odayı aramaya devam ederken kendi ayak bileğindeki ipleri çözmesi için onu bıraktı.

"Şimdi ne arıyorsun?" Phillip arkasından seslendi. "Başka bir çıkış yolu," diye cevap verdi aramaya ara vermeden.

"Korkarım girdiğimiz kapı tek çıkış yolu ve kilitli olduğunda oldukça sağlam, inanın bana. Malcolm beni bu konuda uzman olmamı sağlayacak kadar çok kilitledi."

Sophie geri dönüp odanın ortasında, elinde hâlâ fenerle Phillip'in yanında durdu. Derin bir nefes verdi. "Lanet olsun!"

Phillip'in kaşları havaya kalktı. "Küfür mü ediyorsunuz leydim? Durum bu kadar vahim mi?"

Ona döndü, yüzünde kuşkulu bir ifade vardı. "Öyle değil mi? Buradan çıkmanın bir yolunu bulmalıyız. Hadi başlayalım."

Phillip yavaşça bir daire çizerek, "Faydası yok," diye cevap verdi. "Bu odanın kalın taş duvarları var ve penceresi yok. Kapı masif ahşap ve hatırladığım kadarıyla kilidi de kocaman."

Sophie neredeyse ayağını yere vuracaktı. "Peki. Ne öneriyorsun o zaman?" Phillip omuz silkti. "'Efendi' gelene kadar burada kalmamızı öneriyorum."

"Ama Efendi'nin Hugh olduğu sonucuna çoktan vardık," dedi kızgın bir ifadeyle. "Bizi Graystone Malikânesi'ne başka kim getirebilir ki?"

Phillip omuz silkti. "Hugh'un da bunun bir parçası olduğuna eminim ve burada her ne olaksa benim ölümümle sonuçlanacak."

Sophie ona ihtiyatla baktı. "Az önce bunu söylemek için fazla neşeli görünüyorsun." Başını salladı, kaşları çatılmıştı. "Eğer seni öldüreceklerini düşünüyorsan, neden bir çıkış yolu bulmama yardım etmiyorsun?"

Phillip yine omuz silkti. "Çünkü başka kimlerin bu işin bir parçası olduğunu bilmek istiyorum. Üvey annenle kimin konuştuğunu duyduğunu bilmek istiyorum."

"O zaman anlaşıyoruz, çünkü ben burada kalıp öğrenmemeyi tercih ederim ve bence sen kalmak istediğin için delisin."

Phillip ona sırtıttı. "Kardeşimi kimin öldürdüğünü bilmek istiyorum ve burada yeterince uzun süre kalırsam bunu öğreneceğime dair bir his var içimde."

Sophie yavaşça bırakmadan önce yanaklarına hava üfledi. Adam belli ki çıldırmıştı. Belki de kafasına aldığı darbe düşündüğünden daha kötüydü. "Planın bu mu? Burada kalıp öldürülmek mi?"

"Beni öldürmelerine izin vereceğimi hiç söylemedim," diye kıkırdayarak cevap verdi.

"İyi. Sen otur ve kaderine karar vermelerini bekle. Ben şu kapıyı açmaya çalışacağım." Feneri havaya kaldırdı ve kararlılıkla merdivenlerden yukarı tırmandı.

YAKLAŞIK BİR SAAT SONRA Sophie lanet kapıyı açma girişiminden vazgeçmişti. Ona kalırsa kapı kayadan yapılmıştı. Vücudunu kapıya çarpmak, tekmelemek ve küfretmek de dahil olmak üzere aklına gelen her şeyi denemişti. Hiçbir şey kıpırdamasını sağlamıyor gibiydi ve sadece buruşuk eteklerinde bir delik açmayı başarmıştı.

Yeterince gürültü çıkarmıştı ki onları kaçırان iki adamdan küçük olanı geri geldi. Onu, kendisini tuvalete götürmesi için ikna etti. Ama daha sonra, adam ona mahzenin kapısına kadar eşlik etmiş ve onu içeri sokmuş.

Cesareti kırılmış bir halde merdivenlerden inerken, Phillip'in mevcut tek mobilya olan şarap duvarının yanındaki küçük karyolada oturduğunu gördü. Bağlarını çözmek için kullandıkları bıçağı bilemek için bir taş kullanıyordu. Taşı nereden bulduğunu Tanrı bilirdi. Sophie tozlu odanın ortasına doğru ilerledi ve Phillip'in yanına oturdu. Poposu şilteye değdiği anda içini ezici bir yorgunluk hissi kapladı ve uzun, yüksek sesli bir iç çekti. Phillip bıçağı ve taşı yere bıraktı ve bir kolunu ona doladı, usulca çekerek onu kendi yanına yasladı. Kadın

ona doğru eğildi. Kaslı kollarının onu sardığını hissettiğinde, içini bir güven duygusu kapladı. Gözlerini kapadı ve sevdiği tek adamın kucağında uykuya daldı.

SOPHIE kendini yavaşça karyoladan kaldırdı ve gerindi. Aman Tanrım. Uykuya dalmıştı. İnce, topaklı yatak alışkın olduğu türden bir konaklama yeri değildi ve rahatsız otobüs yolculuğundan ve içinde bulunduğu sıkıntıdan sonra uyuyabilmiş olması onu şaşırtmıştı. Ama kendini dinlenmiş hissettiğini de inkâr edemezdi. Ne kadar zamandır uyuyordu? Odanın karanlığı saatin kaç olduğuna dair hiçbir ipucu vermiyordu. Öğleden sonra olabilir. Akşam da olabilir.

Gözlerini kırpıştırarak geniş alana baktı. Fener hâlâ yatağın başucunda yanıyor, odaya donuk bir parlaklık yayıyordu. Phillip neredeydi? Kaşlarını çattı. Hiçbir yerde görünmüyordu ve bıçakla taş da gitmiş gibi görünüyordu. İçini bir korku kapladı. O uyurken onu almaya mı gelmişlerdi? Phillip çoktan zarar görmüş müydü? Hugh, Malcolm'u öldürdüğü gibi onu da mı öldürmüştü? İlkinin hemen ardından bir başka korkunç düşünce geldi. Kendisi de tehlikede olabilir. Phillip'i öldürmeye niyetlendilerse ya da çoktan öldürdülerse, o bir tanık olacaktı. Sadece yanlış zamanda yanlış yerde bulunmuş ve Phillip'le birlikte kazara kaçırılmıştı. Öyle değil mi? Hugh ondan ne isteyebilirdi ki?

Yukarıdan bir adamın sesi döşeme tahtalarının arasından süzüldü. Dondu kaldı ve nefesini tutarak adamın sözlerini duymak için dikkatle dinledi.

"Sen bir embesilsin. Tüm bunları kendim halletmeliydim."

Sophie nefesini tuttu ve sesi bastırmak için hemen elini ağzına götürdü. Bu sesi tanıdı. Babasının salonunda Valentina'yla konuşan sesin aynısıydı. Sophie hâlâ kim olduğunu bilmiyordu.

aitti. Lord Vining miydi? Belki de. Yine de emin olamıyordu.

"Sophia'yı da alacaklarını nereden bilebilirdim?" dedi Hugh'un hırıltılı sesi. *Bu* sesi her yerde tanıyabilirdi.

"Bunu açıkça belirtmeliydin!" diye seslendi ilk adam.

Tam o sırada Phillip odanın arka tarafındaki karanlıktan çıktı. Sophie'nin gözleri fal taşı gibi açıldı. Onu daha önce görmemişti. Gölgelemin arasında saklanmıştı. Belki o da uyuyordu? Konuşmak üzereymiş gibi ağzını açtı ama Sophie parmağını ağzının önünde tutarak sessizliğini işaret etti. Sonra tavanı işaret etti.

Phillip hızla ilerledi ve ikisi birlikte durup dinlemeye başladılar.

"Onlara Phillip'i almalarını söyledim," diye devam etti Hugh'un sesi, hâlâ huysuzdu. "Sophia'dan hiç bahsetmedim. Onun orada olacağını nereden bilebilirdim ki?"

Phillip kaşlarını kaldırdı. Yüzündeki ifadeden kuzeninin sinir bozucu ses tonunu onun da fark ettiği anlaşılıyordu.

"Orada olacağını biliyordun çünkü *sana söyledim*," dedi diğer adamın sesi. "Roberts'ın bize gösterdiği notu okudun. Ondan kendisiyle parkta buluşmasını istemiş."

Sophie bir kez daha soluk soluğa kaldı ve hemen Phillip'e, "Roberts, Valentina'nın berbat uşağı," diye fısıldadı. Sophie gözlerini kıpmıştı. Eğer bunu atlatabilirse, ihaneti yüzünden o iğrenç adamın kışına tekmeyle basmanın bir yolunu bulacaktı.

"Olan oldu," diye yanıtladı Hugh. "Asıl soru, şimdi ne yapacağımız?"

"Başka seçeneğimiz yok, seni aptal," dedi ilk ses. "İkisini de öldürmeliyiz."

YIRMI İKİNCİ BÖLÜM

Phillip nefesini dışarı verdi. Hugh üst kattaydı ama *kiminle* konuşuyordu? Phillip ikinci adamın sesini çıkaramadı. Ona da belli belirsiz tanıdık geliyordu. Sophie'nin üvey annesinin konuştuğunu duyduğu meçhul adam olabilir miydi? Lord Vining miydi? Vining'le Cranberry'lerin balosunda sadece birkaç dakika konuşmuştu. Ve sesi, Sophie'ye endişeli ve zayıf, bu sese hiç benzemiyor.

Her şeyin canı cehenneme. Birkaç dakika önce ses 'öldür' dediğinde Sophie'nin yüzünde beliren dehşet ifadesi, Phillip'in planının mantığından şüphe etmesine neden olmuştu. Onu bu kadar korkmuş görmekten nefret ediyordu. Belki de önce Sophie'yi güvenli bir yere götürmeliydi. Ama o zaman onu kaçıranlar gittiğini fark edebilir ve yardım almak için kaçtığını düşünebilirlerdi.

Bu arada Sophie'nin beti benzi atmış ve karyolaya çökmüştü. Transa geçmiş gibi duvara bakarak oturdu. "Bunu duydun mu?" diye nefes aldı ve bir eliyle üst katı işaret etti.

Phillip başını salladı. "İlk ses Hugh'a ait. Diğeri kimin?"

Transından irkilerek çıktı ve kendini salladı. Yüzündeki korkunun yerini hızla hayal kırıklığı aldı. "Bilmiyorum. Hâlâ bir yere oturtamıyorum."

Phillip onun yanına oturmak için kendini karyolaya indirdi. Onun elini sıktı. "O sesi ben de tam olarak çıkaramıyorum. Yine de daha önce duyduğuma eminim."

Hugh'nun hırıltılı sesi döşeme tahtalarının arasından tekrar duyuldu. "Oraya gidip ikisini de hemen şimdi vurmayı mı planlıyorsun?" Bu kez sesinde bariz bir korku vardı.

Sophie kaçmak ya da saklanmak istercesine ayağa fırladı. Phillip'in eli onu sakinleştirmek için kolunu kavradı. "Bekle," diye fısıldadı.

Adamların konuşmasının geri kalanını dinlemek için tedirgin bir şekilde kendini karyolaya geri bıraktı.

"Hayır," diye cevap verdi ilk adam. "Yarı yolda bırakamayız. Bir plan yapmalıyız. Bu iş çok karmaşık bir hal aldı. Çoktan bir not gönderdim. Çakal sabah gelecek. Yarın yeterince yakın olacak."

"Yarın," diye nefes aldı Sophie, iki adam gittikten sonra, ayak sesleri yukarıdaki döşeme tahtalarında yankılanıyordu. "Yarın bizi öldürecekler."

Phillip onun elini sıkarak, "Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim," diye söz verdi. Onun gözlerinin içine baktı, kendisini güvende tutacağına inanmasını istiyordu. "Sana söz veriyorum."

Sophie başıyla onayladı. "Bu mahzene hapsolmaktan nefret ediyorum."

Phillip onun bakışlarıyla karşılaştı, yüzü ciddiye. "Özür dilerim Sophie. Gözlerini kapat. Buradan başka bir yerdeymişsin gibi davran."

Onun için gülümsemeyi başardı ve hemen yaptı. "Pekâlâ. Güzel bir gölün ortasında bir kayığın içindeyim. Şimdi ne yapacağız?"

Phillip ayağa kalktı ve ondan uzaklaştı. "O ikinci ses, üvey annenle konuşurken duyduğun sesle aynı mıydı?"

Başını kuvvetlice salladı, gözleri hâlâ kapalıydı. "Evet, bundan eminim."

Phillip yumruklarını kalçalarına yerleştirdi. "Ben de bundan şüphelenmiştim. Hugh ve Londra'daki arkadaşları hakkında bildiğin her şeyi bana anlatmalısın."

Sophie derin bir nefes alarak, "Pekâlâ," diye cevap verdi, "ama şu kadarını söyleyeyim, Çakal diye birini hiç duymadım."

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

E oğu öğleden sonra, Sophie uyurken, Phillip un çuvallarını mahzenin gölgeli kısmındaki gizli kapının önüne taşımış ve çocukken saklanmak için en sevdiği yer olan küçük merdivenden yukarı tırmanmıştı. Alan şimdi küçücük görünüyordu. Zorlukla geçebilmişti. Nefes almak için tüm kararlılığı gerekmişti-Üç. *İki. Bir.*- tırmanırken kapalı geçitten.

Tepeye ulaştığında, mutfaktaki boş depolardan birinin döşeme tahtalarına yerleştirilmiş kapağını itmiş ve Bayan Jarvis'in ofisine gelene kadar hizmetkârların koridorunda gizlice ilerlemişti. Heybetli hanımefendinin içeride bir masası vardı ve uşakla birlikte evi buradan yönetiyordu.

Phillip odaya girdi ve Bayan Jarvis'i susturmak için parmağını dudaklarına götürdü. Bakışlarını eski dostunun üzerinde gezdirdi. Hizmetçinin saçları hatırladığından daha beyazdı ve belki de ağzının yanında birkaç çizgi daha vardı. Başını kaldırıp onu gördüğü anda tanıdık koyu renk gözleri yaşlarla dolmuştu. "Doğru mu?" diye fısıldamıştı. "Söylentiler doğru. Yaşıyorsun ve geri döndün."

Phillip başıyla onayladı ve masanın etrafından dolanıp hizmetçiyi kucakladı. Ufak tefek kadın tıpkı evi saran biberiye ve nane gibi kokuyordu. Tanıdık ve harika.

"Şimdi her şeyi açıklayamam," demişti ona sessizce. "Ama burada seninle olduğumu kimsenin bilmemesi gerektiğini söylemem yeterli. En sağduyulu uşağı bulup ona bir not vermeni istiyorum." Phillip masasının önüne doğru yürüdü, bir tüy kalem ve parşömen çıkardı, eğilip birkaç satır karaladıktan sonra imzaladı ve yine masanın üzerinde duran bir parça balmumuyla mühürledi. Notu hizmetçiye uzattı. "Bu doğrudan Londra'ya gitmeli ve derhal Bellingham Markisi'nin eline geçmeli. Hayatım buna bağlı. Anladınız mı Bayan Jarvis?"

Yaşlı kadın sesli bir şekilde yutkundu ama başını salladı. "Evet, şey... Majesteleri."

Unvanından söz edilince Phillip'in boğazında bir yumru oluştu ve kadınla duygu dolu bir bakış alışverişinde bulundu. İkisi de Malcolm'u düşünüyordu. O da bunu biliyordu. "Teşekkür ederim, Bayan Jarvis."

Bayan Jarvis başını iki yana salladı. "Lütfen bana Harlowe adıyla alay eden o hödükten kurtulacağınızı söyleyin. Bana dönüşünle ilgili söylentilerin doğru olmadığını söyledi. Unvanını almaya çalışanın bir sahtekâr olduğunu söyledi."

"Merak etmeyin." Phillip ona sıırttı. "İlk fırsatta *hepimizi* o hödükten kurtarmaya niyetliyim, Bayan Jarvis."

"Güzel," dedi kahya homurdanarak, ellerini sıkıca kalçalarına koyarak.

"Bir soru daha," diye yanıtladı Phillip. "Burada Hugh'un yanındaki adam kim?"

Akşam yemeği misafiri."

Hizmetçi başını salladı. "Onu hayatımda daha önce hiç görmedim. Ve o kuzeniniz onu bana tanıtmaz nezaketini bile göstermedi. Bunca zamandır ona 'lordum' diyordum."

Phillip nefesinin altından küfretti. "Pekâlâ. Teşekkür ederim, Bayan Jarvis."

Unutma, beni gördüğünü *kimseye* söyleme."

"Buna güvenebilirsiniz, Majesteleri," diye göz kırparak cevap verdi kadın, adamın verdiği notu havaya kaldırarak. "Bunu hemen çıkaracağım."

Phillip küçük mutfak deposuna döndü ve döşeme tahtalarındaki kapıdan tırmanarak dar geçitten geri dönerken kendini nefeslerine konsantre olmaya zorladı.

Mahzene geri dönmemeyi düşünmüştü. Buna gerek yoktu. Sophie'yi yanına çağırabilirdi, gerekirse dar geçitten geçebileceğini biliyordu. Gözlerini kapatabilirdi. Ona yardım ederdi. Doğrudan ahırlara gidebilir, bir binek alıp gidebilirlerdi. Ama ertesi gün yaşanacak olanlar, Malcolm'un ölümüyle ilgili aradığı cevapları nihayet ona verecekti. Ve Phillip çok erken ayrılırsa, Hugh'nun yandaşlarının kimliğini asla öğrenemeyebilirdi. Phillip, Malcolm'un ölümüne karışan herhangi birinin serbest kalmasına izin vermeyi reddetti. Hayır. Phillip kalacak ve bu küçük oyunu oynayacaktı. Hugh'dan korkmuyordu ve asla korkmayacaktı. Üst kattaki diğer adamın kimliğini öğrenmesi gerektiğinden bahsetmiyorum bile. *Ve* gizemli Çakal'ın.

Phillip ve Sophie, Hugh ile misafiri arasındaki tedirgin edici konuşmayı duyduktan İKİ SAAT sonra, Phillip kilerde bulduğu peynir, kurutulmuş et ve ekmek gibi malzemelerle kendisi ve Sophie için derme çatma bir akşam yemeği hazırlamıştı. En iyi şaraplardan bir şişe bile açmış, karyolada yan yana oturarak içmişlerdi. Sophie pelerinini çıkarıp karyolanın üzerine örtmüştü.

İlk başta sessizce yediler, neredeyse bütün gün bir şey yemediklerini fark ettikten sonra açlıktan ölüyorlardı. Ama ikisi de karınlarını doyurduktan ve şarap şişesinin neredeyse dörtte üçünü tükettikten sonra Sophie bir yudum daha aldı ve, "Bütün öğleden sonra korku doluydum. Şarabın her şeyi tehlikeden çok saçma göstermesi ne tuhaf."

"Sana zarar gelmesine izin vermeyeceğim, Sophie. Ciddiyim."

Sophie şarap şişesinden bir yudum daha aldı. "Ah, evet. Neden zarar görmekten endişe edeyim ki? Yukarıda sadece sabah bizi öldürmeyi planlayan tabancalı iki adam var." Sesinden ironi damlıyordu.

Phillip şişeyi ondan aldı ve ona geri vermeden önce uzun bir yudum aldı. Kararını çoktan vermişti. Eğer zamanları tükenirse, ona geçitten bahsedecekti. Kendisi kaderiyle tanışırken onu güvenli bir yere gönderecekti. Hugh'nun, onca insan arasından, kendisine zarar vermesine izin vermek niyetinde *değildi*. Ama Sophie'yi güvende tutmak için hazırlıklı olmalıydı.

Şimdilik, onun dikkatini kaderleriyle ilgili endişelerden uzaklaştırmakla yetinecekti. Phillip dizini onunkine çarptı. "Bana bir şey söyle."

Sophie gözlerini kırptırdı. Dudaklarında bir gülümseme belirdi. Şişeden bir yudum daha aldı. "Ne demek istiyorsun? Ne bilmek istiyorsun?"

Phillip şişeyi onun parmaklarından çekip aldı ve bir yudum daha içti. "Bana kaçırdığım her şeyi anlat. Hayatının son yılını."

Sophie yutkundu ve birkaç dakika boyunca odanın uzak tarafındaki karanlığa baktı. "Anlatacak pek bir şey yok, gerçekten."

"Hadi ama, bu doğru olamaz," diye dürtükledi Phillip. "Sen yapmış olmalısın

Son aylarda *bir şeyler* oldu."

Sophie'nin bakışları yere düştü. Tekrar başını kaldırdığında gözleri yaşlarla dolmuştu.

"Sophie-" diye başladı. *Lanet* olsun. Onu üzmemişti. Sadece konuyu değiştirmek istemişti.

Başını iki yana salladı. "Bir keresinde bana kırıldığını söylemiştin," diye başladı usulca.

Phillip ciddiyetle başını salladı ve şarap şişesini ayaklarının arasındaki yere koydu. Cebinden mendilini çıkardı ve ona uzattı.

Sophie mendili kabul ederken, "Ben de yıkılmıştım," diye nefes aldı. "Öldüğünü duyduğum günün benim için nasıl bir şey olduğunu bilemezsin. O gün ben de öldüm." Sesi titredi. "İçimde öldüm."

Saçlarını okşamak için uzandığında Phillip'in boğazına bir yumru oturdu. "Sophie, ben..."

Titreyen dudağını ısırdı, gözlerinde uzaklara dalan bir bakış vardı. "Bedenim hala etrafta dolaşıyor olabilir, kalbim hala kan pompalıyor olabilir. Ama ben gitmiştim."

"Özür dilerim," diye nefes aldı. "Çok üzgünüm." Eli sırtını okşamak için aşağı indi.

Sophie titrek bir nefes daha aldı. "Senin öldüğüne inandıktan sonraki ilk haftalar, aylar Phillip, bulanıktı. Kendimi tamamen boş hissediyordum. Dışarı çıkmadım, konuşmadım, yemek yiyemedim. Mutlu bir hayattan umudumu kesmiştim."

Phillip boğazındaki yumruyu yutmak için kendini zorladı. "Sen her zaman çok pozitifin Sophie. Umudunu yitirdiğini hayal bile edemiyorum."

Dudaklarından bir gülümseme hayaleti geçti. Onun bakışlarıyla karşılaştı. "Sana neden her zaman bu kadar pozitif olduğumu söylemiş miydin?"

Başını iki yana salladı. "Tek bildiğim, seninle tanıştığım anda sanki güneş üzerime doğmuş gibi hissettiğim."

Şarap şişesini kaldırıp bir yudum almadan önce dudaklarında bir gülümseme daha belirdi. "Annemin ben küçük bir kızken öldüğünü biliyorsun."

Phillip başını salladı.

"Aylardır hastaydı," diye devam etti Sophie. "Zamanı geldiğinde, veda etmek için yatağının yanına gittim. Hıçkıra hıçkıra ağlıyordum. Onunla gitmek istediğimi söyledim. Burada onsuz olmak istemediğimi söyledim." Sophie'nin yüzünden yaşlar süzüldü. Mendiliyle gözyaşlarını sildi.

Phillip'in gözleri buğulandı. Tekrar yutkundu.

"Annem ne cevap verdi biliyor musun?" Sophie ona sordu, sesi sadece bir fısıltı gibiydi.

"Hayır," diye tıkanmış boğazını geçmeyi başardı.

"Bana, başlarına ne gelirse gelsin, herkesin hayatında her gün iki seçeneği olduğunu söyledi." Derin bir nefes aldı. "Birincisi

seçim üzgün olmak, şikayet etmek ve kötü bir şeyin neden olduğunu merak etmektir." Bir nefes daha. "İkincisi mutlu olmak, herkesin ve her şeyin içindeki iyiliği görmek, ne olursa olsun hayatın yaşamaya değer olduğuna karar vermek."

Phillip yutkundu ve tekrar başını salladı.

Sophie mendiliyle yanaklarındaki gözyaşlarını sildi. "Annem bana üzgün ve şikâyetçi bir insan olmamamı söyledi. Her sabah uyandığımda mutlu olmayı *seçmemi* söyledi, çünkü başıma gelenler her iki şekilde de gelecek ve onları umutla kucaklamak ya da umutsuzlukla lanetlemek bana bağlı."

"Sen umudu seçtin," diye mırıldandı Phillip.

Sophie başını salladı ve şişeyi tekrar yere koydu. "Her gün onu seçtim. İstedığımı elde edemediğimde, dizimin derisi yüzüldüğünde ya da kendimi yapayalnız hissettiğimde bile. Babam Valentina'yla evlendiğinde ve o bana iğrenç davrandığında bile. Mutlu olmayı seçtim çünkü annem benim için bunu istiyordu."

Phillip uzandı ve onun elini sıktı. Kalbi bir mengenenin içindeydi. Bu sözleri duymak çok canını yakmıştı ama bunları yaşamamanın çok daha fazla canını yaktığından hiç şüphesi yoktu.

Kahverengi gözleri yaşlarla parlamaya devam ediyordu. "Ama Phillip, senin öldüğünü düşündükten sonra aylarca mutlu olmayı seçmedim." Başını iki yana salladı. "Benim için başka seçenek kalmamıştı. Mutluluğun nasıl bir his olduğunu bile hatırlayamıyordum."

Phillip nefesini tutarak onu kollarının arasına aldı ve şiddetle sarıldı, kulağına fısıldadı: "Sophie, özür dilerim. Sana bunu yaptığım için özür dilerim. Sana o acıyı bir kez daha yaşattığım için özür dilerim. Yaşadığım sürece kendimi asla affetmeyeceğim."

Birbirlerinden ayrıldıklarında Sophie, anılarla boğuşuyormuş gibi gözlerini kapatarak devam etti. "Bilmeni isterim ki... Valentina, Hugh ile nişanlandığımı duyurduğunda, bırakın kiminle evleneceğimi, evlenip evlenmeyeceğim bile umurunda değildi. Her şey bulanıktı. Tek istediğim, nişanlanmam için beni rahatsız etmeyi bırakmasıydı."

Sophie omuzlarını dikleştirdi ve çenesini kaldırdı. "Senden sonraki her şey sisten ibaretti Phillip. Hepsi bir hilikti." Başını hafifçe çevirip onun bakışlarıyla buluştu, ağlamaktan gözleri hafifçe kızarmıştı.

Phillip öne doğru eğildi ve alnını onunkine bastırdı. "Bunu telafi etmek için yapabileceğim hiçbir şey olmadığını biliyorum ama-"

Sophie çenesini ne eğip dudaklarını onun dudaklarına bastırınca Phillip'in sözleri sustu. Bunu yapar yapmaz Phillip onu kollarının arasına aldı ve ağzını onunkinin üzerinde gezdirdi. Tadı şarap gibiydi. Onun kollarında cennet gibi hissediyordu. Onu çok özlemişti. Onu yıllarca sevmişti. Ve ona yaşattığı acı için çok üzgündü.

"Sophie," diye fısıldadı, ağzını onunkinden çekip şakağını, yanağını, çenesini öptü. "Sophie." Saçlarının kokusunu içine çekti ve başparmaklarıyla ıslak yanaklarını silerek onu tekrar öptü. "Lütfen ağlama. Seni bir daha asla ağlatmayacağım."

Buna karşılık Sophie kollarını onun boynuna doladı ve onu şiddetle öptü.

Birkaç dakika sonra ağzını onunkinden çekti ve alnını tekrar onunkine dayadı, pşmelerinden dolayı nefesi hâlâ ağırdı. "Beni hâlâ seviyor musun Sophie?"

Dudaklarında bir gülümseme belirdi ve elindeki mendille burnunu sildi. "Tabii ki biliyorum, seni aptal."

"Ben de seni seviyorum," diye nefes aldı. "Hiç durmadım." Uzandı ve elinin tersiyle onun yanağını okşadı.

Alnını onunkinden çekti ve dik oturdu, nefesini dışarı verdi ve mendili kucağına katladı. Artık ağlamıyordu. Güçlü ve net bir sesle, "Gerçeği bilmeyi hak ediyorum," dedi. "Devon'da ne oldu Phillip? Neden artık iyi bir koca olamayacağını düşünüyorsun?"

Phillip yavaşça başını salladı. Zamanı gelmişti. "Sana söylediklerim kısmen doğruydu. Fiziksel olarak çok kötü yaralandım ve-" Nefesi boğazında düğümlendi. şimdi

O an gelmişti ama kelimeleri dudaklarından dökmeye zorlayamıyordu.

"Ve ne?" Onun yüzünü inceledi. "Bana anlatmalısın Phillip. Ne oldu sana böyle? Aşkına layık olmadığını düşünmene neden olacak kadar kötü olan neydi?"

Phillip başını öne eğdi. Sonra onun elini tuttu ve parmaklarını onunkilerle birleştirdi. "Hastalığım... sadece fiziksel değildi." Derin bir nefes aldı. "*Zihnimde* de bir sorun vardı." Onun tepkisini görmek için başını tekrar kaldırdı.

Kaşları çatılmıştı. "Aklın mı? Ne demek istiyorsun?"

Phillip derin bir nefes daha aldı. Ciğerleri acıyordu. Kalbi acıyordu. İşte bu kadar. Sophie'ye tüm gerçeği anlatmanın zamanı gelmişti. O haklıydı. Bunu hak etmişti. Bunu her zaman hak etmişti. "Konuşamıyordum. Sürekli kanlı rüyalar ve savaş alanları görüyordum. Hâlâ da görüyorum Sophie. Onlardan kaçamıyorum."

Sophie elini kaldırıp adamın yanağına koyarken yüz hatlarında acı belirdi. "Ah, Phillip," diye nefes aldı. "Özür dilerim."

Başını sallayarak bakışlarını tavana doğru kaldırdı. "Topluma bu şekilde geri döneemedim ve iyileşebileceğimden de emin değildim. Uzak durdum. Herkesin öldüğümü düşünmesine izin verdim."

Sophie'nin güzel yüzünde daha fazla acı parladı. "Bana söylemek istemediğin şey bu muydu?"

Başını salladı. "Delirdiğimi düşünmenden korkuyordum. Konuşamayan bir adamla kim evlenmek ister ki? Ben... Ben artık üç yıl önce tanıştığınız adam değildim. Asla da olmayacağım. Savaş beni değiştirdi. Tekrar olup olmayacağını bilemeyiz."

Elini yanağından çekti, kollarını tekrar boynuna doladı ve ona sıkıca sarıldı. "Yine de seninle evlenmek isterdim Phillip. Sana söz veriyorum."

Gözleri akmayan yaşlarla doldu ama yine de ona sarıldı ve "Konuşamamak normal değil. Bu... utanç vericiydi. Eğer daha güçlü olsaydım, ben-"

Sophie ondan uzaklaştı ama iki elini de tutup sıktı. Onun gözlerinin içine baktı. "Phillip, akla gelebilecek en kötü şeyleri gördün. Neredeyse *ölüyordun*. Sen deli değilsin... sen insansın. Sadece zamana ihtiyacın vardı. Hâlâ zamana ihtiyacın var."

Phillip'in gözlerinin arkası daha fazla yaşla doldu. Acı ve pişmanlık göğsünü parçaladı. Sophie'nin, sevgili Sophie'sinin, her türlü eksikliğini kabul edeceğini bilmeliydi. Onu daha önce hiç hayal kırıklığına uğratmamıştı. Bu da ondan şüphe etmesini daha da kötü hale getiriyordu. "Kendimi asla affedemeyeceğim," diye nefes aldı. "Pek çok şey için..."

Onun yüzünü aradı. "Ne? Başka ne gibi şeyler?"

Derin bir nefes daha aldı. Bir sonraki sözleri hayatında söylediği en zor sözler olacaktı. Bunları daha önce hiç yüksek sesle söylememişti. Ne Clayton'a, ne Bell'e, hatta ne de Thea'ya. Phillip başını eğdi ve çenesini sıktı. Sesi çiğdi. "Eğer başıma gelenlerle yüzleşecek gücüm olsaydı... eğer kırılmasaydım... Malcolm hâlâ hayatta olurdu."

"Ne?" Sophie onun yüzüne bakmaya devam etti, yüz hatlarının her yerinde şaşkınlık vardı. "Ne demek istiyorsun Phillip? Buna gerçekten inanıyor olamazsın."

Phillip acı dolu bir nefes daha aldı. Sertçe yutkundu. "Hugh belli ki Malcolm'u unvanı almak için öldürdü çünkü benim çoktan öldüğüme inanıyordu. Ben de ortaya çıkamayacak kadar zayıf olduğum için buna inanmasına izin verdim."

"Ne? Hayır!" Sophie başını şiddetle sallayarak cevap verdi, bukleleri zıplıyordu. Yüzünde korku ve inkâr bir aradaydı. Sophie onun iki elini de tekrar sıktı. "Phillip, kendini suçlayamazsın. Yaşadığın vahşetten sonra iyileşmek için kendine zaman ayırmaya hakkın vardı. Bir başkasının yaptıklarından sorumlu değilsin. Bunu nasıl düşünebilirsin?"

Phillip gözlerini kapadı ve Sophie'nin ellerini kendi elleriyle daha sıkı kavradı. İcini alışılmadık bir rahatlama duygusu kapladı. Sophie'nin söyledikleri anlamlıydı. Sonsuzluk gibi gelen bir zamandan beri ilk kez bir nebze huzur hissetti. Daha önce hiç böyle düşünmemiştir. Suçluluk duygusuyla çok fazla meşgul olmuştu. "Teşekkür ederim Sophie. Sanırım uzun zamandır bunu duymaya ihtiyacım vardı." Onu bir kez daha kucakladı ve kulağına fısıldadı: "Dünyayı farklı görmeme yardım ettiğin için teşekkür ederim. Bu konuda her zaman iyi oldun."

"Bir şey değil." Sophie uzaklaşmadan önce bir kez daha öpüştüler ve "Şimdi, sence Lord Vining Çakal olacak mı?" diye sordu.

"Dikkatimi dağıtmaya mı çalışıyorsunuz hanımefendi?" diye sordu gülerek. "Evet," diye cevap verdi gülümseyerek.

"Vining'in Çakal mı yoksa üst kattaki adam mı olduğunu bilmiyorum." Phillip çenesini ovuşturdu. "Sanırım sabah öğreneceğiz."

"Sabahtan bahsetmişken," diye devam etti Sophie, "öldürülmek üzere olan biri için son derece emin ve sakın görünüyorsun."

Phillip'in yüzünde yarı gülümseyen, yarı suçlu bir ifade belirdi. "Sana henüz söylemediğim bir şey var."

Sophie kaşlarını kaldırdı. "Neymiş o?"

"Bu mahzenden çıkmanın gizli bir yolunu biliyorum."

YIRMI DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Sophie ayağa fırladı, neredeyse tökezleyerek karyoladan düşüyordu. "Buradan çıkmanın bir yolunu biliyor musun?" diye neredeyse bağırıyordu. "Neden bana söylemedin?"

Phillip yüzünü buruşturdu ve dudağını ısırды. "İki sebep var. Birincisi, çıkış yolu *çok* dar alan."

Sophie'nin bu haber karşısında kaşlarını çatmasını izledi.

"Ve ikincisi," diye devam etti, "umutlarınızı yeşertmeden önce hala başarabileceğimden, mühürlenmediğinden emin olmak istedim."

"Ee?" diye sordu. "Kontrol ettin mi? Hâlâ açık mı?"

"Evet," diye cevap verdi Phillip başını sallayarak. "Ve sana her zaman söylemeye niyetliydim. Özellikle de işler ters giderse."

"Artık bunun için endişelenmemize gerek kalmayacak, değil mi?" Sophie ayağa fırladı. "Hadi gidelim. Bu küçük alandan geçmek için ne gerekiyorsa yapacağım." Bir daire çizerek döndü, kapıyı bulup kaçmak için sabırsızlandığı her halinden belliydi. "Nerede o?"

Phillip basitçe, "Henüz ayrılamayız," dedi.

Sophie dönüp ona baktı. "Ne oldu? Neden? Onları duymadın mı Phillip? Bizi *öldürecekler*."

"Bizi öldürmek *istiyorlar*," diye yanıtladı Phillip. "Bu gerçekten bunu başarmaktan çok farklı bir şey."

Sophie kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve ona sert bir bakış attı. "Anlamıyorum. Neden kalalım ki?"

Phillip ayağa kalktı. "Çünkü Hugh ile oyun oynamaktan bıktım. Şehre döndüğümde Malcolm'un hatırası için savaşıcak kadar güçlü olacağıma söz verdim ve öyleyim. Şimdi kaçıp saklanacak değilim. Kardeşime ne olduğunu ilk ve son kez öğrenmek istiyorum ve bu işe karışan herkesin kimliğini bilmek istiyorum."

Sophie nefesini tuttu ve Phillip'in durduğu yere doğru yürüdü. Elini onun omzuna koydu. "Bunu anlayabiliyorum ama önce gidip polis memurunu getiremez miyiz? Hugh'yu ve ona yardım edenleri tutuklayıp sorgulayabilir."

Phillip sıırttı. "Polis memurundan bile daha iyi biri yolda. Sen uyurken yukarı çıktım ve Bell'e haber gönderdim. Şafak sökmeden burada olur."

Sophie ona ihtiyatla baktı. "İçişleri Bakanlığı'nın bizi buraya kadar takip ettiğini söylediğini sanıyordum. Bizi kurtaracaklarsa, şimdiye kadar kurtarmışlardır diye düşünmüştüm."

Phillip yüzünü buruşturdu ve ensesini ovuşturdu. "Sana hiç söylemediğim bir şey daha var."

Yumruklarını kalçalarına koydu ve ona ters ters baktı. "Ne?"

"Seninle parkta buluştuğumuz gece beni takip eden İçişleri Bakanlığı'nın adamlarından kaçtım. Hiç gelmediler. Şimdiye kadar yani. Özür dilerim. Korkmanı istemedim."

Sophie gözlerini kapadı ve başını arkaya yasladı. "Şimdi geldiklerini duymak beni rahatlattı ama burada kalmanın en iyi yol olduğuna emin misin? En azından bir tabancaları var Phillip."

"Bell daha fazla tabanca getirecek. Benim bıçağım var ve kullanmamız gerekirse bir çıkış yolumuz var. Ama gitmek istiyorsan Sophie, sana yardım edeceğim. Seni tehlikeye atmak istemem."

Sophie parmağını çenesine vurarak bir süre bu konu üzerinde düşündü. "Hayır. Ya birlikte kalırız ya da birlikte gideriz. Seni terk etmeyeceğim Phillip. Ayrıca, bizi kontrol etmeye gelirlirse ve ben yoksam, bir çıkış yolumuz olduğunu bilirler."

"Güven bana. Bunların hepsi yakında sona erecek." Phillip şarap şişelerinin bulunduğu duvara doğru yürüdü ve bir Madeira daha seçti. "Geriye kalan tek şey biraz daha içmek ve bu sesin kime ait olduğunu hatırlayıp hatırlayamayacağımıza bakmak."

Sophie başını salladı. "Bu konuda gerçekten endişelenmiyorsun, *değil* mi?" Phillip şişenin mantarını çekerek, "Önlemimi aldım," diye cevap verdi.

seçmişti. "Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğimi söylediğimde bana inanmalısın. Ya da annemin kalan tek oğluna. O beni asla affetmez."

Sophie bir kez daha karyolaya oturdu. "Pekâlâ." Elini uzattı. "O zaman şarabı uzat."

Karyolaya doğru ilerledi ve tekrar Sophie'nin yanına oturmadan önce şişeyi ona uzattı. Sophie uzun bir yudum aldıktan sonra ona gülümsedi. "Burada güvende olacağımız konusunda kendinden emin olduğunu biliyorum ama bir şeylerin ters gitme ihtimali var ve sonunda ölebiliriz."

"Hayır." Phillip sertçe başını salladı.

"Küçük bir olasılık, kabul etmelisin," diye dürtükledi. "Hayır." Phillip titremeye devam etti.

"Benimle aynı fikirde ol, seni sinir bozucu adam. Bir şey anlatmaya çalışıyorum." "Peki. Çok küçük, minicik bir olasılık," diye izin verdi, ona sırtarak.

Şarap şişesinden bir yudum daha aldı. "O zaman bu gece benim için bir şey yapmanı istiyorum."

Gözlerinin kenarlarından onu dikkatle süzdü. "Nedir o?"

Derin bir nefes aldı. Kararını vermişti ve bundan emindi. Bırakın bu geceyi, yarının ne getireceğini bile bilmiyordu ama ne olursa olsun bunu yapmak istiyordu. "Bakire olarak ölmek istemiyorum."

BÖLÜM YIRMI BEŞ

A Phillip'in aklından aynı anda binlerce düşünce geçiyordu. Sophie az önce ne demişti? Yüce Tanrım. Tam olarak onun söylediğini düşündüğü şeyi.

Derin, ürpertici bir nefes aldı. "Sophie, yapamayız-"

Sophie öne doğru eğildi ve boştaki kolunu onun boynuna doladı. "Lütfen Phillip. Sabah ne olacağını bilmiyoruz."

Yüzünü ona dönerek, güzel yüzünü incelerken yanlarını sıktı. "Bu benim için yeterince iyi bir gerekçe değil..." Burada mantıklı davranan kişi o olmalıydı, değil mi? Bunun neden gülünç bir fikir olduğunu fark eden kişi o olmalıydı. Ona güvende olacaklarını söylemeyi daha yeni bitirmemiş miydi? Mantığı sağlam değildi. Yarın buna pişman olacaktı.

Sophie kendini onun göğsünden uzaklaştırdı ve yüz hatları endişeyle dolu bir şekilde dikkatle ona baktı. "Lütfen beni istemediğini söyleme. Bunun dışında her şeyi söyle."

"Tabii ki seni istiyorum. Seni hep istedim." Bir elini saçlarının arasında gezdirdi. Her şeyin canı cehenneme. Gerçekten bu konuşmayı yapıyorlar mıydı? Bu gerçekten oluyor muydu? Savaş meydanlarında geçirdiği uzun aylar ve iyileşme sürecindeki işkenceli aylar boyunca en büyük hayali Sophie'yi yatağına almak ve onu kendi kızı yapmak olmuştu. Onu istemediğini nasıl düşünebilirdi ki?

Sophie'nin yüzüne muzaffer bir gülümseme yayıldı ve şişeden bir yudum daha aldı. "Ben de hep seni istedim. Görmüyor musun? Mükemmel bir zaman."

"Sophie, keşke-"

"Ben de diliyorum. Şu anda buradayken neden hâlâ diliyoruz?"

Phillip başını sallamaya devam etti. "Ama yine de sana söz veremem-"

Onu susturmak için parmağını dudaklarına götürdü. "Söz vermeni istemiyorum.

Sadece bir gece istiyorum."

Phillip'in aklı karıştı. Onun mantıklı düşünmesini nasıl sağlayabilirdi? Ona emanet edilmişti. Korkmuştu ve savunmasızdı. Ondan faydalanmak istemiyordu. Onu gerçekten ne kadar istiyor olursa olsun. "Hayır. Hayır. Hayır," dedi. "Ve bu iş burada biter."

PHILLIP gecenin bir yarısı Sophie'nin yumuşak, sıcak bedeninin kendisine yaslanmasıyla uyandı. Kendisiyle sevişmeyi reddettiği için ona alçak dedikten sonra, küçük karyolada yan yana uyumaları için ısrar etmişti. Uyuyabilecekleri tek yerin orası olduğunu düşünmüştü. Bir daha asla onun yanında bir gece geçirme fırsatı bulamayacağını bildiği için onu reddetmek için bir bahane bulamamıştı.

Önlüğünü ve elbiselerini çıkarmıştı ve üzerinde sadece vardiyası vardı. Pelerinini tek battaniyeleri olarak kullanmışlardı. Kadının arka tarafı adamın kasıklarına yakındı ve adamın canını acıtacak şekilde ona sürtünüyordu. Uykusunda ters döndüğünde ondan uzaklaştı ve bir kolunu omzuna attı. Kadın nefes nefese bir inilti çıkararak adamın anında taş gibi sertleşmesine neden oldu.

Yutkundu. Daha yakına sokuldu, dolgun göğüsleri göğsüne sıkıca bastırıyordu. Eli adamın yanından aşağı inerek kalçasında durdu.

Dur bir dakika. Gerçekten uyuyor muydu?

"Sophie?" diye fısıldadı.

"Mmm hmm," diye fısıldadı. "Ne yapıyorsun?"

"Seni baştan çıkarmaya çalışıyorum."

Phillip dondu kaldı. Sanki karanlık oda üzerine kapanıyormuş gibi hissetti. Aynı zamanda, sanki en büyük hayali gerçek oluyormuş gibi hissetti. Sophie'yi çok uzun zamandır istiyordu. Sadece düğün gecelerinde onunla sevişebileceğini düşünmüştü. Şimdi bunun için çok az şansı vardı.

Phillip gözlerini kapadı ve o anda ona karşı koymaktan vazgeçti. Gerçekten de yapacak bir şey yoktu. Onu çok uzun zamandır seviyordu.

"İstediğinin bu olduğundan emin misin?" diye dudaklarına doğru nefes aldı.

"Evet," diye fısıldadı, iki kolunu onun boynuna doladı ve kendini tamamen onun vücuduna yaslamak için çekti.

Phillip gözlerini kapadı. Sahip oldukları tek şey bu geceydi. Onunla sevişecekti.

PHILLIP'in eli yanından aşağıya, vardiyaşının altına doğru kaydığında, Sophie kendi kendine gülümsedi. O kazanmıştı. Bunu yapacaklardı. Ve bunu çok istiyordu. Yukarıda tabancalı insanlar vardı ve kurtarılacaklarından emin değildi.

Ruhu uyuşturan korkunun yanı sıra, yaşamak için sadece saatlerinizin kalmış olabileceğini düşünmenin verdiği pervasız bir özgürlük vardı. Kesinlikle hiçbir şeyin önemi yoktu... artık bakire olmamanın sonuçları gibi. Toplumlarının bekaret gibi bir şeye bu kadar değer vermesi aptalcaydı. İnsan ölümle yüz yüze geldiğinde bunun ne önemi vardı ki? Phillip'i beklediği üç uzun yıl boyunca Sophie, düğün gecelerini defalarca hayal etmişti. Bir düğün olmamıştı ve muhtemelen hiçbir zaman da olmayacaktı ama bunu hâlâ yapabilirlerdi. Ve her anın tadını çıkarmaya niyetliydi.

Geceyi geçirmeden önce Phillip'ten elbisesini çıkarması ve kalması için yardım istemişti. Onu kendisiyle sevişmeye ikna etme konusunda oldukça hesaplı davranmıştı. Yatağa girip birbirlerine yaslandıklarında kader onun yanındaydı. Phillip'in daha fazla direnememesi an meselesiydi. Sophie buna güvenmişti.

Phillip'in ılık eli yavaşça elbisesini çıplak kalçasına kadar çekti. Parmaklarının tersiyle kalçasının st kısmını okşadı. Sonra elini arka tarafına götürdü ve kalçasını kendi kalçasının üzerine çekti. Sophie'nin nefesi kesildi. Adamın elini ağrıyan yerinde istiyordu. Bacaklarının arasına.

Elini önce dizinin üzerinden aşağıya, sonra da kalçasından yukarıya, sonra da amansızca bacaklarının arasındaki birleşme noktasına doğru kaydıldı. Onu bir, iki kez okşadı ve çoğunlukla elinin lezzetli sürtünmesinden dolayı haykırdı. Parmakları onunla oynadı, onu ovuşturdu, uzun bir parmağını içine sokmadan önce dikişi boyunca hareket etti. Sophie nefesini içine çekti ve adamın geniş omuzlarını kavradı. Parmağını yavaşça içinde hareket ettirdi. Sophie'nin nefes alış verişi hızlandı.

"Sophie," diye fısıldadı kulağına. "Bu konuda ne kadar bilgin var?"

"Ab... kesinlikle hiçbir şey," diye soludu adam onu okşamaya devam ederken.

Kulağını ısırdı ve sonra dilinin içeri girmesine izin verdi. Kadın inledi, kalçaları adamın elinin sabit ritmine karşı dalgalanıyordu.

"ok ateşli ve ıslaksın," diye fısıldadı. "Bu benim için hazır olduğun anlamına geliyor."

Sophie başını geriye yasladı. " yıldır senin için hazırım."

Adamın gülümsemesini yanağında hissetti. Kulağını, boynunu, omzunu öptü, bir yandan da parmağıyla hafifçe okşuyordu. "Parmağımla... yaptığım şeyi," sonunda başardı, "kendimle yapacağım."

"Sen mi?" diye sordu biraz düşüncesizce, onun ne dediğinden tam olarak emin değildi.

"Evet," diye cevap verdi, ellerinden birini omzundan çekip bacaklarının arasına yerleştirdi, böylece pantolonunun altındaki ereksiyonunu hissedebiliyordu.

"Ooh," dedi titreyerek. "Sen."

"Evet." Parmağını onun en mahrem noktasından çekerek cevap verdi. "İlk başta senin için... rahatsız edici olabilir."

"Ne kadar... rahatsız edici?" Sophie sordu, kalçaları hâlâ hareket ediyordu ve parmağını geri istiyordu.

"Umarım fazla değildir," diye yanıtladı.

"Senin için de rahatsız edici mi?" diye sordu kaşlarını çatarak.

Kıkırdadı ve onu alnından öptü. "Hayır. Haksızlık, biliyorum."

Sophie kaşlarını çattı. "Rahatsız edici *olmaya devam ediyor* mu?"

Phillip yine kıkırdarak, "Tanrım, umarım öyle değildir," diye cevap verdi. "Umarım az önce sana dokunduğum zamankinden daha iyi hissettiriyordur."

"Daha iyi mi?" Sophie kaşlarını kaldırarak sordu. Phillip başını salladı.

"Mmm. Hmm."

"O zaman ne bekliyorsun?"

Phillip üçüncü kez kıkırdadı. "Fena bir nokta değil." Sophie küçük yatağın karşı tarafına geçip feneri yakarken, o da karyoladan yuvarlanıp ayağa kalktı. Tekrar yüzünü ona döndü ve dirseğinin üzerinde yükselerek, iki eliyle başının arkasından gömleğini çıkarırken, ışığın yumuşak parıltısını izledi. Göğsü muhteşemdi, pürüzsüz ve kaslıydı, omuzları genişti. Bir omzundaki yara izini görünce kaşlarını çattı. Kurşunun isabet ettiği yer orasıydı. Ancak bunu düşünmesi uzun sürmedi çünkü adam çok geçmeden pantolonunun düğmelerini çözdü ve pantolonunu çıkardı.

Adamın bacaklarının arasındaki kılların arasından çıkan, gururlu ve güçlü penisini gördüğünde nefesi kesildi. Hayal ettiğinden daha büyüktü. Ona dokunmak istedi.

"Şimdi sen," diye nefes aldı ve ayağa kalkmasına yardım etmek için uzandı.

Phillip onu yanına çekti ve Sophie derin, ürpertici bir nefes aldı. Uzanıp dizlerinin üzerinden, kalçalarının, gövdesinin ve başının üzerinden elbisesini çekti ve karyolanın yanındaki yere fırlattı. Birkaç dakika boyunca birbirlerinin çıplak bedenlerine bakıp durdular, ikisi de tek kelime etmedi.

Phillip sonunda, "Mükemmelsin Sophie," diye nefes aldı ve uzanıp onun omuzlarına, kollarına dokundu.

Sophie, "Sen de öylesin," diye cevap verdi. Phillip'in geniş omuzlarına belli belirsiz dokundu. Göğsünün üst kısmındaki sivri yara izinde durdu. "Acıyor mu?" diye sordu yüzünü buruşturarak.

"Artık değil," diye cevap verdi. Elini göğüslerine götürdü ve eğilip her birini öptükten sonra elini aşağı indirerek düz karnının üzerinde gezdirdi. "Çok güzelsin. Bunu biliyor musun?"

Başını iki yana salladı. "Senin kadar güzel değil," diye cevap verdi, avucunu adamın kaslı göğsünde aynı şekilde gezdirerek.

Ellerini kalçalarına götürdü ve onu daha yakına çekerken, parmaklarının sert kalçalarına bastırmak için sırtında dolaşmasına izin verdi. Sonra diğer elini cesurca onun sikinin etrafına sardı ve sıkı.

Phillip nefesini içine çekti.

"Hoşuna gitti mi?" diye sordu, dudaklarında hınzır bir gülümsemeyle ona bakarak.

"İşkence gibi," diye nefes aldı, ona gülümseyerek. "İşkencenin en iyi türü."

Kadın onu tekrar sıkmak için hamle yaptı ama Phillip onu kollarının arasına alıp karyolaya yatırdı. Sonra kendini onun üzerine bıraktı. Onun ağzını öptü, uzun ve sevgi dolu, her santimini keşfederek. Kızın tadı hâlâ şarap gibiydi. Dudakları kontrolüne, kulağına ve boynuna gitti, sonra başı aşağı inerek meme uçlarından birini ağzına aldı.

Sophie haykırdı ve onun adını söyleyerek sırtını kamburlaştırdı. Parmakları onun saçlarına dolanmıştı.

Meme ucunu nazikçe ısırdı, emmeden önce diliyle ve dişleriyle yuvarladı, çekerek nefesini kesmesini sağladı. Arzu onun içinden fırladı. Bacaklarının arasındaki ağrı şiddetlendi.

Ağzını diğer göğsüne götürdü ve yüzündeki kirli sakalın sertliği yumuşak tenine sürtünerek onu çılgına çevirdi. Meme ucunu emdi ve dişleriyle çekiştirerek ilkiyle aynı ilgiyi gösterdi. Kadın tekrar adamın sikine uzanmaya çalıştı ama adam kalçalarını aşağıya, kadının ulaşamayacağı bir yere indirdi.

Daha da aşağılara inip dudaklarını göğüs kafesi boyunca gezdirerek karnını öptüğünde, Sophie'nin tüm nefesi vücudunu terk etti.

"Phillip, ben-"

"Tadına bakmama izin ver Sophie," diye nefes aldı ve kendini onun kalçalarının arasına yerleştirdi.

Tek cevabı başını sallamak ve yarım bir mırıldanma oldu.

Phillip derin bir nefes aldı. İşte Sophie, sevdiği kadın, hayalini kurduğu kadın, önünde çıılçıplak uzanmış, kendini tamamen ona teslim etmişti. Bu hak ettiğinden çok daha fazlasıydı. Bunu biliyordu ve bunu onun için özel kılmak istiyordu.

Ağzını ona doğru indirdi, dilini onun kaygan kıvrımlarına daldırdı, gözlerini kapattı ve tatlılığının tadını çıkardı. Elleri saçlarını kavrarken ve boğazından yumuşak inleme sesleri çıkarken onu tekrar tekrar yaladı. Sophie'nin zevk alırken çıkardığı sestten daha unutulmaz bir şey olamazdı. Ve daha yeni başlamıştı.

Dili, ona en fazla zevki verecek olan gizli etin tatlı yumrularını ortaya çıkardı. Onu tekrar tekrar yaladı, kalçalarını kıvrandıran ve ellerini akılsızca omuzlarında yumuşatan sıkı küçük daireler çizerek ovdu.

"Phillip," diye nefes aldı. Onun adını dudaklarında duymaya bayılıyordu, özellikle de hazzı arttıkça soluk soluğa ve ateşli bir şekilde. "Phillip,"

Adam onu tekrar tekrar yalarken inledi ve onu parçalayana kadar durmayacağına yemin etti.

Kalçaları karyoladan kalkana ve dizleri başına kenetlenene kadar kaba dilini ona sürttü. Nefes alış verişleri, adamın sikini daha da sertleştiren küçük inilti halindeydi. Ve sonunda haykırdığında, kalçaları karyolaya geri düşerken ve göğsü memnuniyetle kabarırken küçük titremeler muhteşem vücudunu sarstı.

Titremesi yatıştıktan sonra Phillip dudaklarını öpmek için tekrar vücuduna doğru ilerledi. Hâlâ derin derin nefes alıyordu ve şaşkınlıkla ona bakıyordu. "O da neydi?" diye sordu, gözleri kocaman açılmıştı.

"Sevişme düzgün yapıldığında böyle hissettiriyor," dedi gururla.

Sanki az önce evrenin sırrını çözmüş gibi gözlerini kocaman açarak ona baktı. "Bunu biliyor muydun? Üç yıl önce bile mi?"

Dudağını ısırды ve başını salladı. "Korkarım öyle."

Şakacı bir şekilde onun omzuna vurdu. "Phillip, seni canavar. Bunu o zaman yapmalıydık!"

Phillip güldü ve eğilip onu burnunun ucundan öptü. "Korkarım baban beni dışarı çağırmış olabilir."

"Kimin umurunda? Evlenebilirdik. Olabilirdik-" Utangaç bir ifadeyle sözünü kesti. "Dahası da var, değil mi?"

Başını salladı.

Çenesini göğsüne doğru eğdi. "Senin için mi?"

Tekrar başını salladı.

Bu sefer, adam kalçalarını oynatmaya fırsat bulamadan, eli bacaklarının arasından aşağıya indi ve sertçe sikinin etrafına dolandı. Onu bir, iki kez okşadı.

İnledi.

"Bu doğru mu?" diye sordu kararsızca, hâlâ Phillip'in kalçalarının yumruğuna karşı pompalanmasına neden olan acımasız bir düzende onu okşuyordu.

"Ah, evet," diye nefes aldı, dirseklerini başının iki yanına dayadı. "Okşa beni."

Sophie kendisine söyleneni yaptı. Elini onun uzunluğu boyunca gezdirdi ve pürüzsüz, sıcak hissinin tadını çıkardı. En iyi kısmı Phillip'in tepkisiydi. Sophie onun yakışıklı yüzündeki duygu oyunlarını izledi. Onu okşadıkça, daha sert, daha hızlı, nefes alış veriş daha da hızlanıyor ve alnında boncuk boncuk terler oluşuyordu. Çenesi sıkıldıkça, sıkıldığı dişlerinin arasından daha fazla hava emiyordu. Gözleri sımsıkı kapalı, dokunuşuna karşı itişini izlerken güç ve şehvet damarlarında akmak için birleşti.

"Bunu yapmaya devam edersem," diye fısıldadı sonunda. "Benim hissettiklerimi hissedecek misin?" Phillip tek kelime bile edemedi. Sadece sarsakça başını sallayabildi.

"Şey, ben-"

Phillip'in eli kızın elini kapatıp zorla kendisinden uzaklaştırmasıyla düşüncesi yarıda kesildi. Nefes alış veriş normale dönerken ellerini başının üzerinde birleştirdi.

"Beni neden durdurdun?" diye sordu, kaşlarını çatarak.

"Çünkü, ben-" Hâlâ biraz zamana ihtiyacı vardı.

Sabırla bekledi.

"Bir erkek için tam olarak aynı şey değil," diye sonunda başardı. "Eğer ben de senin hissettiklerini hissedersen, tohumumu harcarım ve-"

"Ve?" diye sordu, ona dikkatle bakarak.

"Ve bunu senin içinde yapmak istiyorum," diye cevap verdi

Sophie'nin boynuna sokularak. Sophie'nin ağzı, yerini kocaman bir gülümsemeye bırakmadan önce geniş bir O harfi oluşturdu. "İşte çocuklar böyle yapılır," diye fısıldadı.

"Ah, evet, elbette," diye cevap verdi, bunu daha önce fark etmediği için kendini aptal gibi hissediyordu. Annesi, Sophie böyle şeyleri konuşacak yaşa gelmeden önce ölmüştü ve Valentina'dan bu bilgiyi hiçbir zaman isteyememişti. Babası da elbette hiç teklif etmemişti.

"Bebek yapmaya çalışmıyoruz elbette," diye devam etti Phillip. "Ama... Ama seni hissetmek istiyorum Sophie. Senin içinde olmak istiyorum." Ellerini bıraktı.

"Ben de bunu istiyorum," diye nefes aldı ve kollarını onun boynuna sıkıca doladı.

Phillip onu tekrar öptü, sonra üzerine eğildi ve diziyile bacaklarını ayırdı.

Gözlerini sımsıkı kapadı, kendini rahatsız edici kısma hazırladı. Ama Phillip içine girdiğinde, sadece ısı, sıcaklık ve dolgunluk vardı ve... Hareket etmeye başladı ve kendi adını unuttu.

"Sophie," diye fısıldadı kulağına, ona hatırlatarak. "İyi misin?" "Evet," diye hemen cevap verdi Sophie, tırnakları çıplak bedeninde hafifçe gezinirken

Geri.

"Bacaklarını etrafıma sar."

Sophie hiç tereddüt etmedi. Adam içinde ileri geri sallanırken bacaklarını adamın beline doladı, dışarı sürükledi ve tekrar tekrar içeri kaydırıldı. Adam ellerinden birini aşağıya doğru hareket ettirip daha önce onu yaladığı noktaya sürtünene kadar, Sophie tekrar aynı şekilde hissedeceğini fark etmemişti. Kalçalarının sallanması, o noktaya sürtünmesi, içine girip çıkarken parmağının küçük daireler çizerek onu dürtmesi... Hepsi birleşerek onu çılgına çevirdi. Adamın omuzlarına yapıştı, hafifçe inledi, sanki bir dağın zirvesindeymiş gibi hissediyordu, gittikçe yükseliyor, gittikçe yaklaşıyordu...

Zevk dalgaları tüm vücuduna yayılırken bir çığlık attı. Phillip birkaç kez daha onu okşadıktan sonra o da ürperdi, inledi ve tüm dünyası zevkten bin parçaya bölünürken kulağına adını söyledi.

Kaygan ve doygun bir şekilde onun üzerine uzandı, çekilmeden önce birkaç dakika boyunca ağır bir şekilde nefes aldı ve gücünü kullanarak onu da yanına alarak yuvarlandı. Onu göğsüne yasladı ve siyah saçlarını okşadı.

"Bu..." diye başladı ama kısa süre sonra kelimeleri bulamadığını fark etti. "Evet, öyleydi," diye gülümseyerek kabul etti, hâlâ saçlarını okşuyordu.

Phillip Sophie'nin altından sıyrılıp ayağa kalkmadan ve köşedeki derme çatma lavaboya doğru ilerlemeden önce, ikisi de aldıkları zevkin tadını çıkararak birkaç dakika orada yattılar. Hugh'un onlara vermeyi uygun gördüğü birkaç eşya bir sürahi su, bir kâse ve iki bezden oluşuyordu. Phillip bezlerden birini ıslattı ve Sophie'ye geri getirerek bacak arasını temizledi. Sophie bezi ondan alıp işini bitirdi, ayağa kalktı ve işi bitince elbisesini başının üzerine geri çekti. Phillip pantolonunu giydi ama gömleğini çıkarmadı. Tekrar birlikte uzandılar ve Sophie onun göğsüne sarıldı.

"Bundan asla pişman olmayacağım," dedi Sophie.

"Ben de yapmayacağım," diye kabul etti Phillip, başının üstünü öperek. "Ben yaşadığım sürece olmaz."

Sophie'nin mutlu ve doygun bir uykuya dalmadan önceki son düşüncesi, eğer yarın ölecekse, en azından mezara götürebileceği bu anıya sahip olacağıydı.

BÖLÜM YİRMİ ALTI

Tüstlerindeki kilidin anahtarının şingirtısı Phillip'i uykusundan uyandırdı. Gömleğini çekiştirirken Sophie'yi hızla uyandırdı. Fener hala yanıyordu. Birkaç saatten uzun süredir uyuyor olamazlardı. Onları esir alanlar gecenin bir yarısı aşağıya inerek ne yapıyorlardı?

Sophie güvende olmak için uyumadan önce giyinmişti, bu yüzden ikisi de çok geçmeden kalkmış ve karyolanın önünde durmuşlardı. Kalpleri çarparak merdiveni izlediler. Phillip, Sophie'ye bakıp güven verici bir şekilde başını salladı. Sophie'nin ona bakışı yüreğini burktu. Çok korktuğu belliydi.

"Merak etme," diye nefes aldı ve soğuktan titreyen elini rahatlatıcı bir şekilde sıktı.

"Endişelenmeyi çoktan geçtim," diye cevap verdi, sanki bir canavar mahzene girmek üzereymiş gibi merdivenin tepesine bakarak.

Kapı açıldı ve birkaç çift ayak merdivenden inmeye başladı. Bir fener görüldüğünde, Phillip'in omurgasını buz gibi bir korku kapladı. Merdivenlerden inen ilk adam *Bell*'den başkası değildi... ve bilekleri zincirlenmişti. Bell, Hugh ve... *Lord Hillsdale* onu merdivenlerden aşağıya ve odaya doğru itmeden hemen önce Phillip'e özür dileyen bir bakış attı.

"İyi akşamlar majesteleri," diye alay etti Hugh. "Ziyaretçinizi görmek istersiniz diye düşündüm." Hugh'un elinde bir tabanca vardı ve bu sözleri söylerken tabancayı Bell'in sırtına dayadı.

"Hillsdale," diye nefes aldı Phillip, bakışlarını asilzadeden ayıramıyordu. "O *sendin*." Hillsdale buradaysa, Vining de Çakal dedikleri adam olmalıydı. İlk tanıştıklarında aptal, terli ve beceriksiz rolünü oynadığı belliydi ama Vining'in bu ikilinin beklediği beyin olduğu açıktı.

Phillip gözlerini Hillsdale'e dikti. Hiç şüphe yoktu. Hillsdale de iyi bir oyuncuydu. Sesi farklıydı. Sert ve stentorian. Phillip'in Cranberry'lerin balosundan hatırladığı o nazik, dalkavuk sese hiç benzemiyordu. Ne kendisinin ne de Sophie'nin bu sesi çıkaramaması şaşırtıcı değildi.

Bell boğazını temizledi. Marki yüzünde geniş bir sırıtışla Hillsdale'e, "Sanırım bu, Phillip'le Whitehall'a gelip unvan sorununu çözmesi için neden hiç temasa geçmediğiniz sorusunu yanıtlıyor," dedi.

"Ve üvey annemin salonunda kimin sesini duyduğumu hatırladım," diye fısıldadı Sophie Phillip'in yanından, yüzünde özür dileyen bir ifadeyle.

Phillip ona alaycı bir gülümseme verdi ve o da omuz silktilti.

Hillsdale onların alaylarına aldırmadan, "Lord Bellingham varlığıyla bizi onurlandıracak kadar nazik," dedi. O da bir tabanca taşıyordu. "Ayrıca bize pranga sağlayacak kadar da nazikti. O gelene kadar bizde bunlardan hiç yoktu."

Bell eğilerek, "Benim için bir zevk," dedi.

"Kapa çeneni!" Hugh kaşlarını çatarak Bell'e sertçe baktı. Bell de kaşlarını çattı.

Hillsdale sözlerini Phillip'e yönelterek, "Bu mahzenden gizli çıkışınız hakkında her şeyi bildiğimizi duymak da ilginizi çekebilir," diye devam etti.

Sophie'nin nefesi kesildi.

Phillip yüzünü tamamen boş tuttu ama midesi bulandı. Ellerinde Bell vardı ve eğer mahzenden gelen geçidi biliyorlarsa, tuzak kapısının kilitli olması ya da izleniyor olması akla yatkındı. Durum her geçen an daha da vahim bir hal alıyordu.

Hillsdale'in sırtışı tamamen şeytana dönüştü. "Adamımız Bonham -onu buraya yaptığınız yolculuktan hatırlıyorsunuzdur, şüphesiz- notu Bellingham'a götürmesi için gönderdiğiniz uşağı buldu. Elbette devam etmesine izin verdik. Lord Bellingham'ın bu küçük partiye katılmak isteyebileceğini düşündük ve uşak, yattığı hizmetçiye zarar vermeyeceğimize söz verdiğimiz sürece tek kelime etmedi. Lord Bellingham'ı burada, evin yakınındaki ormanda saklanırken bulduğumuzda ne kadar şaşırdığımızı bir düşünün."

Phillip kafasından birkaç düşünce geçerken gözlerini Hillsdale'e dikti. Demek Bell nerede olduklarını çoktan öğrenmişti. Bonham muhtemelen Beefy dediği adamdı. Bayan Jarvis'e bir şey yapmışlar mıydı, yoksa sadece uşağı mı yakalamışlardı?

"Devam et," diye alay etti Bell. "Eğer bizi vuracaksan, şu işi bitir."

Sophie, "Lord Bellingham, lütfen," diye bağırdı, sesinde korku vardı.

Phillip gözlerini kıstı. Bell'i bu sözleri bir nedenden dolayı söylediğini bilecek kadar iyi tanıyordu. Bell, Hillsdale ve Hugh'nun üçünü de öldürmek için acele etmediklerine inanıyor olmalıydı. Neden?

"O kadar çabuk değil," dedi Hugh. "Çakal yolda."

Hillsdale, Hugh'ya, "Kapa çeneni, seni aptal," diye çıkıştı. "Tek kelime daha etme."

"Çakal," diye tekrarladı Bell homurdanarak. "Kimmiş o? Ne tür bir pislik kendine 'Çakal' der? Gerçekten."

Hillsdale, Bell'i görmezden gelerek Phillip'e döndü. "Sabah geri döneceğiz. Bu arada, geçidin kapısını çoktan kilitledik ve eğer aptalca bir şey yapmaya kalkışırsanız, arkadaşınız ölür. Lord Bellingham'ı da yanımıza alıyoruz, böylece birlikte akıllılık edip bir kaçış planı yapmaya kalkışmazsınız."

Phillip içinden küfretti ve üçlünün geldikleri yoldan geri dönmelerini aciz bir şekilde izledi.

Sophie Phillip'e döndüğünde kapı daha yeni kapanmış ve arkalarından kilitlenmişti ki gözleri korkudan irileşmişti. "Lord Bellingham ellerindeyse ve geçitten haberleri varsa..."

"O zaman başımız gerçekten belada," diye nefes aldı Phillip.

BÖLÜM YIRMI YEDİ

A Üstündeki tavana vurulan keskin bir darbe Phillip'i hafif uykusundan uyandırdı. Anlaşılan Hillsdale ve Hugh, Bell'i üst kata çıkardıktan bir süre sonra uyuyakalmıştı. Phillip karyoladan fırladı ve etrafına bakındı. Bir elini saçlarında gezdirdi ve gözlerini ovuşturdu. Ne kadar zamandır uyuyordu?

Belli değildi ama sabah olmuştu. Merdivenlerin tepesindeki kapının altından gelen ışık ona bunu söylüyordu. Feneri yaktı ve Merdivenin yanında.

Tekrar karyolaya baktı. Sophie uyuyordu. Onu uyandırmak istemiyordu. Hâlâ bir mahzende tutsak oldukları ve kimsenin onlara yardıma gelmediği gerçeğiyle yüzleşmek için neden uykusunu mahvedecekti ki?

Bir daire çizdi. Bir plan yapması gerekiyordu. Onları savunmak için elinde sadece küçük bir bıçak vardı. Hugh ve Hillsdale'in ikisinin de tabancası vardı. Ama Phillip idare etmek zorundaydı. O sadece-

Bekle. Durdu. Kolları iki yanına düştü. Dün gece, Hugh ve Hillsdale gelmeden önce ve şimdi, savaştan beri ilk kez kâbus görmeden ve soğuk terler içinde uyanmadan uyumuştı. Sophie'ye hayretle bakmak için döndü. Yüzünü bir gülümseme kapladı. Gittiği her yere gerçekten de ışık götürüyordu. En derin, en karanlık yerlere bile ışık saçıyordu. Onunla sevişmek, hayatının en güzel deneyimiydi.

ve eğer bugün ona bir şey olursa -şansları varken kaçmayı reddettikten sonra- kendini asla affetmeyecekti.

Phillip'in dalgınlığı, yukarıdan gelen sesler ve ayak sesleriyle kısa sürdü. Dinlemek için nefesini tuttu.

"Sen tam bir mankafasın," diye tiz bir kadın sesi geldi.

Phillip başını yana eğdi. Kimdi *o*? Yapacak bir şey yoktu. Sophie'yi yavaşça uyandırdı. Sophie gözlerini ovuşturup doğruldu ve Phillip'in sessizce başını kaldırıp kulağını okşamasını hiçkırarak dinledi.

"Eğer sen bu işi yapmazsan, ben yaparım," dedi kadın sonra. "Tabancayı bana ver. Grayson'ın kafasına ve Bellingham'inkine birer kurşun sıkacağım."

"Bu senin üvey annen mi?" Phillip fısıltıyla Sophie'ye sordu.

"Evet," dedi Sophie başını sallayarak, gözleri kocaman açılmıştı. Çoktan ayağa kalkmıştı. "Bekle... *Valentina*'nın Çakal olduğunu düşünmüyorsun değil mi?"

Phillip yanaklarına hava üfleyerek, "Öyle görünüyor," diye cevap verdi.

Sophie ürperdi. "*Valentina*'nın benden hoşlanmadığını hep biliyordum ama *öldürülmemi* kabul edeceğini hiç düşünmemiştim."

Phillip, Sophie'nin yanına gitti ve düğmeleri hızla ilikledi. "Burada olduğunuzun farkında olduğundan emin değilim."

Sophie ona baktı, kaşları çatılmıştı. "Ne?"

"Ona söylediklerinden emin değilim." Phillip karyolanın altına uzandı ve bıçağını aldı.

"Ama neden-?"

Phillip parmağını dudaklarına götürdüğünde Sophie sözlerini kısa kesti. Kilit açılıyordu. Hızla Sophie'ye döndü ve fısıldadı, "Saklan. Arkamdaki gölgelere saklan. Arka duvara doğru." Odanın uzak ucunu işaret etti. "Sakın dışarı çıkma. Ne olursa olsun, Sophie. Bana söz ver."

Sophie başıyla onayladı. Mahzenin kapısı açılıp başka bir fenerin ışıltısı merdivenden aşağı süzülürken gölgelerin arasına daldı. Güneş ışığı da içeri süzüldü. Phillip bıçağı başının üst kısmına soktu.

pantolonunu giydi. Sonra derin bir nefes aldı. Öyle ya da böyle, bu iş yakında bitecekti.

Hugh, Hillsdale ve Phillip'in Sophie'nin üvey annesi olduğunu tahmin ettiği güzel bir kadın karşısında durana kadar ayak sesleri birbiri ardına merdivenlerden indi.

Hugh, Sophie'yi aradığı her halinden belli olan bir şekilde odanın içinde etrafına bakınıyordu. "Nerede-?"

Hillsdale'in karnına indirdiği sert bir dirsek genç adamı susturdu. Bu ilginçti. Anlaşılan Hillsdale, Valentina'nın Sophie'nin burada olduğunu bilmesini istemiyordu. Ama bu muhtemelen iyiye işaretti. Belki de onu öldürmeye niyetli olmadıkları anlamına geliyordu. Phillip neredeyse rahat bir nefes alacaktı. Ama bu iş bitene kadar hiçbir şey kesin olmayacaktı.

Phillip, Hugh'nun daha fazla konuşmasını engellemek için Valentina'nın önünde eğilerek, "O zevke eriştiğimizi sanmıyorum," dedi.

Valentina kara kaşlarını kaldırdı ve başını iki yana eğerek ona baktı. "Demek bu kadar çok soruna neden olan *sensin*. Kayıp dük."

"Bir ve aynı," diye yanıtladı Phillip. "Peki *ya sen*?"

Valentina mor eteklerinin arasına gizlediği elini kaldırarak bir tabanca çıkardı ve Phillip'e doğrulttu. Ona parlak, hınzır bir gülümseme verdi. "Ben Valentina Payton, Majesteleri. Ve sizi öldürmek için buradayım."

YIRMI SEKİZİNCİ BÖLÜM

Phillip'in arkasındaki karanlıkta Sophie o kadar kötü titriyordu ki, odadaki herkesin dişlerinin takırtısını duyabileceğinden emindi. Üşüyordu. Çok soğuktu. Elleri uyuşmuştu ve ayaklarını örs gibi hissediyordu. Önünde gelişen sahneyi sanki bir rüyaymış gibi izledi - hayır, bir kâbus. Her neyse, tamamen inanılmazdı. Uyanmak istedi. Üvey annesi Valentina, iki fenerin ışığında duruyordu, amaçlayan a tabanca kare at Phillip'in Göğüs. Nasıl oldu Bu oluyor mu?

Valentina her zaman kaba, bencil ve küçümseyici olmuştu ama cinayet işleyebilecek biri miydi? Sophie'nin zihni, karşısında mor bir elbise giymiş ve elinde bir tabanca tutuyor olsa da gerçeğe inanmayı reddediyordu.

Valentina'nın *bir şeyler* bildiğinden şüphelenmişti elbette. Sophie, Valentina'nın Malcolm'un öldürüldüğünü bildiğini bile düşünmüştü ama onu gerçek bir silahla görmek ve Phillip'i *öldürmeye* niyetli olduğunu söylediğini duymak... Tüm dünya ne zaman delirmişti? Görünüşe göre Valentina *bir katildi*. Oh, Tanrım. Ya babam...? Hayır. Babamın bunu bilmesine imkan yoktu. Babamın bununla bir ilgisi olmasına imkan yoktu. Bu sadece Valentina'nın işiydi. Babası zayıf bir aptal olabilirdi ama katil değildi.

Merdivenlerde daha fazla ayak sesi duyuldu ve Sophie dehşet içinde, onları buraya getiren iki adamın tekmeleyen, dövüşen bir Lord'u sürükleyişini izledi.

Bellingham merdivenlerden aşağı indi. Marki'nin ayak ve el bilekleri zincirlenmişti ama yine de kendisini yakalayanları birkaç güzel yalamayı başarmıştı.

Valentina üçlüye yer açmak için kenara çekildi. Tabancasını Lord Bellingham'a doğru çevirdi. Başını salladı ve Hugh ile Hillsdale'e öfkeyle baktı. "Sizi ahmaklar. İlk gece beni çağırmalıydınız. İkiniz de yapmanız gerekeni yapamayacak kadar çekingensiniz. Eğer bir şeyin doğru yapılmasını istiyorsanız, bir kadın gönderin. Tıpkı Malcolm'la ilgilenmek zorunda kaldığım zamanki gibi."

Sophie nefes nefese kalıp ses çıkarmamak için yanağını ısırarak zorunda kaldı.

Valentina Malcolm'u da mı öldürmüştü?

Valentina Phillip'e döndü. "Şimdi seni ve arkadaşın markizi öldüreceğim. Sonra da tabancayı onun eline vereceğim ve sanki o yapmış gibi görünmesini sağlayacağım. Sonra Hillsdale'in doktoru gelecek ve bunun iki arkadaş arasında korkunç bir anlaşmazlık olduğunu ilan edecek." Mizahsız bir kahkaha attı. "Kusura bakmayın Lord Bellingham ama herkese Malcolm'u da sizin öldürdüğünüzü söyleyeceğiz. Sen bir casussun. Kendine göre sebeplerin olmalı. Belki de iyi kardeşler haince bir şeylerin peşindeydi. Sadece Phillip, sen onu öldürmeden önce mükemmel bir atış yapmış olmalı. Çok yazık."

Sophie'nin titremesi şiddetlendi. Kalbi o kadar hızlı atıyordu ki nefes alamıyordu. İnsan bayılmadan hemen önce böyle hissediyor olmalıydı. Kesinlikle bayılmak üzereydi. Ama başını salladı ve kendini daha yavaş nefes almaya zorladı. Daha önce hiç bayılmamıştı ve şimdi de bayılmak niyetinde değildi. Phillip ve Lord Bellingham'ı hayal kırıklığına uğratamazdı. Bütün bunların sorumlusu kendi kötü üvey annesiyken olmazdı. Valentina, Malcolm Grayson'ı öldürmüştü. Şimdi de hem Phillip'i hem de markizi öldürmeye niyetliydi.

Sophie'nin nefesi varken olmaz.

Valentina bir adım öne çıktı. "İlk kim?" diye sordu ipeksi, sakın bir mırıltıyla. "İlk ölmesi gerekenin iyi kalpli *dük* olduğunu söyleyebilirim! Beni en çok kızdıran o oldu."

"Nedenmiş o?" Phillip hızla sordu, açıkça Valentina'yı görevinden alıkoymaya çalışıyordu.

Valentina'nın sırtışı genişledi. "Neden, çok açık değil mi, *Majesteleri*? Bütün bu belaya siz sebep oldunuz. Eğer Kıta'da ölmeniz gerektiği gibi ölseydiniz, bunların hiçbiri olmazdı."

"Malcolm'u zaten ölü olduğuma inandığın için mi öldürdün?" Phillip, sesini keskinleştiren bir öfkeyle sordu. Belli ki kaçınılmaz olanı ertelemeye çalışıyordu.

"Evet," diye yanıtladı Valentina, Phillip'e en büyüleyici kedi gülümsemesini vererek. "Ve her şey de oldukça iyi gidiyordu. Lanet olası unvanı *almıştık*... ta ki *sen* kendini diriltene kadar."

"Hayatta kaldığım için özür dilerim," dedi Phillip, sesinden ironi damlayarak. "Ama Malcolm'un unvanını tam olarak nasıl aldınız? Hugh'a aitti, değil mi?"

Valentina sabırsızca tabancayı havada salladı. Phillip'e sıkı bir gülümseme verdi. "Hugh açık bir kapıdan çıkış yolunu bulamaz. Ona ne yapacağını, nasıl oy kullanacağını ve... kiminle evleneceğini biz söyleriz." Sürünerek Lord Hillsdale'in yanına gitti ve onu yanağından öptü. "Öyle değil mi sevgilim?"

Hillsdale, Valentina'yı dudaklarından öperek, "Aynen öyle aşkım," diye karşılık verdi.

Sophie neredeyse öğürüyordu. Valentina ve Lord Hillsdale mi? Ahh. Kadın bir katil olmasının yanı sıra, görünüşe göre bir dolandırıcıydı da.

"Yapamazsın!" Hugh ayağını yere vurarak ısrar etti.

Valentina ona doğru bakmadan, "Kapa çenen, seni aptal," diye karşılık verdi.

"Pekâlâ, o zaman," diye cevap verdi Hugh, başını öne eğmiş ve serseri bir okul çocuğu gibi yere tekme atıyordu. Sophie gözlerini devirmek için kendini zor tuttu.

Valentina Phillip'in önünde durmak için geri çekildi ve tabancayı tekrar havada salladı. Çenesini Hugh'ya doğru salladı. "Eğer bu işi berbat etmeseydin, bunu yapmak zorunda kalmayacaktım."

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum," diye cevap verdi Hugh, gözlerini kapatıp arkasını dönerek. "Aslında hiç burada olmadım ve şimdi de burada değilim. Bu konuda hiçbir şey bilmiyorum. Derhal Londra'ya geri dönüyorum."

"Bu iyi bir fikir," diye yanıtladı Valentina. "Git. Geri döndüğümüzde ne yapacağınızı sana anlatırız."

Hugh hiç vakit kaybetmeden merdivenleri çıktı ve kapıdan çıktı.

Sophie onun gidişini tiksintiyle izledi. Böyle bir zamanda kaçmak tam da o ahmağın yapacağı bir şeydi.

Phillip'ten sadece birkaç boy uzakta duran Valentina kolunu kaldırdı ve tabancayı göğsüne doğrulttu. "Pekâlâ, önce dükler." Horozu kaldırdı.

Valentina tetiği çektiği anda Sophie kendini karanlıktan fırlattı ve üvey annesiyle Phillip'in arasına uçtu. "Hayııııııııı!" diye bağırdı. Korkunç bir acı göğsünü yırttı ve Phillip'in önünde bir yığın halinde yere düştü. Dünyası kararmadan önce gördüğü son şey kan oldu.

YIRMI DOKUZUNCU BÖLÜM

PHillip düşünmedi. Hemen harekete geçerek Valentina'nın üzerine atladı ve onu yakalayarak elindeki tabancayı düşürdü.

Bell hızla eğilip tabancayı aldı ve dizindeki prangaları kırdı. Sonra parmaklarını ağızına soktu ve havayı delen yüksek bir ıslık sesi çıkardı. Bu sırada Phillip, Hillsdale'i bir koluyla boynundan yakalamış, bıçağı boğazına dayamıştı.

Phillip yaşlı adamın kulağına, "Seni hemen şimdi öldürmem için bana bir sebep ver, lütfen," diye homurdandı.

"Bana zarar vermeyin!" Hillsdale yalvardı, tabancasını hızla Bell'e uzattı, o da bariz bir zevkle tabancayı Bell'in gevşek elinden çekip aldı.

Bonham ve küçük adam açıkça kaçmaya çalışarak merdivenlerden yukarı çıktılar. Ama Phillip şu anda ikisiyle de ilgilenmiyordu. Sophie'nin yanında dizlerinin üzerine çökmeden önce Hillsdale'i Bell'e doğru itti.

Başını kucağına almıştı. Bilinci yerinde değildi, göğsünün sağ üst tarafındaki bir delikten kan sızıyordu. "Hayır, Sophie. Hayır. Gitme. Benimle kal. Benimle kal," diye yalvardı bitkin bir sesle.

Bayan Jarvis aniden onun yanında, eli omzundaydı. "Doktor çağırdım, Yer Grace."

"Burada olduğunu bilmiyordum," dedi Valentina, Phillip onu yakaladığından beri yerde, merdivenin yanında sinmiş halde durduğu yerden inanamayarak. Sophie'ye bakıyordu. "Onun burada ne işi var?" Valentina Hillsdale'e bağırdı.

Hillsdale yüzünü buruşturdu ve yutkundu.

General Grimaldi arkasındaki yarım düzine adamla birlikte hızla aşağı inerken merdivenlerde gürleyen ayak sesleri duyuldu.

Bell başıyla Valentina'yı işaret etti. "İşte çıkarılacak ilk çöp parçası."

Grimaldi Valentina'yı yerden kaldırdı ve zincirledi. Bell'e göz kırparak, "Bu sefer gerçek pranga kullanacağım," dedi.

"Prangaların sahteydi!" Valentina Bell'e suçlayıcı bir şekilde konuştu.

"Elbette öyleydiler," dedi Bell, kadının önünde eğilerek. "Kendine saygısı olan hiçbir casus, *teçhizatının* bir amaç olmaksızın elinden alınmasına izin vermez. Bu arada, size neden Çakal diyorlar?"

Valentina'nın boynunda bir damar zonkladı ve yüzü benekli mor bir renge büründü. "Ne? Çakal mı? *Kim* bana çakal dedi?"

Hillsdale daha da solgunlaşırken Valentina'nın gözlerinden ateş fışkırdı.

Grimaldi'nin adamlarından biri tarafından üst kata götürülürken onlara ters ters bakmaya devam etti ve Bell omuz silkerek, "*Bu* çok garipti," dedi.

Phillip, Grimaldi'nin Bell'e, "Kaçmaya çalışan iki adamı ve Hugh Grayson'ı yakaladık bile. O aptal birkaç dakika önce dışarı çıktı ve bir arabanın içine oturdu, görünüşe göre birinin onu Londra'ya geri götürmesini bekliyor."

Gerisi Phillip için bulanıktı ve sürekli tekrarlıyordu. "Beni bırakma. Beni bırakma," diye tekrarlıyordu Sophie'yi kucağına alırken. Bayan Jarvis'e emir verecek kadar uzun süre durakladı. "Battaniyeleri getirin. Hizmetçiler merdivenin başındaki yatak odasını hazırlasınlar. En güzel olanı. Çarşaflara, sıcak suya ve sargı bezlerine ihtiyacımız olacak," dedi.

Sonunda savaş alanından cerrahın çadırına sürüklendiğinde onun üzerinde kullandıkları Şeyler.

"Onu yukarı kendim taşıyacağım!" Bell, Bayan Jarvis'ten Sophie'yi bodrum katından çıkarmak için uşak çağırmasını istemeye kalkışınca Phillip ısrar etti. Phillip Sophie'yi kollarına aldı ve mümkün olduğunca nazikçe kaldırdı. Dştğnden beri bilinci yerinde değildi ama parmaklarını boynundaki nabzın üzerinde tuttuğu için hâlâ hayatta olduğunu biliyordu. Çenesi gergin, kafası tek bir dua ile dolu bir halde Sophie'nin gevşek bedenini kiler merdivenlerinden yukarı, mutfaklardan, koridorlardan, fuayeden geçirdi ve geniş, dolambaçlı mermer merdivenlerden onun için önceden hazırlanmış olan misafir odasına çıkardı.

Phillip onu yavaşça yatağa yatırdı ve dizlerinin üzerine çöktü. Yakındaki köyden doktor gelene kadar sanki bir sonsuzluk geçmiş gibi hissediyordu.

"Afyon ilacınız var mı?" Doktor aceleyle yatak odasına girerken Phillip ayağa fırlayarak sordu.

"Evet," diye yanıtladı doktor.

"ok mu?" Phillip drtt. Omzundaki topu aldıklarında yaşadığı korkunç acıyı çok iyi hatırlıyordu. Doktor muhtemelen aynısını Sophie'ye de yapmak zorunda kalacaktı.

Doktor, "Elbette, Majesteleri," diye cevap verdi. Hiç vakit kaybetmeden yanında getirdiği çantayı açtı ve Sophie'nin yanındaki yatağa koydu. "nlğn yırtarak aın. Yarasını görmeliyim," diye emretti ona yardım etmek için hazır bekleyen iki hizmetçiye.

Bell ve Grimaldi ne çıkıp Phillip'in omuzlarına birer el koymak için o anı seçtiler. İki adam onun iki yanında durdu.

Bell sessizce ama kararlı bir Şekilde, "Git buradan," dedi. "Burada onun için daha fazla bir Şey yapamazsın."

"Kesinlikle hayır," diye yanıtladı Phillip. Ellerini itmeye çalıştı ama iki adam Phillip'i kollarından sıkıca tutmadan önce birbirlerine bakıp başlarını salladılar.

Phillip, Bell ve Grimaldi ile vahŖi bir köpek gibi d v Ŗt  ve kendisini odadan çıkarmak için mücadele etmelerini sağladı.

"Doktorun ve hizmetçilerin onunla özel olarak ilgilenmesine izin vermelisiniz," dedi Bell, Phillip'i ikna etmeye  alıŖırken nefesinin altından küfrederek.

Sonunda, Grimaldi'nin iki adamının Phillip'i  alıŖma odasına götürmelerine yardım etmek zorunda kaldılar ve Grimaldi ona büyük bir bardak konyak doldurdu. "   bunu, Harlowe. Ve o bardak boŖalana kadar tek kelime daha etme."

Phillip isteksizce razı oldu.

OTUZUNCU BÖLÜM

PHillip daha fazla dayanamadı. Son altı gününü Sophie'nin hasta odasının kapısının önünde bir ileri bir geri yürüyerek geçirmişti. her saat girip çıkıyor ve onu muayene ediyordu. Volta atmadığı zamanlarda onun yanındaydı, alnına soğuk bir bez koyarak ateşini düşürüyor, gevşemiş ağzına buz parçaları damlatıyor ya da elini tutup onu tekrar iyileştirmesi için hangi Tanrı dinlerse ona dua ediyordu.

Volta atmayı bıraktı ve Phillip'in sonunda bayılması ihtimaline karşı Bell'in uşaklara getirmeleri için ısrar ettiği sandalyeye yavaşça çöktü. Bu gerçekleşebilirdi. Yemek yememişti. Uyumamıştı. Kâbuslar geri gelmişti. Bu kez Sophie'nin cesedi mahzenin zemininde iki büklüm yatıyor, göğsündeki kurşun yarasından kan sızıyordu.

Phillip ağlamaya çalıştı ama gözyaşları akmadı. Onun yerine bağırıp çağırdı. Bağırdı. Tanrı'yla bile pazarlık etmişti. Ama ne zaman Sophie'nin yatak odasından bir hizmetçi ya da doktor çıksa, yüzleri asık ve solgun oluyordu. Ona başlarını sallayıp, "Vahim bir durum." gibi tamamen yararsız şeyler söylüyorlardı. Gerçekten çok vahim."

Phillip bu kelimeyi duymaktan bıkmıştı. Ancak çok daha kötü olabilecek başka bir kelimedenden gerçekten korkuyordu.

Öldü. O

öldü.

Eğer *bu* sözler söylenirse buna dayanamazdı. Bu sözler onu yıkacaktı. Başını arkasındaki duvara yasladı ve günlerdir ilk kez gözlerini kapattı.

Ama uyuyamadı. Ağlayamıyordu. Sophie'ye ona zarar gelmeyeceğine dair söz vermişti. O lanet bir yalancıydı ve eğer Sophie ölürse, kendini asla affetmeyecekti. Affedilmeyi hak etmiyordu.

Konuşmalarından biri aklından çıkmıyordu. Mahzenden ayrılmak istemişti. Hugh'nun dönmesini beklemek yerine ondan polis memurunu getirmesini istemişti. Ve Phillip onu reddetmişti. Onu güvende tutabileceğine o kadar inanmıştı ki. Yaralanması onun suçuymuş ve ölümü de öyle olacaktı.

Büyük merdivenden çıkarken mermer basamaklarda bot sesleri duyuldu. Ayak sesleri kesildiğinde Phillip gözlerini açtığı anda karşısında Bell ve Londralı Dr. Morrison'ı gördü. İyi kalpli doktor, Phillip'in Sophie'nin durumu hakkında görüş bildirmeleri için ısrar ettiği Londra'nın en iyilerinden biriydi.

Dr. Morrison çenesini Sophie'nin odasına doğru kaldırarak, "Onu kontrol etmeye gidiyorum," dedi.

Phillip bir kez başını salladı ve doktor yatak odasında gözden kaybolurken Phillip kan çanağına dönmüş gözlerle markizi süzdü.

Bell'in yüzünde inatçı bir ifade vardı. Casusa nadiren atfedilen bir bakış.

"Onu bugün gördün mü?" Bell sessizce sordu. Sanki her şeyi ne kadar resmileştirirse gerçeğin o kadar az acı vereceğine inanıyormuş gibi sırtı dimdik ayakta duruyordu.

"Dünkünün aynısı," diye mırıldandı Phillip. Çok yorgundu. O kadar yorgundu ki zar zor düşünebiliyordu. Ama uyumaya cesaret edemiyordu. Sophie uyuduğunda o da uyuyor olsaydı... Hayır. Bunu düşünemezdi bile.

Bell rahatsız bir şekilde boğazını temizleyerek, "En azından daha kötü değil," dedi.

"Yapma." Bu kelime bir emirdi, rica değil.

Bell ensesini kaşıdı. "Harlowe, ben-"

"*Şimdi* ona güveniyor musun?" Phillip kurumuş, çatlamış dudaklarının arasından konuşmayı başardı. "Benim için hayatını tehlikeye attıktan sonra mı?"

Bell ellerini önünde kavuşturarak, "Biliyorsun," diye cevap verdi. Tekrar boğazını temizledi ve gözlerini yere dikti. Bu konuşmayı zaten yapmışlardı. İlk gece. Phillip bir bardak konyasını bitirdikten sonra. Ciğerleri neredeyse iflas edene kadar Bell'e bağırıyordu. Bell de bunu yapmasına izin vermişti. Bir şekilde Phillip'in buna ihtiyacı olduğunu hissetmişti. Uzun zamandır hissettiği tüm keder, öfke ve üzüntüyü dışarı atmaya ihtiyacı vardı. Ama o gece hiçbir şey çözülmemişti. Phillip odayı tiksintiyle terk etmiş, Sophie'nin yatak odasının dışında nöbet tutmaya başlamak için acele etmişti.

"Ondan şüphe ettim Bell." Phillip başını iki yana salladı ve öne doğru eğilerek gözlerini ayırmadan botlarına ve parke zemine baktı. Ellerini önünde kavuşturdu. "İlk kaçırıldığımızda bir an için ondan şüphe ettim. Yarım saniyeliğine, nerede olacağımı onlara söylemiş olabileceğini düşündüm."

"Nereden biliyorsun-?"

"Ondan *neden* şüphelendiğimi biliyor musun?" Phillip sordu, sesi hâlâ boğuktu.

Bell çenesini kaldırdı ve kısa bir süre gözlerini kapattı. "Çünkü sizi onun suçlu olduğuna inandırdım," dedi sert ve pişmanlık dolu bir sesle.

Phillip dirseklerini dizlerine dayadı ve başını ellerinin arasına bıraktı. "Seni suçlamayı ne kadar çok istediğimi biliyor musun?" Başını yavaşça çevirdi ve arkadaşına baktı. "Ama yapamam. Onu tanıyan bendim. Sen değil. Bunu ona ben yaptım Bell. Bu benim hatam. Başka kimsenin suçu yok."

Bell yaklaştı ve elini Phillip'in omzuna koydu. Marki sessizce, "Bayan Payton tanıdığım en cesur insanlardan biri," dedi. "Onun yaptığını yapmayacak yetişkin adamlar, eğitilmiş casuslar tanıdım."

Phillip gözlerini kapadı ve derin bir iç çekti. "Eğer onu kaybedersem Bell. Eğer o-"

"Beyler," dedi Dr. Morrison'ın kararlı sesi yatak odasının kapısından.

Phillip'in gözleri fal taşı gibi açıldı. Neredeyse sandalyeden fırlayacaktı. "O nasıl doktor?" Bell sessizce sordu.

Doktor başını iki yana salladı, yüzü asık ve solgundu. "Durum çok vahim, Majesteleri. Gerçekten de çok vahim."

Phillip döndü ve nefesinin altında küfrederek yumruğunu duvara vurdu.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Sophie yavaşça göz kapaklarının arkasındaki ışığın farkına vardı. Yavaşça onları kaldırdı ve gözlerini kırıştırdı. Acı tüm vücuduna yayıldı. Başını çevirmek çaba gerektirdi ama çevresini görebilmek için başını hareket ettirmeyi başardı. Bir yataktaydı. Kendisine ait olmayan güzel, rahat bir yatakta. Güzel bir yerde, rahat YATAK ODASI o Ayrıca değildi. onu kendi. Gün ışığı yakındaki pencerelerden içeri süzülüyor, zambak ve limon kokuları balmumu havayı doldurdu.

Sağ tarafındaki bir hareket dikkatini çekti ve çaba sarf ederek başını çevirip babasını gördü. Yatağının yanındaki sandalyede oturuyordu, başı uykudan omzuna düşmüştü.

Her şey gözünün önüne geldi. Kaçırılma, tutsaklık, Phillip'le mahzende geçirdiği zaman ve... vurulduğu gerçeği. Bu yüzden vücudu ağrıyordu. Ve bu yüzden şu anda yataktaydı. Hâlâ Phillip'in malikânesinde olmalı.

"Baba." Konuşmaya çalıştı ama boğazı kurumuştı ve çatlamış dudaklarından çıkan ses bir kelimeden çok bir homurtuya benziyordu.

Babam başladı. Siyah saçları dağınıktı, gözlerinin altında büyük, koyu halkalar vardı. Tıraş olmamıştı, giysileri buruş buruştu ve kravatının bağı çözülmüştü. Gözlerini kırıştırdı ve etrafına bakındı, belli ki onu görmeden önce kendini yeniden yönlendiriyordu. "Sophia!" diye neredeyse bağırıacaktı.

"Baba," diye tekrar denedi ama sonuç pek de iyi değildi. Bu sefer sesi vıraklamaya benziyordu.

"Uyanmışsın." Sesi daha sakindi ama içindeki şaşkınlığı hâlâ duyabiliyordu. Çılgınca yüzüne bakıyordu.

"Su... su?" diye homurdandı, sadece bu tek kelimeyi söyleyebildi.

Babası ayağa kalktı ve aceleyle bir sürahi su ve bir bardağın hazır olduğu büfeye gitti. O kadar hızlı doldurdu ki suyu döktü. Ama bardağı kaptığı gibi hemen yatağın yanına döndü.

Bardağı dudaklarının altına koydu ve içebilmesi için kaldırdı. İki büyük yudum içti -zorluktan nefes nefese kalmıştı- ve babasının arkasına koyduğu yastıklara yaslandı.

"Ne kadar uyudum?" diye sordu sonunda, yüzünü buruşturup pozisyonunu biraz düzelttikten sonra.

"Sekiz... sekiz gün oldu," dedi ona, tekrar yüzüne bakarak. Yüzündeki rahatlama ifadesi onu endişelendirmişti. Durum tam olarak ne kadar ciddiye?

"Sanırım ben... burası... ben hâlâ... dükün malikânesinde miyim?" diye sordu dudağını ısırarak.

"Evet." Babam kaşlarını çatarak söyledi. "Burası misafir odalarından biri."

"Doktor ne dedi?" diye sordu sonra, Phillip'in nerede olduğunu merak ederek.

"O... O..." Babam yutkundu ve başını salladı.

Hayal mi görüyordu, yoksa gözlerinin kenarından yaşlar mı geliyordu? Babasını daha önce hiç ağlarken görmemişti. Annesi öldüğünde bile. "Baba?" Kendi sesindeki paniği duyabiliyordu.

"Sophia," diye yeniden başladı, eliyle yüzünü ovuşturarak, "bana muhtemelen uyanmayacağını söyledi."

"Ne?" Nefesi sanki çalınmış gibi bedenini terk etti. Babamın onu bu kadar yakından izlemesinin, dikkatle incelemesinin nedeni buydu. O da

Burun deliklerinden hava emdi ve üç derin nefes aldı. Ölmesi bekleniyordu. Ama sanki hâlâ hayattaymış gibi hissediyordu.

"Başka yaralanan oldu mu?" diye sordu, birden Phillip'in de vurulmuş olabileceğinden korktu.

"Hayır. Başka kimse yaralanmadı."

Sophie kaşlarını çattı. "Phil nerede... Majesteleri?"

Babam yüzünde tiksinti dolu bir ifadeyle, "Bildiğim kadarıyla ata binmeye gidiyorum," diye cevap verdi.

Sophie kaşlarını çattı ama konuyu şimdilik kapatmaya karar verdi. "Bunca zamandır... burada mı oturuyordun?" diye sordu.

"Çoğunlukla," diye yanıtladı babam. "İlk başta haber alamadım. Elimden geldiğince çabuk geldim."

Sophie vücuduna baktı. "Ne... bana tam olarak ne oldu?"

"Göğsünden vurulmuşsun," diye devam etti babam, gözleri yine yaşlarla dolmuştu.

Sophie başını salladı. Vurulduğunu hatırlıyordu. Sonrasındaki her şey bulanık kalmıştı. "Bu, neden bir araba tarafından ezilmiş gibi hissettiğimi açıklıyor."

Babam sandalyesini yatağın yanına çekti. Ona en yakın olan elini kendi eliyle kapattı. "Londra'nın en iyi cerrahı geldi. Dr. Morrison yaranızdaki topu ve giysi parçalarını çıkardı."

Dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Kulağa... korkunç geliyor. O sırada uyanık olmadığım için kesinlikle memnunum."

Babam onun elini sıktı ve zayıf bir gülümsemeyi başardı.

"Ne oldu?" diye sordu, hafifçe kıpırdandı ve tekrar yüzünü buruşturdu. "Vurulduktan sonra yani. Valentina tutuklandı mı?"

Babam başıyla onayladı. "Öyleydi ve Hugh Grayson da dahil olmak üzere yanındaki tüm erkekler de öyleydi."

Sophie dudağını ısırđı. Babasının ne kadarını bildiğinden tam olarak emin değildi. "Malcolm'u da öldürdüğünü söylediğini duydum."

Babam boşdaki eliyle çenesini ovuşturdu ve başını salladı. Yüzüne tiksiniş bir ifade geri dönmüştü. "Evet, General Grimaldi bana Valentina'nın bu işe karıştığına dair daha fazla şey anlattı."

"Ne dedi?" Sophie, duymaktan yarı yarıya korkarak sordu.

Babam bir kez daha iç çekti. "Anlaşılan biz evlenmeden önce Valentina, Malcolm Grayson'ın peşindeymiş. Onunla evlenmek istiyormuş."

Sophie'nin nefesi kesildi. "Bunu bilmiyordum. Bu benim ortaya çıkınamdan önceydi. Ama mantıklı geliyor. Her zaman düşes olmayı takıntı haline getirmiştir."

"Bana da hiç bahsetmedi tabii," diye ekledi babam, yüzünde hoşnutsuz bir ifadeyle.

"Yani Valentina'nın Malcolm'dan nefret etmek için bir nedeni mi vardı?" Sophie hâlâ üvey annesinin tüm bu iğrenç olaydaki rolünü düşünüyordu.

Babam başını salladı. "Görünüşe göre, kendisini bir şekilde Harlowe Dükü'ne bağlamaya yemin etmiş ve Phillip Grayson'ın savaşta öldüğü söylentisi yayıldığında, Valentina'nın aklına Malcolm'u öldürmek, yerine Hugh'u getirmek ve Hugh'u seninle evlenmeye ikna etmek fikri gelmiş. Hugh'un kendi isteğine boyun eğdirebileceği türden biri olduğunu biliyordu. Görünüşe göre, Malcolm'dan yardım istemek için Londra'ya geldiğinde onunla bir kez tanışmıştı. Phillip'in ölüm haberini duyduktan sonra Hillsdale ile birlikte Hugh'u ziyarete gitmişler."

Sophie nefesini dışarı verdi. "Bu delilik."

Babam başını salladı. "Kesinlikle katılıyorum, ama işin en çılgınca yanı neredeyse işe yarayacak olması. Eğer Phillip gerçekten ölmüş olsaydı, her şey yanına kâr kalabilirdi."

"Hillsdale'in bununla ne ilgisi var?" Sophie, babasının Valentina'nın ihanetinin boyutunu bilip bilmediğini merak ederek sordu.

Babam iç geçirdi. "Görünüşe göre o Valentina için sadece bir araçmış. Onunla bir ilişkiye başlamış ve onu ayrıntılı planını gerçekleştirmesine yardımcı olması için kullanmış.

şeması."

Sophie babasının elini sıktı. "Özür dilerim baba. Onun gerçekten ne kadar kötü biri olduğunu öğrenmek senin için çok acı verici olmalı."

Babam yine içini çekti ve gözlerini yere dikti. "Hayır, Sophia. Asıl üzgün olan benim. Annenin ölümünden sonra taşrada çok uzun zaman geçirdim. Sen reşit olana kadar Sosyete'ye geri dönmedim. Valentina hakkındaki söylentileri hiç duymadım. Görünüşe göre Malcolm Grayson onunla yatmış ama ona kur yapmayı reddetmiş. O zamanlar genç bir duldu. İlk kocası Vikont Greenling'in de gizemli koşullar altında öldüğü söyleniyor." Babam başını salladı.

Sophie'nin nefesi kesildi. "Hayır!"

"Evet." Babam başını salladı. "Bildiğim kadarıyla, sırada ben de olabilirdim." Sophie ürperdi. "Böyle söyleme."

"O iğrenç Hugh'u hayatımıza soktuğundan bahsetmiyorum bile," diye devam etti babam, yüzü öfkeden kıpkırmızı olmuştu. "Ondan hiç hoşlanmadım. Ama Valentina beni bir dükün mümkün olan en iyi eşleşme olduğuna ikna etti. Annen öldükten sonra da senin için hep en iyisini istedim. Bana kalırsa sen bir dükü hak ediyordun. Sağduyumun, gururumun önüne geçmesine izin verdim. Özür dilerim, Sophia."

Sophia uzanıp babasının elini okşadı. "Onunla evlenmek zorunda kalmayacağım için çok mutluyum baba."

"Hayır," diye kabul etti babam. "Yapamayacaksın. Alçak herif hapiste."

Sophie başıyla onayladı. "General Grimaldi, Hugh'un Malcolm cinayetine karışıp karışmadığını söyledi mi?"

Babam omuz silkti. "General Grimaldi hâlâ araştırıyor ama bana söylediğine göre Hugh muhtemelen Valentina ve Lord Hillsdale'in istediklerini elde etmek için kullandıkları bir piyonmuş. Hugh, kendisini Londra sosyetesinde kanatlarının altına almaları ve kendini beğenmişliğini şişirmeleri karşılığında onların dediklerini yapan taşralı bir hödükten başka bir şey değildi. Hugh

o kadar kibirli ve güç takıntılıydı ki, onların yöntemlerini fark etmemiş gibi davrandı."

Sophie, "Bu da Valentina'nın Hugh'yla evlenmek için neden seni öldürmediğini açıklıyor," dedi.

Babam gözlerini kıstı. "Dürüst olmak gerekirse, onu istediğini sanmıyorum. Onu bir düşes yapacak olsa bile. Yine de muhtemelen bunu düşündüğünü sanıyorum. Belki de *ikinci* kocasının da erken ölmesinin biraz fazla tesadüf olacağını düşündü."

Sophie yine ürperdi. "Bunu düşünmek bile istemiyorum. General Grimaldi, Lord Vining hakkında bir şeyden bahsetti mi? Onun bu işle bir ilgisi var mıydı?"

Babam kaşlarını kaldırdı. "Vining, evet. Görünüşe göre Hillsdale, Malcolm'a gerçekte ne olduğunu örtbas etmesine yardım etmesi için Vining'e şantaj yapmış. Hillsdale kendi ellerini kirletmek istemedi, bu yüzden doktorlara rüşvet vermek ve doğru hikayenin gazetelerde yer almasını sağlamak için o dalkavuk Vining'i işe aldı. Vining de şu anda hapiste."

Sophie, "Güzel," diye cevap verdi. "General Grimaldi size Malcolm'un nasıl öldüğünü anlattı mı?" diye sormadan önce dudağını ısırды.

Babam da ürperdi. "Görünüşe göre Valentina onu sırtından bıçaklamış. Onu sadece eski bir sevgili olarak düşünerek içeri aldığına şüphe yok. Mantıklı. Lord Bellingham uşağın, Malcom Grayson'ın öldürüldüğü gece siyah saçlı, yeşil pelerinli bir kadının arka merdivenlerden gizlice inerken görüldüğünden bahsettiğini söyledi."

"Aman Tanrım." Sophie'nin ağzı açık kaldı. "O pelerini bana Valentina verdi. Bana yakıştığını söylemişti. O zaman şüphelenmiştim. Şimdi nedenini biliyorum."

Babamın burun delikleri öfkeyle alevlendi. "Gerçeği keşfetmeye yakın olduğunu düşünseydi seni suçlamaktan çok mutlu olacağından eminim."

Sophie başını sallayarak, "İnanılır gibi değil," diye cevap verdi.

"Evet. Ve ben yaşı bir aptalım." Babam derin bir nefes aldı. "Valentina'yı hayatımıza soktuğum için sana bir özür borçluyum. Seni Hugh ile eşleştirerek neredeyse hayatını mahvediyordum. Seni kaybedebilirdim, bundan bahsetmiyorum bile." Babam boştaki eliyle ceketinin cebinden mendilini çıkardı ve gözlerini kuruladı.

Sophie elini onun elinden çekip üstünü okşadı. "Özür dilediğin için teşekkür ederim baba," dedi, gözleri de yaşarmıştı. "Bunun benim için anlamı çok büyük."

Babam ıslak gözlerini silmeye devam etti. "Seni seviyorum Sophia ve sana bir daha yanlış yapmayacağım. Yeterince güçlenir güçlenmez seni buradan götüreceğim. Bu korkunç aileden uzakta iyileşebileceğin kır evimize gideceğiz."

Sophie kaşlarını çatı. "Berbat bir aile mi?"

"Graysonlar. Malcolm masum olabilir. Ama Hugh bir dehşet kaynağıydı ve Phillip de onun için sıkılan bir kurşunla neredeyse seni öldürüyordu. Bir *daha* hiçbirinin sana zarar vermesine izin vermeyeceğim."

BÖLÜM OTUZ İKİ

Phillip ertesi gün çalışma odasında oturmuş, üçüncü kadehini içerken bir şişe konyağa hüznle bakıyordu. Sophie eve gitmişti. bu sabah. Veda bile etmemişti, Phillip onu suçlayamazdı. Onu düşünmeyi hak etmiyordu. Onu neredeyse öldürüyordu.

Elbette onu görmeye çalışmıştı. Babası geldikten sonraki her gün, yatak odasının kapısının önünde bekleyerek, Sir Roger'ın içeri girmesine izin vermesini beklemişti. Ama o adam eve adımını attığı andan itibaren, kendisinin açık izni olmadan kimsenin Sophie'yi göremeyeceğini açıkça belirtmişti ve bu izin kesinlikle Phillip'i kapsamıyordu.

Phillip'le konuşmadı bile. Bunun yerine Sir Roger, olanları doğrudan General Grimaldi'den dinlemekte ısrar etti; Grimaldi, Sophie tabancanın önüne atladığında Valentina'nın *Phillip*'i vurmaya çalıştığı gerçeğini açıkça paylaşmıştı.

Sir Roger her bakışıyla Phillip'e hiç ihtiyacı olmadığını daha da netleştiriyordu. Phillip de onu suçlayamazdı. Yine de Phillip doktorlara para ödüyordu, bu yüzden en azından Sophie'nin gidişatından haberdardı. Dr. Morrison'a göre Sophie güzelce iyileşiyordu ve enfeksiyona dair tüm izler kaybolmuştu. Ateşi düşmüştü ve Sophie resmen iyileşiyordu.

Phillip daha önce hiç bu kadar büyük bir rahatlama yaşamamıştı. Devon'da konuşması geri döndüğünde bile. Ama babası geldikten bir gece sonra gitmişti.

Adam gitmeden önce Sir Roger'la konuşmuştu elbette. Son bir kez Sophie'yi ziyaret etmek, vedalaşmak istemiş ve bir kez daha reddedilmişti. Sir Roger sonunda ona, "Sophia sizi görmek istemiyor, Majesteleri," demişti. "Sizi hiç istemedi. Hemen gitmek istiyor."

Bu sözler Phillip'in kalbine hançer gibi saplanmıştı ama ne kadar acı verici olursa olsun Sophie'nin isteklerine saygı duyacaktı. Belli ki durumu için onu suçluyordu ve buna hakkı vardı. Aralarında hiçbir söz yoktu. Gelecek için planları yoktu. Birbirlerinin kollarında cennet gibi bir gece geçirmiş olabilirlerdi ama adam bir pislik gibi davranmış ve ona daha fazla söz vermeyeceğini söylemişti. Başka ne düşünebilirdi ki? Hayır. Phillip onu bir daha görmek istemediği için Sophie'yi suçlamıyordu. Kendisini suçluyordu.

Yumuşak bir tıkırtının ardından çalışma odasının kapısı kırılarak açıldı ve Bell kafasını içeri soktu.

"Arkadaş mı arıyorsun?" Bell sordu.

"Hayır," diye homurdandı Phillip. "Şu anda yalnız kalmak istiyorum. Ayrıca, Grim'le birlikte Londra'ya döndüğünü sanıyordum."

"Seninle konuşmak istiyordum," diye cevap verdi Bell. Phillip yine, "Git buradan," diye homurdandı.

"Bunu bir hoş geldin olarak kabul ediyorum. Alabileceğim en iyi şey bu," dedi Bell sırtarak, kapıyı iterek açtı ve Phillip'in masasının karşı tarafına oturdu.

"Sakın bana içmememi söylemeye kalkma," dedi Phillip, kendine biraz daha konyak doldururken.

"Aklımın ucundan bile geçmez," diye yanıtladı Bell.

Phillip içini çekti ve bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "İyi o zaman. O zaman kalabilirsin." En azından Bell onu Sophie hakkındaki düşüncelerinden uzaklaştırabilirdi. "Mahkûmlardan haber var mı?"

"Evet. Hepsi hapiste. Hillsdale, Valentina ve Vining Kule'de, Hugh ve diğer iki adam da Newgate'te."

Phillip sırtarak, "Ah, Hugh artık düğ olmadığı için Kule'de değil," dedi.

"Bu doğru," diye onayladı Bell. "Gerçi bir düğün torunu olarak, inanın bana, kaderini öğrenmek onu çok üzdü."

"Onların kaderi *ne*?" Phillip bardağı tekrar dudaklarına götürerek sordu.

"Yargıcın önüne çıkmaları gerekiyor elbette, ama elimizdeki kanıtlarla Hillsdale ve Valentina'nın idama mahkum edileceğinden eminim."

"Peki ya Vining?"

"Muhtemelen canını kurtaracak. Eğer şanslıysa."

Phillip acımasızca başını salladı. "Peki ya Sör Roger? Malcolm'un ölümüyle bir ilgisi var mı?" diye sordu, yarı yarıya Sophie'nin babasının da hapse atılacağını umarak.

Bell başını salladı. "Belirleyebildiğimiz kadarıyla kesinlikle hiçbir şey yok. Görünüşe göre zavallı yaşlı adam, Valentina dul kaldıktan ve diğerleri tarafından bir kenara atıldıktan sonra onun bakışları tarafından kabul edilmiş. Hâlâ ilk kocasının ölümünü araştırıyoruz. Karalanmış bir itibarı vardı ve Sir Roger'ı parası için kullanıyordu, bir yandan da ailelerini Harlowe adıyla bir araya getirmeyi planlıyor, Hillsdale'le ve ona pahalı hediyeler alan ve onun emirlerini yerine getiren diğer erkeklerle birlikte oluyordu."

Phillip'in burun delikleri alevlendi. Valentina'nın bir canavar olduğu açıktı. Sophie'nin ne kadar zamandır o kötü kadına maruz kaldığını düşünmek onu hasta ediyordu. "Peki ya Hugh? O da Malcolm'u öldürmeyi planladı mı?"

"Hugh'un olaya nasıl dahil olduğunu henüz tam olarak belirleyemedik. Malcolm'un Hillsdale ve Valentina geldiğinde çoktan öldüğüne yemin ediyor."

Londra sosyetesini ve parlamentosunda yol bulmasına yardımcı olmak için gönüllü olarak kapısına kadar geldi."

Phillip kaşlarını kaldırdı. "Karşılığında mı?"

"Hugh'un oyları tabii ki. Hillsdale Parlamento'da emirlerini yerine getirecek bir uşak istiyordu ve Valentina da ailede bir dük istiyordu... üvey kızı için. Bunu söylemekten nefret ediyorum ama ben Hugh'a inanma eğilimindeyim. Bunun bir parçası olmak için fazla sıkıcı görünüyor. Gerçi olaydan sonra bunu bildiğinden hiç şüphem yok."

"Katılıyorum. Olayı biliyordu ve sonunda oradaydı," dedi Phillip, bardağındaki sıvıyı incelerken bir yandan da kuzeninin karnına yumruk attığını hayal ediyordu. Bunu gerçekten de fırsatı varken yapmalıydı.

"Evet ve kaçırılmanızdaki rolü nedeniyle cezalandırılacak. Hiç kuşkunuz olmasın." Bell dudağını karıştırdı.

"Bunu duyduğuma sevindim. Peki ya Dr. Kilgore?"

"Dr. Kilgore, Malcolm'un öldürüldüğü gece gördükleri hakkında gerçeği söylemeyi kabul etti. Gazeteler bunu çoktan öğrendi. Korkarım ki tüm bu karışık hikaye yarınki *Times*'ta yer alacak."

"Güzel," diye yanıtladı Phillip, brendinin geri kalanını geri atarak. "Benim de istediğim buydu. Malcolm'a ne olduğu hakkındaki gerçeği tüm kasaba bilsin. O iyi bir kardeş ve iyi bir düktü. Daha iyisini hak ediyordu." Phillip şişeyi itti. "Gerçeği öğrenmeme yardım ettiğin için teşekkür ederim Bell."

Bell başını sallayarak, "Ben sadece işimi yapıyordum," dedi. "Ama üzgünüm Harlowe. Sophie hakkında yanılmışım."

Aralarında birkaç dakika süren rahatsız edici bir sessizlik geçti.

"Sophie nasıl?" Bell sonunda cesaret etti.

"O daha iyi." Phillip nefesini üfledi. "Ve o gitti." Bell kaşlarını çatı. "Gitti mi? Ne demek gitti?"

"Daha önce babasıyla birlikte ayrıldı. Veda etmedi." "Ne?"

Bell'in kaşları daha da çatıldı.

Phillip başını salladı. Boğazı ağrıyordu. "Sophie'yi beni affedemediği için suçlamıyorum. Onu güvende tutmalıydım."

Bell başını salladı. "Nasıl hissettiğini anlıyorum, Harlowe. Anlıyorum. Sadece... Kahretsin. Bu haksızlık."

Phillip'in dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Hayat adil değil Bell. Bunu en iyi senin bilmen gerekir."

Bell omuz silkerek, "Bunu biliyorum," dedi. "Ama ben mutsuz sonlara alışık değilim."

Phillip içini çekti. "Evet, şey. Sanırım bunun olması gerekmiyordu."

"Buna izin veremem-"

"Hayır, Bell, hayır," diye sesini yükseltti Phillip. "Senden gidip Sophie'yle konuşmamı talep ediyorum. Thea bana insanların bazı şeyleri farklı görmelerini sağlamaya çalışmanla ünlü olduğunu söyledi. Bu sefer işe yaramayacak. Sophie seni çok az tanıyor ve senden pek hoşlanmıyor. Senden gelecek bir ziyareti hoş karşılamayacaktır."

Bell nefesini dışarı verdi ve sandalyesine geri oturdu. "Bunu biliyorum." İçini çekti. "Ben *tam* bir aptal değilim."

"Güzel. Bu iş burada bitmiştir," dedi Phillip avucunu masaya vurarak.

Bell başını yana eğerek, "Şey," diye cevap verdi. "Bu tam olarak bir Buna bir *son* ver."

Phillip gözlerini arkadaşına dikti. "Ne demek istiyorsun? Onu ziyaret etmeyeceksin, değil mi?"

Bell kravatını düzelterek, "Kesinlikle hayır," diye cevap verdi. "Benim yerime çok daha etkili birini göndermek niyetindeyim."

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

İki hafta sonra, Sir Roger Payton'ın Londra'daki şehir evi

Sarkasından kapattı. Babasını planları hakkında bilgilendirmeyi yeni bitirmişti. Gerçekten de tahmin ettiğinden çok daha kolay olmuştu... babasına tam olarak ne yapmak istediğini söylemek ve onun onayını almak.

Erkeklerden emir almaktan bıkmıştı ve özellikle de bir başkasının onun seçimlerini ya da kaderini kontrol etmesinden bıkmıştı. Ve en önemlisi, bir daha asla birinin hayatında *ilk* sıraya konulmamaya razı olmayacaktı. Ve bu Babası da dahil.

Son iki hafta boyunca düşünmek için epey vakti olmuştu. Aslında çoğunlukla yatalak olmak insana düşünmek için çok fazla zaman veriyordu. İlk başta, Phillip'in ona veda etmeyi bile denememesinden dolayı dehşete düşmüştü. Babası Phillip'in onu ziyaret etmeye ya da vedalaşmaya hiç ilgi göstermediğini söylemişti. Öyle olsun. O kapıyı arkasından kapatması ve hayatına devam etmesi gerekiyordu.

Yaşadıkları onca şeyden sonra Phillip Grayson'la birlikte olmamaları gerektiği açıktı. Hugh ile yaşadığı fiyaskodan sonra, artık evlenmek için başka bir adam aramakla da ilgilenmiyordu. Phillip'le yaşadığı gibi bir aşk hayatta bir kez yaşanırdı. Phillip'in evine gitmeyi planlıyordu.

ve günlerini oradaki küçük kulübede geçirecekti. O ve hizmetçisi Mary sabah ilk iş olarak yola çıkacaklardı. Babası neredeyse hemen kabul etmişti. Valentina'yı hayatlarına soktuğu için duyduğu suçluluk neredeyse elle tutulur haldeydi. Ancak artık babasını hatalarından dolayı suçlamıyordu. Kendisi de hatalar yapmıştı. Ama neredeyse her gün manşetlerde adının geçtiği Londra'dan uzaklaşmak istiyordu. Taşra, her ne kadar... yalnızlık getirecek olsa da, hoş bir rahatlama olacaktı.

Sophie koridordan geçip fuayedeki merdivenlere doğru ilerlerken başı dikti. Mahzende aldığı yaralar fiziksel olarak iyileşmişti. Kalbi hâlâ kırılgan olabilirdi ama artık hiçbir şeyin onu durdurmasına izin vermiyordu. Hayatının geri kalanı kendisine aitti ve her anın tadını çıkarmaya niyetliydi. Kendi şartlarıyla. İlk ve son kez mutlu olmayı seçiyordu.

Geçen hafta Roberts'ı referans göstermeden kapı dışarı ettikten sonra işe aldığı yeni uşak aceleyle ona doğru geldi. "Bayan Payton, ben de tam size bir ziyaretçiniz olduğumu haber vermeye geliyordum."

Sophie durdu ve kaşlarını çatı. Bir ziyaretçi mi? Kim olabilirdi ki? Yine General Grimaldi olmamasını umuyordu. Israrcı adama İçişleri Bakanlığı için casusluk yapmak gibi bir niyeti olmadığını söylemişti, her ne kadar onun deyimiyle 'kurnazlık ve sıra dışı bir cesaret' sergilemiş olsa da. Ona kalırsa, hiç de cesur değildi. Üvey annesinin Phillip'i öldürmesini engellemek için tam olarak yapması gerekeni yapmıştı, tıpkı o korkunç kadının kardeşini öldürdüğü gibi. Ama Sophie'nin tehlikelerle dolu bir hayattan zevk aldığı söylenemezdi. Aksine, tam da babasına söylediği şeyi yapmaya niyetliydi. Kız kurusu olarak taşrada sakın bir hayat yaşayacaktı.

"İşte kartı," diye yanıtladı uşak, küçük bir parşömen parçasını Sophie'ye uzatarak.

O mu? Sophie kartı aldı ve şöyle bir baktı. *Leydi Theodora Clayton*. Oh. Hayır. Hayır. Ne istiyor olabilirdi *ki*? Son konuşmaları tatsız ötesiydi.

"Ona evde olmadığımı söyle," diye uşağa bilgi verdi.

Yumuşak bir boğaz temizleme sesi dikkatini çekti ve Sophie yakındaki salonun kapısına doğru bakınca Leydi Clayton'ın girişte durmuş ona baktığını gördü. Kadın parlak sarı bir elbise ve ona uygun bir redingot giymişti. Gri gözlerinde bir gülümseme vardı ve koyu renk saçları başının üzerinde toplanmış, sarı bir fiyonkla tutturulmuştu. Leydi Clayton sesinde alaycı bir tonla, "Umarım çağrımı kabul etmeyi bir kez daha düşünürsünüz, Bayan Payton," dedi.

Drat. Sophie içini çekti. Kadının yüzüne karşı yalan söyleyemezdi. Pekâlâ. Ama bu ziyaretin çabucak bitmesini sağlayacaktı.

Sophie uşağa başını sallayarak salonun kapısına doğru ilerledi ve Leydi Clayton'ı içeri buyur ettikten sonra ona katıldı ve kapıyı arkalarından kapattı.

Sophie ayakta durmaya devam etti, kollarını göğsünde kavuşturmuştu. "Size oturacak bir yer önermediğim için beni bağışlayın." Leydi Clayton ziyaretinin hoş karşılandığına inanamıyordu. Phillip, kırsalda aralarında geçenlerden onu bir şekilde haberdar etmiş olmalıydı. Yoksa neden burada olsun ki?

"Ve yine de bir tane alırsam beni affedecek misiniz?" Leydi Clayton yumuşak bir sesle odanın ortasındaki krem rengi kanepeye oturdu.

Sophie tekrar iç çekti. "Ne istiyorsunuz Leydi Clayton? Korkarım bu sabah nezaket taklidi yapma yeteneğimi yeni kaybettim."

"Senden hoşlandığımı biliyordum," diye cevap verdi Leydi Clayton, ağzının kenarlarında bir gülümseme belirmişti.

Sophie'nin tek tepkisi kaşlarını çatmak oldu.

"Pekâlâ," diye devam etti Leydi Clayton. "Buraya Phillip adına geldim."

Sophie gözlerini devirmek için kendini zor tuttu. "Zamanınızı boşa harcamanıza izin vermeyin, Leydi Clayton."

Vikontes yüzünde son derece hoş bir gülümsemeyle, "Lütfen bana Thea deyin," dedi.

"Peki. *Thea*," diye cevap verdi Sophie biraz sabırsızca. "Phillip'le aramızda olanlar özeldir. Bunu anladığımı *biliyorum*. Ve bunu seninle ya da bir başkasıyla tartışmak gibi bir niyetim yok. Şimdi, izin verirsen-"

Thea sakın bir şekilde eteklerini düzelterek, "Umarım en azından söyleyeceklerimi *dinleme* nezaketini gösterirsiniz," dedi. "Gelmemi Phillip istemedi. Aslında burada olduğumu bile bilmiyor."

"Yani onun adına burada *değilsiniz*?" Sophie kaşları çatılmış bir halde cevap verdi. Thea, "Onun *isteği* üzerine burada değilim," diye açıkladı. "Onun *adına* buradayım."

Aman Tanrım. Kadın bilmecelerle konuşuyordu. Sophie, "Korkarım anlayamıyorum," diye cevap verdi. Leydi Clayton'ın kelime oyunlarını oynayacak zamanı yoktu.

Vikontes çenesini kaldırdı, elleri şimdi kucağında düzgünce kavuşturulmuştu. "Açık konuşmama izin verin. Hatırladığım kadarıyla açık sözlülüğü takdir ediyorsunuz."

Sophie'nin başını sallaması üzerine Thea devam etti. "Anladığım kadarıyla Phillip berbat durumda. Kalbi kırık. Yalnız. Ve size hayatta olduğunu söylemeyerek ve sizi Graystone Malikânesi'nde böyle bir tehlikeye atarak çok büyük bir hata yaptığını çok iyi biliyor."

Sophie'nin burun delikleri alevlendi ve dudaklarını sıkıca kapattı. Thea'ya sert bir gülümseme verdi. "Yanılıyorsun, Thea. Phillip özür dilemek isteseydi, ben onun malikânesinde iyileşirken bol bol vakti olurdu. Şimdi seni kapıya kadar geçireyim."

"*Ben* de özür dilemeliyim," diye devam etti Thea, Sophie'nin ondan kurtulmak için yaptığı ikinci girişimi tamamen görmezden gelerek. "Beni ziyarete geldiğinde ben de bir hata yaptım. Sana daha fazlasını anlatmalıydım. Bu konuda içimde iyi bir his vardı."

Ama Phillip'e olan sadakatimin, bilmeye açıkça ihtiyaç duyduğunuz bilgileri size vermeme engel olmasına izin verdim."

Sophie durakladı. Kahretsin. Kadın merakını uyandırmıştı. Vikontes'le yüzleşmek için geri döndü. "Ne bilgisi?" Sophie kollarını hâlâ göğsünde kavuşturmuş bir halde, "Ne bilgisi?" diye sordu.

"Phillip hakkındaki gerçek," dedi Thea yumuşak bir sesle.

"Ne demek istiyorsun?" Sophie, Thea'ya doğru birkaç adım attı ve gözlerini Vikontes'e dikti.

Thea boğazını temizledi ve çenesini kaldırdı. "Size bir hikaye anlatabilir miyim, Bayan Payton?"

Oh, Tanrım. Bir hikâye değil. Sophie, Thea'ya dikkatle baktı. "Yürek ısıtan bir hikâye mi?"

"Şüphesiz."

Sophie dudaklarını ısırdı. "Kıpırdanacak ve beni etkileyecek mi?" Thea gülümseyerek,

"Umarım," diye cevap verdi.

"Pekâlâ." Sophie, Vikontes'in karşısındaki mavi kadife kaplı sandalyeye doğru yürüdü ve isteksizce oturdu. "Bana hikâyeni anlat," dedi başını sallayarak. "Ve bana Sophie de diyebilirsin."

Thea derin bir nefes aldı ve Sophie'nin bakışlarıyla tekrar buluşmadan önce eteklerini düzeltti. "Kocamla ahırına gizlice girip bacağımı kırarak tanıştım," diye başladı.

"Ne?" Sophie gözlerini kırıştıtarak sordu. Vikontesi doğru duyduğundan tam olarak emin değildi. "Neden onun ahırına gizlice girdin?"

Thea başını yana eğdi. "Kısa süre önce müzayededen satın aldığı atı ziyaret etmek istedim. Phillip'in atı."

"Alabaster?" Sophie nefes aldı.

"Evet, Alabaster," diye yanıtladı Thea, atın adını söylerken dudaklarını hoş bir gülümseme kapladı.

Sophie, "Phillip bana kıtadan yazarken sık sık Alabaster'dan söz ederdi," diye ekledi.

"Evet. Bildiğiniz gibi Phillip Alabaster'a bayılıyor. *Kocamın* bilmediği şey ise benim de sevdiğim. Alabaster tayken *benim* atımdı. Bu yüzden Alabaster'ı ziyaret etmek için Ewan'ın ahırlarının etrafında gizlice dolaşıyordum."

"Neden Lord Clayton'a Alabaster'ı ziyaret edip edemeyeceğini sormadın?" Sophie tekrar gözlerini kırıştırarak sordu.

Thea dudaklarını yana doğru büzdü ve çenesine vurdu. "Sanırım hikayenin bu kısmını paylaşmaktan kaçınacağım çünkü cevap beni ya da karakterimi çekici bir şekilde resmetmiyor."

Sophie kahkahasını bastıramadı.

Thea devam etti, "Ahırlarda gizlice dolaşırken bacağımı kırdığımı ve bacağım iyileşene kadar Ewan'ın malikanesinde kalmak zorunda kaldığımı söylemek yeterli."

"Ve Phillip de o sırada orada mı kalıyordu?" Sophie sordu. "Kesinlikle," diye yanıtladı Thea. "Phillip oradaydı, ama o zaman bilmiyordum. İlk önce. Sonunda Ewan onunla konuşmamı istedi."

Sophie'nin kaşları çatık kaldı. "Ne demek istiyorsun? Akşam yemeğinde birbirinizi görmediniz mi?"

"Hayır." Thea başını salladı. "Phillip yemeğe gelmedi. Çünkü..." Thea'nın bakışları Sophie'ninkilere kilitlendi. "Phillip konuşmadı."

Sophie yutkundu ve nefesini yavaşça dışarı verdi. "Biliyorum. Phillip söyledi."

"Ama sana ne kadar kötü olduğunu söyledi mi?" Thea sordu, ses tonunda bir uyarı notu vardı.

Sophie gözlerini kıstı. "Ne demek istiyorsun?"

"Yani, Phillip'le tanıştığımda *aylardır* tek kelime etmemişti," diye devam etti Thea.

"Kaç ay oldu?" Sophie kalbi küt küt atmaya başlamıştı. "Altı," diye yanıtladı Thea.

Sophie'nin nefesi kesildi. Sanki biri ciğerlerindeki rüzgârı söküp almış gibiydi. "Altı mı?" diye cevap verdi, gözleri kendine rağmen yaşlarla dolmuştu. O

Phillip'in öldüğüne inandığı onca ay boyunca konuşmak için mücadele ettiğini düşünmeden edemedi. Bu onun için dayanılmaz bir şey olmalıydı. Onun kendisini o halde görmesini istememişti, bir daha konuşamayacak olsa bile söz verdikleri nişanı bozmak istememişti.

"Ewan'ın aklı başından gitmişti," diye devam etti Thea. "Alabaster'ı satın almak da dahil olmak üzere her şeyi denemişti."

"Phillip ne zaman... ne zaman tekrar konuşmaya başladı?" Sophie cesaret etti.

"Onu haftalarca her gün ziyaret ettim," diye yanıtladı Thea. "Ve ben Alabaster'dan bahsedinceye kadar nihayet bir şey söyledi... atın adını."

Sophie'nin gözlerini dolduran yaşlar yavaşça yanaklarından aşağı süzüldü. Bunu bilmek istemiyordu. Bu hikâyeyi duymak istemiyordu. İki eliyle gözyaşlarını sildi. "Tüm saygımla, Thea. Bunun Phillip'le olan ilişkimle ne ilgisi olduğundan emin değilim," dedi nefes alış verişini düzgün tutmaya çalışırken.

Thea öne doğru eğildi ve ellerini kucağına koyarak Sophie'nin yüzünü izledi. "Gerçek şu ki Phillip savaştan sonra harap oldu. O savaş alanında neredeyse ölüyordu."

Sophie başını salladı. "Biliyorum. Phillip hiçbir zaman asker olmak istemedi, biliyorsun.

Akademisyen olmak istiyordu. Babası buna izin vermedi."

"Bunu bilmiyordum," dedi Thea yumuşak bir sesle. "Ama mantıklı geliyor. O çok nazik bir adam. Tanıdığım en iyi insanlardan biri."

"Onun için çok endişeleniyordum," diye devam etti Sophie, anılar onu geçmişe gömdüğünü sandığı bir zamana ve yere götürüyordu. "Gece gündüz onun için dua ettim... dizlerim yara bere içinde kalana kadar."

"Onu çok seviyordun," dedi Thea. "O da seni sevdi. Bana senden bahsetti... sonunda, tekrar konuşabilir hale geldikten sonra."

Sophie'nin boğazında bir yumru oluştu. "Öyle mi yaptı?"

"Evet." Thea başını salladı. "Bana mektubunu gösterdi." Thea retikülünü açtı ve yıpranmış görünümlü, katlanmış bir parşömen parçası çıkardı. Sophie'ye uzattı.

Sophie'nin kalbi küt küt atıyordu. Korku karnına doğru fırladı. Mektuba sanki bir engerek yılanıymış gibi baktı. "Ne... bu da ne?"

"Phillip'in sana Devon'dan yazdığı mektup. Lord Bellingham onu göndermemesi için ikna etti. O zamandan beri oradaki odasında saklanıyor."

Sophie'nin boğazı kapandı. Nefes alamıyordu. Bir elini boğazına götürdü. "O... sende olduğunu biliyor mu?"

Thea başını salladı. "Hayır. Ama eninde sonunda senin almanı isteyeceğini tahmin ediyorum. Oku Sophie. Çok güzel."

Sophie kendini ayağa kalkmaya ve Thea'nın oturduğu yere gitmeye zorladı. Sophie, Thea'nın elinden mektubu alıp hızla pencereye doğru yürürken kendi elleri titredi ve mektubu açıp gözyaşlarıyla bulanıklaşan gözlerinin arasından okudu.

Sevgili S,

Bu mektubu zar zor çalışan bir el, omzumda bir top deliği ve birkaç kırık kaburga ile yazıyorum. Böyle olmak zorunda olmasından nefret ediyorum,

ama ölmediğimi bilmeni istiyorum. Lütfen kimseye söyleme. Size tek parça halinde geri dönmeyebilirim. Hiç dönmeyebilirim. Şu anda parçalar halindeyim. Hak ettiğin gibi bir adam değilim. Ama şunu bil ki seni hep sevdim ve sonsuza kadar da seveceğim.

Forever,

P

Sophie başını kaldırdı ve gözlerini camdan dışarı dikti. "Bana bir mektup yazdığını söyledi. Ona inanmadım."

"Anlıyorum," dedi Thea sessizce. "İnan bana, anlıyorum. Aşık olmak korkutucu olabilir. En iyilerimizin bile aptalca şeyler yapmasına neden olabilir. Ben Ewan'ı kabul etmeden önce en az iki kez reddettim."

Sophie kaşlarını çatı. "Neden?"

"Çünkü beni sevebileceğine inanamıyordum."

Sophie dönüp Thea'ya baktı ve gözyaşlarını parmak uçlarıyla sildi. "Onu reddettin mi?"

"Evet." Thea başını salladı. "Peki ne öğrendiğimi bilmek ister misin?"

Sophie iç çekti. Dudaklarında bir gülümseme belirdi. "İçimden bir ses başka seçeneğim olmadığını söylüyor."

Thea gülümsedi. "Bazen acıya bilerek tutunduğumuzu öğrendim. Biz şehit olmayı seçiyoruz. Acı çekmeyi seçiyoruz."

Sophie çenesini kaldırdı. "Kaderimi kontrol etmeyi *seçiyorum*. Taşrada yaşayacağım."

"Gerçek aşka sahip olmak varken yalnız kalmak senin kaderin mi?" Thea karşı çıktı.

Sophie derin bir iç çekti. Hayal kırıklığı içinde çenesini sıktı. "Artık... bilmiyorum."

"Dinle." Thea, Sophie'ye doğru eğildi. "Phillip'in asla asker olmak istemediğini söylemiştin. Ama ağabeyi öldürülüp kendisine bir düklük ve çözmesi gereken bir cinayet gizemi bırakan bir adam olmayı da hiç istemedi. İncindiğini biliyorum. Ama inan bana Phillip kasabaya döndüğünde kime güvенеbileceğini bilmiyordu. Döndüğünde senin Hugh ile nişanlı olman da yardımcı olmadı. Seni suçladığımdan değil elbette. Birinin ailesinin isteklerinin ne kadar güçlü olabileceğini anlıyorum. Sadece... Phillip'in güvенеbileceğinden emin olduğu tek kişiler Ewan, Lord Bellingham ve bendim. Ve genelde her konuda haklı olan Lord Bellingham senin hakkında çok yanılmıştı. Phillip'e defalarca Malcolm'un ölümüne karışmış olabileceğinizi söyledi. Ewan ve beni de yarı yarıya ikna etti."

"Son ziyaretimizde bunu açıkça belirtmiştin." Sophie'nin burun delikleri alevlendi.

"Evet, şey. Özür dilerim. Hatalıydım. Ama Lord Bellingham ona ne zaman senden sakınmasını söylese, *Phillip* senin bu işle bir ilgin olmadığı konusunda ısrar etti."

Sophie'nin boğazına bir yumru oturdu. "O yaptı."

Thea başını salladı. "Evet. Hiç şaşmadan."

Sophie burnunu çekerek, "Lord Bellingham tam bir at kıcı," dedi.

Thea kıkırdadı. "Lord Bellingham benim arkadaşım. Onunla konuştum ve Phillip'i size güvenmemesi için ikna etmeye çalıştığı için çok üzgün olduğunu söylememi istedi. Lord Bellingham mükemmel casusların bile bazen hata yapabileceğini bilmenizi istiyor."

Sophie'nin yüzü şüpheyile doluydu. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuştu.

Thea ona belli belirsiz bir gülümseme verdi. "Size söylemeliyim ki, arkadaşlarım ve ben... bizi tanıdığınızda genellikle hepimiz oldukça neşeli ve sadık insanlarız. Lütfen bize bir şans daha verin... özellikle de Phillip'e. O mutluluğu fazlasıyla hak ediyor ve sizi umutsuzca sevdiğini biliyorum."

Sophie başını salladı ve gözlerini kapattı. Thea onu neden bu kadar... parçalanmış hissettiriyordu? Bu kadar kararsız. Kararını vermişti. Phillip olmadan hayatına yeniden başlamaya hazırdı. "Madem beni bu kadar çok seviyordu, neden ben onun evinde iyileşirken beni ziyaret etmedi? Neden veda etmeye bile tenezzül etmedi? Bir şans daha *istediğine* inanmak için hiçbir nedenim yok."

Thea'nın kaşları kesin bir şekilde çatıldı. "Ne demek istiyorsun? Ziyaret etmeye çalıştı. Veda etmeye çalıştı."

Sophie bu kez gözlerini devirmesine izin verdi. "Bu doğru değil. Babam bana Phillip'in asla ziyaret etmek istemediğini söyledi."

Thea başını salladı. "Baban Graystone Malikânesi'ne gelene kadar Phillip gece gündüz başucundaydı. Yanına gelmeleri için Londra'daki en iyi doktorları çağırdı. Hiç uyumadı. Lord Bellingham'a göre, tıraşsız, kırmızı gözlü bir enkazmış. Sizi sağlığınıza kavuşturmuş ve sadece babanız ona dışarı çıkmasını emrettiği için başucunuzdan ayrılmış."

Sophie dondu kaldı. Leydi Clayton'ın söyledikleri doğru olabilir miydi? Yoksa Sophie'yi daha önce hiç olmamış bir şeye mi ikna etmeye çalışıyordu?

kendi amaçlarına uygun mu? Gözlerini Vikontes'e dikti. "Babam hiç gelmediğini söyledi. Ve bana Dr. Morrison'ı çağırmanın *Phillip* olduğunu hiç söylemedi."

Thea kollarını göğsünde kavuşturdu, gözlerinde kararlı bir bakış vardı. "Babanı hemen buraya çağır," diye teklif etti. "Ona soralım, olur mu?"

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Bir gece sonra, Graystone Malikanesi

Phillip ahırda durmuş, Alabaster'ın ince kürkünü tarakla okşuyordu. Kâbus görmeyi bırakmıştı. Hani şu Çılgınlık ve ölüm kulaklarıyla buluştu. Ve Malcolm'un ona uzandığı kabuslar. Şimdi kâbusları tamamen farklı bir türdendi. Sophie oradaydı ve ona uzandığında ortadan kayboldu. Çılgınca karanlıkta onu aradı ama Sophie gitmişti. Onu asla bulamıyordu. Kan ter içinde, nefes nefese ve korku dolu bir şekilde uyanıyordu.

Kâbusları gerçek olmuştu. Sophie sonsuza dek gitmişti ve kendisinden başka suçlayacak kimsesi yoktu.

Yalnız olabilirdi ama bir karar vermişti. Şu andan itibaren, hayatının geri kalanında, hayatı kendisine aitti. Ve bunu istediği gibi yaşayarak geçirecekti. Sophie'yi kaybetmiş olabilirdi ama artık bir asker değildi. Uzak diyarları ziyaret etmekte, istediği kadar kitap okumakta ve kendisiyle birlikte en kötüsünden kurtulan atı Alabaster'la vakit geçirmekte özgürdü.

Phillip'in arkasından ayak sesleri geliyordu. Ama ahır sahibinin çizmelerinin sabit takırtısı değildi. Patlama. Hiç şüphesiz Bell, Phillip'in duymak istemediği şeyleri söylemeye geliyordu. "Daha fazla özlü anekdotla geldiysen, Bellingham, kendini zahmetten kurtar."

"Kesinlikle katılıyorum. Ben de özlü anekdotlara doydum."

Kalbi neredeyse duracak olan Phillip, Sophie'nin birkaç boy ötede durduğunu görmek için başını çevirdi. Kahverengi çocuk botları ve yumuşak mavi bir günlük elbise giymişti; elbisenin bedeninde geniş beyaz bir kuşak ve aynı renk kurdeleli bir bone vardı. Yüzünde bir gülümseme vardı ve onu hiç görmediği kadar güzel görünüyordu.

"Sophie," diye saygıyla nefes aldı, kalbi hâlâ çarpıyordu.

Sophie ona doğru yürüdü ve yanında durdu, sonra ata doğru başını salladı. "Peki, beni tanıştırmayacak mısın?"

Alabaster, hanımefendinin isteğini anlamış gibi yelesini silkelerken Phillip de kendini salladı. "Ah, tabii ki. Bu Alabaster." Elini atın ağzında gezdirdi. "Alabaster. Bu Bayan Payton."

Sophie ata reverans yaptı ve gülümsedi. "Ah, şimdi. En iyi arkadaşına karşı bu kadar resmi olmamam gerektiğini düşünüyorum," dedi. "Bana Sophie diyebilirsin, Alabaster."

At sanki anlamış gibi kişnedi ve kişnedi. Toynağını da yere vurdu.

Sophie ve Phillip güldüler ve Sophie uzanıp Alabaster'ın burnunu okşadı. "Çok tatlı bir çocuksun, değil mi?"

"Bunu ona söyleme," dedi Phillip, ağzı yanlardan yukarı doğru kıvrılmıştı. "Zaten kendinden fazlasıyla emin. Onu küstahlaştıracaksın."

Sophie, "Bu kadar yakışıklı bir çocuk kibirli olmalı," diye cevap verdi. Atın kulaklarının arkasına. "Komik, ben onu hep beyaz sanırdım."

Phillip atın yan tarafını okşadı. "Hayır. Gece kadar siyah. Her zaman öyleydi. Ona Thea isim verdi. Tayken ona sahipti. Sanırım ironiyi sevdiğini söylemişti."

"Bana anlattı," diye cevap verdi Sophie. "En azından tayken ona sahip olduğuyla ilgili kısmı. Lord Clayton'ın ahırında bacağını kırdığını da."

"Bu senin için Thea." Phillip yutkundu. Havadan sudan konuşmaya daha fazla devam edemezdi. Bu onu öldürüyordu. "Burada ne işin var Sophie?" O

Umarım sesi ona olduğu kadar çaresiz gelmemiştir.

"Everly Hall'a gidiyordum," diye cevap verdi, dikkatini hâlâ Alabaster'a yöneltmişti.

Phillip kaşlarını çatı. "Everly Hall Kent'te."

"Biliyorum. Bitirmeme izin vermediniz. Leydi Clayton Londra'ya beni ziyarete geldiğinde ben de Everly Hall'a gidiyordum."

Phillip başını eğdi ve çizmesini toprağa sürttü. "Ah." "Bana ne dedi biliyor musun?" Sophie devam etti.

Phillip başını kaldırdı ve ensesini kaşıdı. "Sadece hayal edebiliyorum."

"Bana bu mektubu verdi." Sophie retikülünden bir parşömen parçası çıkardı ve ona gösterdi.

Phillip iç çekti. Bunu hemen anlamıştı. Doğrudan konunun özüne inmek ve Sophie'ye o lanet mektubu göstermek Thea'ya kalmıştı. "Peki sen ne cevap verdin?"

"Düşünmedim," diye cevap verdi Sophie. "Ama Everly Hall'a giderken düşünmek için uzun zamanım oldu. Çok uzun bir zaman."

"Ve?" diye nefes aldı. Mektup gerçekleri değiştirmiyordu. Mektup zamanı geri döndürmüyordu. Ama Sophie buradaydı, onun yanında duruyordu. Onunla konuşuyordu. Mektubu okuduğunda ne düşünmüştü?

Sophie omuz silkti. "Bu mektuba ek olarak, Leydi Clayton'ın söyleyecek çok şeyi vardı."

Phillip yüzünü buruşturdu. "Ne gibi?"

"Mesela babam gelmeden önce Graystone Malikanesi'nde beni sağlığıma kavuşturduğunu ve sonrasında her gün ziyaret etmeye çalıştığını ama sana izin vermediğini söylemek gibi."

"Sana söylemedi, değil mi?" Phillip bir kez daha yüzünü buruşturarak sordu.

"Hayır," diye yanıtladı Sophie. "Söylemedi. Ama Thea ve ben onunla yüzleştığımızda gerçeği söyledi."

Phillip ensesini kaşıdı. "Ne dediğini sormaya cesaret edebilir miyim?"

"Bana söylemediğini çünkü beni senden koruduğunu söyledi."

"Anlıyorum."

Sophie'nin dudaklarına küçük bir gülümseme yerleşti. "Aileniz hakkında pek iyi düşüncelere sahip değil."

Phillip topuklarının üzerinde ileri geri sallandı. "Onu suçlayamam."

"Ama sonra hepimizin hatalar yaptığını belirttim. Onun adı Valentina."

Phillip'in içini bir rahatlama kapladı ve yüzüne bir gülümseme yayıldı. Sophie'ye doğru bir adım attı ve onu kollarının arasına almaya niyetlendi. "Bu şu anlama mı geliyor-?"

Parmağıyla göğsüne vurarak onu durdurdu. "O kadar çabuk değil. Öncelikle, beni her zaman ilk sıraya koyacağına, bana değer vereceğine ve en önemlisi... bana *güveneceğine* söz vermelisin."

"Elbette," diye kabul etti.

"İkincisi, babam benden beni bir daha asla tehlikeye atmaman konusunda ısrar etmemi istedi."

"Asla!" Phillip yemin etti.

Sophie parmağıyla onu işaret etmeye devam etti. "Üçüncüsü, büyük bir düğün istemiyorum. Büyük düğünler çok resmi olur. Herkes en iyi şekilde davranır. Kimse büyük bir düğünde çok fazla tüy takmaz. Küçük düğünlerde takarlar."

"Bir düğün ve düşesin sahip olduğu en az resmi düğünü yapacağız," diye söz verdi, başını sallayarak ve gülererek. "İstedik kadar tüyle."

Sophie ona sırtarak, "Elbette *ben* giymeyeceğim," diye cevap verdi, "ama Leydi Cranberry'nin giymesini bekliyorum. Hatta ona biraz gönderebilirim."

Phillip, "Davetiyesine bunu kendim yazacağım," diye söz verdi.

"Mükemmel." Sophie kollarını göğsünde kavuşturup tek kaşını kaldırmadan önce güldü. "Arkadaşlarının istedikleri zaman oldukça ısrarcı olduklarını söylemeliyim. Görünüşe göre konuşmaları genellikle Lord Bellingham yapıyor ama Thea da oldukça etkiliydi."

"Thea harika bir arkadaş," diye cevap verdi Phillip ve Thea'yı bir dahaki görüşünde ona ne isterse alacağını aklına not etti.

"Evet, sana olduğu gibi bana da sadık kalacağına söz verdi," diye devam etti Sophie. "Hatta ben şehirden ayrılmadan önce benimle birlikte Kule'ye gidip Valentina'yı ziyaret etmeye bile gönüllü oldu."

Phillip'in gözleri fal taşı gibi açıldı. "Valentina'yı mı ziyaret ettin?"

Sophie gülümseyerek uzandı ve Alabaster'ın burnunu tekrar okşadı. "Dayanamadım. Ona ne kadar aptal olduğunu söylemekten zevk aldım çünkü üç yıl önce unutmamı söylediği, aşık olduğum o isimsiz adam şimdi Harlowe Dükü."

Phillip başını geriye attı ve güldü. "Bunu ona söylediğinde yüzünü görmeyi çok isterdim."

Sophie, "Bir dahaki gelişinizde onu Kule'de ziyaret etmeniz gerekecek," diye cevap verdi.

Phillip başını salladı. "Hayır. Onu bir daha görüp görmemek umurumda değil. Bundan sonra günlerimi taşrada geçirmeye niyetliyim. Dramatik olayların olmadığı bir yerde."

"Seni suçlamıyorum." Sophie sessizleşti. "Phillip, umarım Malcolm'un ölümünün seninle hiçbir ilgisi olmadığını anlamışsındır. Valentina delinin teki. Katil olmak onun seçimi idi."

Phillip nefesini dışarı verdi. "Bunu artık biliyorum... senin sayende."

"Bunun benim hatam olduğunu bile söyleyebilirsiniz," diye devam etti Sophie. "Valentina beni bir dükle evlendirmeye bu kadar kararlı olmasaydı, Malcolm hâlâ hayatta olabilirdi."

"Hayır, Sophie. Aynen dediğin gibi. Valentina deli. Onunla yollarının kesişmesi Malcolm'un talihsizliği idi. Bell'e göre, kardeşime o kadar takıntılıymış ki, daha erken dönseydim ikimizi de öldürmeyi planlıyor olabilirmiş."

Sophie, "Valentina ait olduğu yerde," diye cevap verdi.

"Sophie." Phillip ona doğru bir adım attı ve elini tuttu. Onun gözlerinin içine baktı. "Bir daha asla dilsiz kalmayacağıma söz veremem."

Sophie başıyla onayladı. "Konuşamaman çok mantıklı. Bana savaş alanında iki İngiliz askeri tarafından bulunduğunu söylememiş miydin?"

"Evet," diye yanıtladı Phillip.

"Dehşete kapıldığınızdan eminim. Tamamen sessiz olmak zorundaydın - hiç şüphesiz çektiğin inanılmaz acıya rağmen - çünkü en ufak bir gürültü askerlerin kim olduğunu anlamadan önce seni ele verebilirdi. Gürültü yaptığın için öldürülebilirdin Phillip. Dilsiz kalmana şaşmamalı."

Phillip gözlerini kapadı ve Sophie'nin ellerini kendi elleriyle daha sıkı kavradı. "Haklısın Sophie. Bunu hiç düşünmemiştim."

"Anlamıyor musun Phillip? Ben anlıyorum. Her zaman anladım. Araba gibi kapalı bir yerde olduğumda zihnim tamamen uyuşuyor. Üzerinde hiçbir kontrolüm yok. Sen bana defalarca yardım ettin ve eğer ihtiyacım olursa ben de sana yardım ederim. İşte aşk budur."

Phillip bir adım öne çıktı ve onu kollarının arasına alarak sıkıca kucakladı. "Seni çok seviyorum Sophie."

O da ona sarıldı. "Ben de seni seviyorum Phillip. Her zaman sevdim."

Phillip ondan uzaklaştı ama ellerini onun ellerinde tutmaya devam etti. "Söylemem gereken bir şey daha var. Sen bu kadar hastayken fırsat bulamadım."

"Ne oldu?" diye sordu.

Onun parmaklarını sıktı. "Hayatımı kurtardığın için teşekkür ederim," dedi ciddiyetle.

"General Grimaldi'nin bana İçişleri Bakanlığı'nda bir iş teklif ettiğini biliyor musun?" Sophie gülümseyerek sordu.

Phillip sırtı. "Ve?"

"Ben de onu reddettim. Yine de Thea'ya pozisyon için başvurması gerektiğini söyledim. Oldukça iyi biri. Devletle mükemmel bir müzakereci olur."

Fransızca. Bana gelince, ben de bundan sonra günlerimi taşrada geçirmek niyetindeyim... burada, eğer beni kabul ederseniz."

"Öyle mi?" Phillip ona doğru bir adım daha attı ve onu kollarının arasına aldı. "Elbette, aşkım. Burada kalıp bir dük ve düşesin yaşayabileceği en sıkıcı hayatı yaşayacağız. Alabaster'ı yılın yarısında görebiliyoruz, biliyor musun? Yılın diğer yarısında Clayton ve Thea ile Devon'da olacak."

"Kulağa hoş geliyor. Sanırım bir ömür boyu yetecek kadar dramatik olay yaşadık. Örneğin, *her ikisi de* vurulmuş olan aklıma gelen tek müstakbel dük ve düşes biziz."

Phillip başını geriye attı ve güldü. "Bu doğru. Ama geleceğimizde *bazı* dramatik olaylar olacağını söyleyebilirim. Bizimkiler değil elbette ama diğer arkadaşlarımızla tanışana kadar bekleyin."

OKUDUĞUNUZ İÇİN TEŞEKKÜRLER. Umarım Phillip ve Sophie'nin hikâyesini beğenmişsinizdir. Bu kitap Uşak Kulübü serisinin son kitabıdır. Diğerlerini okumadıysanız, ilk kitap olan *Uşak ve Ben'i* okumak için [BURAYA TIKLAYIN](#).

AYRICA VALERIE BOWMAN TARAFINDAN

Footmen's Club

Uşak ve Ben (1. Kitap)

Dük Sağdıç Gibi Görünüyor (2. Kitap)

Beni Seven Uşak (3. Kitap)

Bir Atı Kurtar, Bir Vikonta Bin (4. Kitap)

Earl Dersleri (Kitap 5)

Dük Geri Döndü (6. Kitap)

Eğlenceli Gelinler

Beklenmedik Düşes (1. Kitap)

Kazara Kontes (2. Kitap)

Beklenmedik Kadın (3. Kitap)

Karşı Konulmaz Haydut (4. Kitap)

Unutulmaz Kahraman (Kitap 4.5)

Evcilleşmemiş Kont (5. Kitap)

Efsanevi Lord (6. Kitap)

Bir Korsana Asla Güvenme (7. Kitap)

Serserinin Doğru Türü (8. Kitap)

Eşi Benzeri Olmayan Bir Dük (9. Kitap)

Noel'de Öp Beni (10. Kitap)

Bay Hunt, Sanırım (10.5. Kitap)

Senden Başka Dük Yok (11. Kitap)

Gizli Gelinler

Bir Düğün Gecesinde Sırları (1. Kitap)

Gizli Bir Teklif (Kitap 1.5)

Kaçak Gelinin Sırları (2. Kitap)

Gizli Bir İlişki (Kitap 2.5)

Skandal Bir Evliliğin Sırları (3. Kitap)

Ökseotunun Altında Oldu (3.5. Kitap)

Dük Geri Döndü'yü okuduğunuz için teşekkürler. Footmen's Club serisini yazmak çok eğlenceliydi!

İrtibatta kalmayı çok isterim.

- Gelecek kitaplar, alıntılar hakkında bilgi almak ve e-posta bültenime kaydolmak için web sitemi ziyaret edin: www.ValerieBowmanBooks.com veya www.ValerieBowmanBooks.com/subscribe.
- Facebook'ta bana katılın: <http://Facebook.com/ValerieBowmanYazar>.
- Yorumlar diğer okuyucuların kitapları bulmasına yardımcı olur. Tüm yorumları takdir ediyorum.

Düşündüğünüz için çok teşekkür

ederim! Diğer Footmen's Club kitaplarını

okumak ister misiniz?

- [Uşak ve Ben](#)
- [Dük Sağdıç Gibi Görünüyor Beni](#)
- [Seven Vale](#)
- [Bir Atı Kurtarın, Bir Viscount](#)
- [Earl'e Binin Dersler](#)

YAZAR HAKKINDA

Valerie Bowman Illinois'de altı kız kardeşle (o yedi numaradır) ve tarihi aşk romanlarıyla büyümüştür.

Smith College'da tarih yan dalıyla İngilizce diploması aldığı soğuk ve karlı bir dönemden sonra ilk fırsatta Florida'ya taşındı.

Valerie şu anda iki yaramaz köpeği de dahil olmak üzere ailesiyle birlikte Jacksonville'de yaşıyor. Yazmadığı zamanlarda okumakla, seyahat etmekle ya da çılgın reality TV ve PBS izlemek arasında gidip gelmekle meşgul.

Valerie okuyucularından haber almayı seviyor. Onu internette www.ValerieBowmanBooks.com adresinde bulabilirsiniz.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.